

1 MAYIS**20****Emeğimiz ve Haklarımız İçin
1 Mayıs'a**

Şimdi işçi sınıfı ve emekçilerin faşist düzene karşı gelişen tepki ve öfkeleriyle buluşmak için yakına ama ileriye doğru attığımız adımları hızlandırmanın ve güçlendirmenin zamanıdır!

EMEK**7****İzmir Büyükşehir Belediyesi İşçileri
İşe Geri Dönmeyi Bekliyor**

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nden güvenlik soruşturması bahanesiyle işten çıkarılan 16 işçiden 11'i işe alınırken 5 işçi işe geri alınmadı. İşçilerden Serkan İnan ve 8 Mart'ta açlık grevine giren Orhan Yıldız ve direnişte olan Tjda Kılıç ile de kadınların yaşadıkları konuştuk.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 31 Mart - 13 Nisan 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 234 www.ozgurgelecek23.net Fiyatı: 2 TL

EMEK**5****Büyüyen İthalat,
Büyüyen Yoksulluk**

25 bin ton için 250 milyon lira ödenecektir. Tarım uzmanları, ithalata verilecek 250 milyonun 130 milyonuyla Trakya Bölgesi'ndeki Hamzadere Barajı tamamlanmış olsa ve sulı tarım yapılması halinde Trakya'da verimin en az iki katı artacağı için Türkiye'nin ayçiçeği yağı ithal etmesine de gerek kalmayacağını belirtiyorlar.

SÖYLEŞİ**23****Pınar Saip: "Sağlığın
Ticarileşmesi Birçok
Ülkenin Pandemi Sürecini
Kötü Yönetmesine Sebep
Oldu"**

Türkiye'de ilk koronavirüs vakası, resmi kayıtlara göre 11 Mart 2020 tarihinde görüldü. İlk vakanın görüldüğü tarihin üzerinden bir yıl geçmiş olmasına karşın pandemi ile mücadelede devlet kalıcı hiçbir çözüme imza atmadı. Konuya ilişkin Özgür Gelecek olarak İTO Başkanı Pınar Saip ile görüştük.

Reis Zorda

Cumhur İttifakı'nın yaşadığı kan kaybı devam ediyor. Cumhuriyet İttifakı, hâlâ kontrolün kendisinde olduğu görüntüsü vermeye çalışıyor. AKP'nin yarattığı medya tekele, Cumhuriyet İttifakı'nın yanlışlarını gizlemek için durmaksızın işliyor. Erdoğan'ın yargıyı kontrolü altına alarak düşünce özgürlüğüne darbe vurması, özgür ve muhalif basını engelliyor. Cumhuriyet İttifakı'nın iç dengelerinin sarsılmasıyla AKP'de yaşanan sallantılar her ne kadar perde arkasında gizlenmek istenilse de, yaşanan iktidar krizi bu önleme karşı yetersiz kalıyor. Erdoğan'ın damadının kaybolması, AKP kadrosunun birçoğunun MHP'den rahatsız oluşu, her geçen gün saklanılamayan politik gerçekler olarak dikkatleri üzerine çekiyor.

Cumhuriyet İttifakı'nda yaşanan bu çürümenin en belirgin hâli ise, Erdoğan'ın Millet İttifakı bileşenlerini ziyaret etmeye başlamasından fark ediliyor. Saadet ve İYİ Parti'yi koparmaya dönük atılımlar ve CHP'nin masaya çağırılması, Cumhuriyet İttifakı'nın çaresizliğini ve çirpinişlerini sergileyen önemli karelerdir. Reis'in yeni politikalar üretmemesi ve bu nedenle eskiden kalma bir takım siyasi stratejilerini tekrar etmeye çalışarak gündemi meşgul etmesi, Cumhuriyet

İttifakı'nın artık yeni siyasi hamlelerinin olmadığını kanıtlıyor. Cumhuriyet İttifakı'nın kurucusu ve baş aktörü olan Erdoğan'ın siyaset üretmemesi Erdoğan'ı bir yandan reform paketleriyle uğraştırırken aynı zamanda muhalif kesimlere karşı sopa göstermeye mecbur ediyor. Fakat tüm bunlardan başka, Reis için asıl önemli olanın, büyük sermaye kesimlerinin Reis'e karşı gittikçe memnuniyetsizlik duymaları ve Reis'in zorda olmasıdır. Sokaktakilere ve sermayedarlara artık söz geçiremeyen Erdoğan, çok açık bir şekilde görüldüğü gibi “derin devletin” açık temsilcisi Bahçeli'den başka bir güvencesi kalmamıştır. Her ne kadar Erdoğan, Bahçeli'yi, tıpkı FETÖ gibi arkadan vurma niyetinde olsa da şimdilik bu davranışın erken olduğunun farkında. Sözde muhalifet partisi CHP'nin ise halkın muhalif düşüncelerini olabildiğine yumuşatması, Cumhuriyet İttifakı'nın zaman kazanması için önemli fırsatlar sunuyor. İttifak mekanizmasına yakından baktığımızda başlayan siyasi yalpalamaların, milliyetçiler ve kontrgerilla birlikleri içinde yaşanması ve bu nedenle ülkücülerin, İslamcılarının siyasi otoritede, Erdoğan'ın sınırlarını aşarak iktidara yön vermesi, gelişen AKP-MHP bloğunun siyasi vizyonunun çete örgütlenmelerine doğru ilerleyişini gösteren, totaliter rejimin son versiyonunu açık ediyor.

Cumhuriyet İttifakı'nın seçmen tabanının dağılarak, seçmen karakteri dışında sabit bir hizipçiliğin Erdoğan karşısında büyümesi, Erdoğan'ı yeni iç politika stratejileri geliştirme noktasında taktikler üretmeye zorunlu kıldırtan gelişmeleri doğuruyor. Türkiye'de, Reis ekonomisinin yaşadığı ağır kriz nedeniyle, siyasetin dinamik gücü olan paranın

piyasadaki hareketliliğinin zayıflaması ve ülkeye giren yabancı sermayenin azalması, hem esnafın cirosunu düşürüyor hem de Reis usulü sosyal politikaların gelişmesini kısıtlıyor. Bu yüzden Reis'e olan ilginin kentsel merkezlerde azalması, Cumhuriyet İttifakı'nın moralini kötüleştirerek, Reis'in, Anayasa Mahkemesi'ne müdahale gibi hesapsız tavırlarının önünü açıyor. Reis'in, Anadolu sağcılığını tesiri altına alan siyasi üslubu sayesinde, yüzde elli çoğunluğunu aldığı dikta yönetiminin artık gün geçtikçe muhatapsız kalması, Reis'in sadece seçim kazanabilme yeteneğinin olduğunu gösteren bir gerçekle Reis'i yüzleştiriyor.

Fakat yinede Reis yalnız değildir. Reis'in altın günlerini restore etmek için kolları sıvayan Gül, Davutoğlu, ve Babacan her ne kadar şu anda farklı kulvarlarda olsalar da, AKP'nin altın yıllarına duydukları özlemlerle, kendi kalplerinde bir Reis olabilmeyen umudu ve çabası içindeler.

Şu an özenilen Reis'in ise iki aydır aramasını beklediği Biden ile herhangi bir telefon görüşmesi yapamaması, Reis'in, iktidar kampanyaları prestijinin düşmesine neden oluyor. Bu duruma öfkeli olan Reis'in bundan dolayı sinirlenmesi, Kürt halkına karşı cesaretlenmesi ve HDP'ye yönelik operasyonlarını hızlandırmasına yeni bahaneler üretiyor. Özellikle demokrasi konusunda ciddi bir duruşu olan Gergerlioğlu'nun milletvekilliğinin düşürülmesi, Reis'in kendi gücüne hayran kalmasını sağlıyor. Bu hamlelerle yeni seçim için bir yol temizliği yapan Reis'in, gelecek seçimde naylon “halk adamı” tavırlarıyla; halkın Cumhuriyet İttifakı'na ve Reis'e karşı düşüncelerinin kararlaştırılacağı, kritik bir süreç olarak neticelenmeye doğru yol alıyor.

PARTİZAN: “Son Sözü Direnenler Söyler!”

HDP'nin kapatılması talebiyle açılan davaya tepki gösteren Partizan, “Sokağın, halkın, direnenlerin iradesi kayyumlarla, kapatmalarla engellenememiş ve engellenemeyecektir.” dedi.

“Ülke yönetim koltuğunda olanların İnsan Hakları Eylem Planı'ndan ve demokrasiden ne anladığını, faşizmin bugünkü gerçekleştirmiş olduğu saldırı herkesin gözünün önüne sermiştir. En iyi Kürdü ölü, katledilen çocuklarını bile ‘terörist’ olarak görenler, onun demokratik örgütlü gücüne de şüphesiz böyle saldıracaktır. Bu bağlamda, HDP'ye dönük bu kapatma saldırısı direnenlerin cephesinden yalnızca ‘sıradan’ bir meseledir.” sözlerine yer verilen açıklamada, Gergerlioğlu'nun vekilliğinin düşürülmesi ve 687 kişiye siyaset yasağı istenmesinin iktidarın gerçek yüzünü bir kez daha gösterdiğine dikkat çekildi.

Açıklamada şunlar kaydedildi:

“HDP'ye ve Kürt halkına dönük bu faşist saldırıyı kendimize dönük olarak yapılmış görüyoruz. Şüphesiz ki bu saldırıları ve saldırının sahiplerini hep birlikte birleşik direnişimizle, faşizme karşı omuz omuz bir mücadele ile tarihin çöplüğüne atacağız.”

YDG: HDP Halktır, Halk Teslim Alınamaz

Gergerlioğlu'nun vekilliğinin düşürülmesi ve HDP'nin kapatılması tartışmalarına ilişkin Yeni Demokrat Gençlik (YDG) yazılı açıklama yayınladı.

“Tarih, halktan yana olanların kaybettiğini hiçbir zaman yazmamıştır!” başlığıyla yayımlanan açıklama şu sözlerle başladı: Kendisini halka, işçiye, emekçiye, köylüye, kadına, LGBTİ+’lara, gence, Kürt’e, Ermeni’ye, mülteciye, göçmene karşı yaklaşımında, her türlü yasasında, uluslararası ilişkilerinde, kendisini yeniden ve yeniden var eden Faşist diktatörlük, bugün faşizan uygulamalarına bir yenisi daha eklemek için adım attı. AKP ve MHP bu iş için yargı eliyle kolları sıvadı.”

Açıklamada şunlar kaydedildi:

“Biz de Yeni Demokrat Gençlik olarak HDP'ye dönük gerçekleştirilen bu saldırıyı geleceği elinden çalınmak istenen gençliğe yapılmış bir saldırı olarak yorumluyor ve bu saldırının karşısında HDP ile bir olduğumuzu belirtiyoruz.

Birleşik mücadeleyi sokak sokak yükselttiğimiz bu günlerde, HDP'ye dönük gerçekleştirilen kapatma saldırısına karşı koyuşumuz şüphesiz her zamankinden daha güçlü ve ortak bir ruh ile sergilenecektir.

Tutsak Partizan Baysal Demirhan'dan Newroz mesajı

Edirne F Tipi Hapishanesinde bulunan Tutsak Partizan Baysal Demirhan gazetemize Newroz'u selamlayan bir mesaj gönderdi. Tutsak Partizan mesajında şunları belirtti:

“Merhaba Özgür Gelecek emekçileri. Demirci Kawa'dan bu yana ezilenler, kurtuluşları için, isyan ateşi etrafında, direniş halayında ellerini kenetlediler, safları sıklaştırdı omuz omuza özgür-

lük türkülerini söylediler. Mezopotamya'dan Dünya'nın her bir alanına ulaşan baharı selamlayan marşlarla ezilenler, egemenlere öfkesini örs ve çekice yatırarak çelikleştirdikleri Newroz bayramının arifesindeyiz. Özgür Gelecek yolunda yaşasın Newroz, yaşasın direniş, Newroz Piroz Be” sözlerini kaydetti.

NEWROZ'UN COŞKUSUYLA 1 MAYIS ALANLARINA! BİRLEŞİK MÜCADELEMİZLE KAZANACAĞIZ!

*İktidar tarafından
etki gücü tartışmalı
göstermelik bir aşı çalışması
yürütülmekte, salgınla
mücadele adı altında
kitap bastırılmaktadır!
Sistemin salgın karşısındaki
tavrı konusunda sağlık
örgütlerinden yapılan
açıklama ve uyarılar dikkat
çekicidir.*

Koronavirüs salgını dünya çapında etkisini sürdürürken, özellikle belli başlı emperyalist kapitalist ülkelerde aşılama çalışmaları sürdürülüyor. Tıpkı salgının ortaya çıkmasında olduğu gibi aşı meselesinde de emperyalist-kapitalist sistemin insanlık dışı bir sistem olduğu daha net görülür oldu. Sağlık sisteminin kapitalizmin aşırı kâr hirsına paralel temel bir insan hakkı olmasından çıkarılması, salgının esas olarak işçi sınıfına, ezilenlere yoksullara yönelik bir tehdit olmasını doğurdu. Geline aşamada tüm dünyada 3 milyona yaklaşan ölüm sayısından bahsedilmektedir. Bu rakam içinde ağırlığın esas olarak işçi sınıfı, yoksullar, sağlık hizmetlerine ve aşıya erişimi olmayanların oluşturduğu bir sır değil.

Çok kısa bir sürede virüse karşı etkili olduğu ifade edilen çeşitli aşilar geliştirilmiş olmasına rağmen, sistemin kâr hirsının sonucu olarak uygulanan “patent hakkı” nedeniyle dünya çapında yaygın bir aşı çalışması yürütülmemektedir. Bu ise salgının kontrol altına alınması ve ölümlerin durdurulmasının önünde en önemli engel olarak ortaya çıkmaktadır.

Salgınla mücadele karşısında aşı geliştirenlere madalyalar verilmekte, övgüler dizilmekte ancak aşı içeriğinin paylaşılmasından imtina edilmektedir. Belli başlı emperyalist kapitalist ülkelere yönelik bir yandan aşı geliştirilmekte, diğer yandan üretilen aşının önemli bir kısmı satın alınmaktadır. Dünyanın geri kalanı özellikle de yarı-sömürge ülkeler ise aşıya ulaşmada sorun yaşamaktadır. Kimi ülkelerin aşı içeriğinin paylaşılması talebi ise reddedilmiş durumdadır. Örneğin Hindistan ve Güney Afrika, aşı üretimini kı-

sıtlayan patent yasalarını gevşetmesi için Dünya Ticaret Örgütü'ne (DTÖ) başvurmuş ancak ilaç şirketleri ve daha zengin ülkelerin hükümetleri, bunun “pandemiyle mücadeleye ve ileriye dönük aşı geliştirme çalışmalarına zarar vereceği” gerekçesiyle bu hamleye karşı çıkmışlardır. (BBC, 24 Mart 2021)

Yine örneğin “demokrasi ve refahın beşiği” olarak propaganda edilen Avrupa Birliği ülkeleri “yoksul ülkelere” aşı göndermeyeceklerini açık açık ifade etmektedirler. AB adına açıklama yapan AB Komisyonu Başkanı Leyen: “Üye devletlerden aşıları kendilerinin alması için çok fazla baskı var” diyebilmektedir (Basın, 22 Mart 2021).

Kısacası sınıf ve sınıflar mücadelesi gerçekliği, salgınla birlikte çıplak bir şekilde ortaya çıkmış durumdadır. Emperyalist-kapitalist ülkeler aşı meselesinde de gerçek yüzlerini göstermiş, sınıfsal çıkarlarını öncelemişlerdir. Gerek aşının yoksul ülkelere gönderilmesi ve gerekse de aşı bilgilerinin paylaşarak üretilmesi önüne engel olarak çıkmıştır. Bu durum, insanlığın gerçek anlamda kurtuluşunun ancak ve ancak kapitalist sistemle mücadeleden geçtiğini bir kez daha kanıtlamış durumdadır. Virüs'ten çok kapitalizmin öldürdüğü yeniden açığa çıkmıştır.

Kriz büyüdükçe saldırganlık artıyor

Salgından en çok etkilenen ülkelerin başında Türkiye geliyor. Yaşanan can kayıpları ve vaka sayısı konusunda net bir

rakam bulunmamaktadır. Doğruluğu tartışmalı olsa da 30 bin kişinin virüs nedeniyle öldüğü açıklanmıştır. TC faşizmi “virüsle mücadele” adı altında “dünya çapında başarı sağladığı” iddiasıyla propaganda yaparken, gerçekte ise tamsa sistemin karakterine uygun olarak halk, kaderiyle baş başa bırakılmış durumdadır.

İktidar tarafından etki gücü tartışmalı göstermelik bir aşı çalışması yürütülmekte, salgınla mücadele adı altında kitap bastırılmaktadır! Sistemin salgın karşısındaki tavrı konusunda sağlık örgütlerinden yapılan açıklama ve uyarılar dikkat çekicidir. İktidar, bu örgütlerin uyarılarını dikkate almamakta tam tersine önlemleri gevşetmekte ya da AKP'nin 7. Olağan Kongresi'nde olduğu gibi binlerce insanın bir araya toplandığı lebalep kongreler düzenleyebilmektedir. Sadece düzenlemekle kalmayıp AKP Genel Başkanı R.T.Erdoğan'ın Kongre önündeki kalabalığa konuşmasında “Sizleri böyle anlamlı bir buluşmada, özellikle de kar yağışının tüm mikropları temizlediği bir anlamlı buluşmada en kalbi duygularla selamlıyorum” gibi akla ziyan açıklamalarda bulunabilmektedir.

AKP-MHP faşizmi bir yandan “Maske-Mesafe-Temizlik” çağrıları yapıp, yasakları çiğnedi diye insanlara para cezası verirken kendi kongrelerinde, cenazelerinde, açılışlarında, mitinglerinde vb. binlerce insanı bir araya getirmektedir. Muhafiflerin her türlü hak arama eylemine salgın gerekçesiyle izin vermeyen iktidar,

sıra kendisine geldiğinde her türlü etkinliği yapmaktadır.

Hizmet sektöründe küçük ve orta işletmeler kapalıyken, esnaf birer birer iflas edip, intiharlar artarken, ilk açılan işletmelerin AVM'ler olması tesadüf değildir. Lebalep dolu salonlarda kongreler yapılırken, sinema ve tiyatro salonları, eğlence mekanları halen kapalıdır. Bu nedenle 100'ün üzerinde müzisyenin geçim sıkıntısı nedeniyle intihar ettiği, salgınla birlikte giderek ağırlaşan ekonomik krizin, emeğiyle geçinenleri, halkı daha da yoksullaştırdığı, insanların kuru ekmek ya da sebze kuyruğuna girdiği veya pazar sonu arta kalan meyve ve sebze topladığı bir dönemden bahsediyoruz.

Salgınla birlikte giderek etkisini artıran ekonomik kriz, işçi sınıfı ve emekçi halkı daha fazla etkilemektedir. Her üç kişiden birinin işsiz olduğu Türkiye gerçeğinde, DİSK-AR'ın araştırmasına göre 2020 yılında koronavirüs pandemisinin etkisiyle iş ve istihdam kaybı oranının yüzde 34.4'e çıktığı, geniş tanımlı işsizlik oranının 27.4'e yükseldiği görülmektedir. Bu koşullarda Türkiye halkının ödeyemediği elektrik borcu 100 milyon, ödeyemediği doğal gaz borcu 400 milyona ulaşmıştır. Yapılan açıklamalarda 107 bin elektrik ve 51 bin 500 doğalgaz aboneliğinin iptal edildiği belirtilmektedir. Halk derin bir yoksullaşma, işsizlik ve açlıkla karşı karşıyadır.

Bu durumu yaratan elbette AKP-MHP faşist iktidardır. TC faşizminin geçtiğimiz

hafta sonunda Merkez Bankası Başkanı'nı değiştirmesinden sonra yaşananlar ortadadır. Türkiye halkı, uygulanan ekonomi politikalar nedeniyle Cuma'dan Pazartesi'ye yüzde 10 oranında daha da yoksullaşmış durumdadır. Elbette bir yarı-sömürge ülke ekonomisi olarak Türkiye ekonomisi, emperyalizme doğrudan bağımlıdır. Bu bağımlılık beraberinde emperyalist sermayenin Türkiye işçi sınıfı ve halkının ürettiği artı değere çeşitli yol ve yöntemlerle el koymasını getirmektedir. Türk hakim sınıfları, bu el koymada aracı rolündedirler. Ancak son süreçte yaşananlar, faiz artırımını ve döviz kurunda dalgalanma, oldukça yüksek meblağlarda bir vurguna işaret etmektedir. AKP-MHP iktidarı tam anlamıyla bir soygun ve hırsızlık şebekesine dönüşmüş durumdadır. Halkın vergilerini kendi yandaşlarına ve emperyalist şirketlere peşkeş çekmeye devam etmektedirler. Bu peşkeşin sonucunda ise işçi sınıfı ve halk daha da yoksullaşmakta, yaşam standardı düşmekte, istihdam daralmakta ve işsizlik daha da artmaktadır. Kısacası soygun düzeninde fatura yine işçi sınıfına ve halka kesilmektedir.

AKP'nin 7. Olağan Kongresi'nin ana sloganının "Güven ve İstikrar" olması nedsiz değildir. AKP, işçi sınıfına ve halka değil patronlara güven ve istikrar vaat etmektedir. İç ve dış gelişmeler özellikle de ekonomik kriz, Türk hakim sınıflarını etkilemektedir. Bu nedenle R.T.Erdoğan temsilcisi olduğu sınıfın çıkarlarını gözetmek için Kongrede halka "Vatandaşlarımdan evlerindeki döviz ve altını çeşitli finans araçlarına yatırarak ekonomi ve üretime kazandırmalarını istiyorum" çağrısı yapmaktadır. Hakim sınıflar, daralan

rant ve yağma olanağını halkın "yastık altı" birikimine göz dikerek gidermek istemektedir.

AKP-MHP iktidarının son süreçte attığı adımlar hakim sınıflar içinde çelişki ve tepişmenin sonucudur. Türk komprador burjuvalarının temsilcisi TUSİAD, esas olarak faizlerin yükseltilmesini ve doların düşmesini istemektedir. Bu isteğin arkasında büyük burjuvazinin emperyalist mali sermayeye bağımlılığı ve doların yükselmesi karşılığında artan borç tutarı vardır. AKP'nin önemli oranda dayandığı ve salgından da etkilenen KOBİ'lerin yoğunlukta olduğu MÜSİAD ise faizlerin düşmesini istemektedir. Bu talebin arkasında MÜSİAD üyesi şirketlerin kredi kullanımı vardır. Yüksek faiz bu şirketlerin kredi borçlarının ödenmesi ve kredi kullanımı önüne engeldir.

Her halükârda Türk hakim sınıflarının içinde bulunduğu bu tepişmeden zararlı çıkan işçi sınıfı ve halk olmaktadır. Rejimin hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda uygulamaya koyduğu ekonomik politikalar halkın daha da yoksullaşmasına neden olmaktadır. Bu durum beraberinde işçi sınıfı ve halkta belli bir öfke birikimine yol açmakta, dip-te alttan alta mayalanmaktadır. Rejimin krizi derinleştikçe ve AKP-MHP ittifakının halk nezdinde desteği düştükçe saldırıları da boyutlanmaktadır.

Bu saldırıları iki yönlü okumak gerekir. Birincisi algı operasyonlarıyla yürütülen kara propagandayla, ırkçılık ve şovenizmin köpürtülmesi, "vatan millet sakarya", "ezan bayrak" retorikleri eşliğinde muhaliflerin terörize edilmesidir. Boğaziçi Direnişi'ne yönelik saldırgan-

*Rejim ne kadar saldırganlaşırsa saldırganlaşırsın
8 Mart'ın öfkesi,
direngenliği Newroz'un
kitleselliği ve renkliliği
1 Mayıs alanlarına
akacaktır.*

lık, insan hakları savunucularına yönelik operasyon, HDP Milletvekili Gergerlioğlu'nun vekilliğinin düşürülmesi ve Meclis'ten yaka paça gözaltına alınması ve nihayetinde HDP'ye kapatılma davasının açılması bu gelişmeler içinde sayılabilir. İkinci saldırganlık ise İstanbul Sözleşmesi örneğinde olduğu gibi uygulamada yaşanan sorunlara rağmen kazanılmış hakların gasp edilmesidir.

Birleşik devrimci mücadeleyle ileriye

AKP iktidarının son bir yıldır bekçi yasası, sosyal medya yasası, barolar yasası, Aya-sofya'nın açılması vb. adımlarıyla şekillenen yaklaşımı, geline aşamada HDP'nin kapatılması, daraltılmış seçim bölgeleri üzerinden seçim sisteminin değişmesi ve Anayasa değişikliği tartışmaları üzerinden sürmektedir. Atılan bu adımların doğrudan AKP-MHP iktidarının kendi kitlesini konsolide etmesiyle ilgisi vardır. AKP-MHP iktidarı bir yandan rakip burjuva hakim sınıf kliğine karşı kendi kitlesini tahkim etmekte, diğer yandan ise olası kitle hareketlerine karşı başta asker ve polis olmak üzere, cihatçı çeteler üzerinden kontrgerillayı örgütlemektedir. AKP iktidarının 7 Haziran 2015 seçimleri sonrasında 1 Kasım 2015 seçimlerine kadarki pratiği ortadadır. Halka ve devrimcilere ve muhaliflere yoğun bir terör uygulanmış, katliamlar gerçekleştirilmiştir. Faşizm açısından bu pratiğin yeniden devreye sokulması ciddi bir olasılıktır.

TC'nin kendisine karşı gelececek olası kitle hareketlerine, Gezi İsyanı, Kobanê Serhildanı gibi gelişmelere hazırlandığı, buna göre kendini örgütlediği ortadayken, devrimci ve komünist hareketin bu süreci karşılamak ve öfkeyi sisteme yöneltmekte eksiklikleri olduğunu kabul etmek gerekir. Devrimci ve komünist hareket şu an ki gerçekliğiyle olası kitle hareketlerinin gerisinde kalacaktır. Öyleyse bütün hazırlığın buna göre yapılması gerekir. Kaypakaya'nın çok isabetli tahliliyle Türk burjuva siyaseti rakip iki hakim sınıf kli-

ğinin devlet aygıtını ele geçirme ve temsil ettikleri emperyalizm işbirlikçisi komprador burjuva ve büyük toprak ağalarının sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanma üzerine şekillenmiştir. Geline aşamada AKP, yanına MHP'yi ve Ergenekon artıklarını alarak devlet aygıtını temsilcisi olduğu sınıfların çıkarları doğrultusunda alabildiğine kullanmakta, hamle üstüne hamle yapmaktadır. Bunun karşısında CHP'de temsil olunan rakip burjuva kliği ise "ilk seçimde gidecekler" propagandasıyla "seçim"e işaret etmektedir. Her iki kliğin örneğin Kürt ulusal sorununda "çözüm"ü kimi nüanslara rağmen birbirinin aynısıdır: İmha ve inkar!

Yine örneğin işçi sınıfına karşı politikaları aynıdır. CHP belediyelerinde grevlerin kırılması bunun son örneğidir.

Dolayısıyla devrimci hareketin, hakim sınıfların bu iki kliğinin arasındaki iktidar mücadelesini gözardı etmeden ve iki kiliten birinin arkasına yedeklenmeden kendi siyasetini izlemesi gerekir. Bu ikinci yoldur.

Bu siyasetin toplumda belli bir karşılığı olduğu, 8 Mart'tan Newroz alanlarına akan kitlelerin gücünde ve direnişinde görülebilir. Kürt halkının HDP'yi sahiplenmesi, büyük şehirlerde Newroz alanlarında birleşik devrimci mücadelenin etkisi dikkate alınmalıdır.

Süreç devrimci harekete faşizmin saldırganlığı karşısında kitlelerde oluşan öfke ve tepkinin örgütlenmesi görevini dayatıyor. Bu anlamıyla Birleşik Mücadele Güçleri'nin Mart ayı boyunca sürdürdüğü örgütlenme kampanyası önemli bir yerde durmaktadır. BMG il ve ilçelerde, bölgelerde alt koordinasyonlarını emekçi semtlere kadar yaymalıdır. En tabanda ise meclis tarzında yarının olası kitle hareketlerinde hareketin içerisinde doğrudan ve aktif yer alabilecek organlar yaratılmalıdır.

Rejim ne kadar saldırganlaşırsa saldırganlaşırsın 8 Mart'ın öfkesi, direngenliği Newroz'un kitleselliği ve renkliliği 1 Mayıs alanlarına akacaktır. BMG'nin bulunduğu alanlarda 1 Mayıs çalışmasını örgütlenme kampanyasının aracı olarak ele alması ve 1 Mayıs alanlarına güçlü bir şekilde çıkılması faşist saldırganlığa iyi bir yanıt olacaktır. Dahası devrimciler, olası kitle hareketlerinin ortaya çıkışı ve rejime yönelmesi için şimdiden kurdukları örgütlenmeleri sağlamlaştırmalı yeni örgütlenmeler kurmalıdır.

1 Mayıs bu çalışmamızın hedefi, 1 Mayıs alanları devrimci kararlılığımızın ve direnişimizin işareti olmalıdır.

Büyüyen İthalat, Büyüyen Yoksulluk

25 bin ton için 250 milyon lira ödenecektir. Tarım uzmanları, ithalata verilecek 250 milyonun 130 milyonuyla Trakya Bölgesi'ndeki Hamzadere Barajı tamamlanmış olsa 400 bin hektarlık bir alanın sulanabileceğini; sulu tarım yapılması halinde Trakya'da verimin en az iki katı artacağı için Türkiye'nin ayçiçeği yağı ithal etmesine de gerek kalmayacağını belirtiyorlar.

AKP'nin açıklayacağı yeni ekonomi reform paketi içinde patronlar için yatırımlarını kolaylaştırıcı ek teşvikler (finansman kaynağı olarak genelde işsizlik fonu kullanılmaktadır) yer alırken; işçiye, köylüye ve emekçilere yeni ek vergiler, yeni zamlar yer alıyor. Halka kuru ekmeği reva gören siyasi iktidar, ekonomik krizin, pandeminin faturasını yine halk kesiyor. Emekçiler, açlık ve yoksullukla boğuşurken, işçilerin, emekçilerin ve köylülerin alinteri üzerinden toplanan vergiler, yap-işlet-devret modeli ile devlet tarafından maaşa bağlanan komprador burjuvaziye aktarılıyor. Sadece uygulanan ithalat-ihracat politikalarıyla AKP'ye yakın şirketler çok büyük oranlarda zenginleşiyorlar. 18 yıllık süreç içinde bir yandan kamu kaynaklarıyla palazlanan sermaye yaratılırken; diğer yandan ise çöpten yiyecek toplayan, halk ekmek bütçeleri önünde 1 lira daha ucuza ekmek almak için kışın ayazında, yazın sıcağında kuyrukta bekleyen milyonlar yaratıldı. 18 yıl içinde saray ve çevresi devasa zenginleşirken; halk kesimlerinin daha da yoksullaşarak, "askıda ekmeğe" muhtaç hale getirilmesinin kısa öyküsü buraya dayanmaktadır.

Uygulanan ithalat-ihracat politikalarıyla kırsal alanın, köylülüğün, küçük çiftçiliğin, küçük aile işletmeciliğinin tasfiyesi, Türkiye'de yoksulluğu da büyütüp kalıcılaştırmıştır. AKP-MHP'nin uygulamış olduğu kapitalist-neoliberal ekonomi ve siyaset politikası, kırsalda küçük aile işletmelerinin sonunu hazırlamış; bunların yerine büyük kapitalist şirketlere ait sanayi tarımın yaygınlaştırılması sadece köylülüğü, tarımsal üretimi tasfiye etmemiş aynı zamanda kent yoksulluğunu da artırmıştır. 2000 öncesine kadar kent ve kır arasındaki makas bu oranda açılmamıştı. Aile bağlarının

canlılığı kentlerde yaşayan emekçilerin yakınları aracılığıyla gıdaya ulaşmalarını nispeten kolaylaştırıyordu. Tarım alanlarının küçük aile işletmeciliğinden kapitalist tarım şirketlerinin hakimiyetine geçmesinin başlamasıyla birlikte emekçilerin sağlıklı, güvenilir ve ucuz gıdaya da ulaşması zorlaştı.

Bugün köylülüğün tarım alanında fiyat belirleme gücü bulunmuyor (dün de öyleydi). Fiyatları belirleyenler; komprador burjuvalardır, tüccarlardır, endüstriyel tarım şirketleridir, zincir marketlerdir. Kapitalist-emperyalist- neoliberal serbest piyasa politikalarıyla küresel tarımı, gıda piyasasını belirleyen çok uluslu tarım şirketleri, ülkemizde de gıda fiyatlarını belirleme gücüne sahiptir (AKP'nin kamera önünde yaptığı fiyat denetimleri bu açılardan tam bir mizansendir.).

Pandemiyle birlikte kronikleşen ekonomik kriz, halkın sağlıklı besine ulaşmasını da zorlaştırmıştır. Yoksul emekçi semtlerde, yoksulluk iyice büyüdükçe bakkallarda ay çiçek yağının bardak hesabı ile satılmaya başlanması durumun boyutunu da anlatmaktadır. Diğer yağlardan daha ucuz oluşu nedeniyle yoksulların mutfağındaki en temel gıda malzemelerinden biri olan ayçiçek yağı, bugün emekçiler için lüks olmaya başladı. Son bir yıl içinde fiyatı en çok yükselen temel gıda ürünleri içinde ayçiçek yağı ilk sıralarda yer alıyor. Öyle ki; yağ şirketleri, yeni pazarlama tekniği olarak 5 litre veya 1 litrelik yağları almaya parası olmayanlar için 0.5 litrelik ayçiçek yağlarını piyasaya sürmüştür.

Birleşmiş Milletler Tarım ve Gıda Örgütü (FAO) verilerine göre gıda fiyatları, dünyada son 8 aydır art arda artıyor. Dünyada bitkisel yağlarda ortalama artış ise yüzde 19'dur. TÜİK verilerine göre ülkemizde yıllık sıvı yağ artışı yüzde

41 olmuştur; ayçiçek yağı ise yüzde 54 oranında artmıştır. Bu, TÜİK'in üzerinde oynanmış rakamlarıdır. Gerçek pazar enflasyonu ise bunun çok daha üzerindedir. Türkiye'de ayçiçek yağının dünya ortalamasından yaklaşık 3 kat daha fazla zamlanmasının başlıca nedeni ithalatçı bir ülke olunmasıdır. Küresel iklim krizinin yarattığı koşullar, dünya genelinde tarım üretimini olumsuz etkilemiştir. Bununla birlikte pandemiyle beraber küresel tedarik ağında yaşanan kırılganlık; üretici ve kapitalist ülkelerin olası gıda kıtlığına karşı korumacı politikalarla tarım ürünlerinde su toplamaya gitmesi, dünya genelinde fiyatları yükselttiği gibi Türkiye'de de fiyatları yükseltmiştir. Türkiye'ye diğer ülkelerden ayıran yan ise tarımda a'dan z'ye ithalata bağımlı olmasıdır. Bu da küresel piyasada yaşanan küçük bir dalgalanmanın bizim kıyılarımızda Tsunami yaratmasına neden olmaktadır.

Türkiye ayçiçeği üretiminde dünyada 6. Sırada yer alıyor olsa da yüksek nüfusu nedeniyle bitkisel yağ ihtiyacı da fazladır. Üretilen ayçiçeği de nüfusun ihtiyacını karşılamamaktadır. Arz talep ihtiyacı ithalat ile kapatılmaktadır. Türkiye ayçiçek ihtiyacının yüzde 65'ini üretebiliyor; %35'ini ise ithal ediyor. Ayçiçeği tohumunun yüzde 80'i üç adet çok uluslu tohum tekeli, "Pioneer, Syngenta ve Limagrain" tarafından üretilmektedir. Dolayısıyla piyasa da bu şirketlerin çıkarları temelinde şekillenmektedir.

Türkiye'de ayçiçeği rekoltesinin, 2

milyon ton dolayında olmasına rağmen 2020 yılında ithalat rekorları kırıldı; ayçiçeği tohumunda 1 milyon 164 bin ton, ayçiçeği yağında ise 800 bin tona ulaştı. Tohumun yüzde 60'ı, yağın ise yüzde 76'sı Rusya'dan ithal edildi. İthal edilen bitkisel sıvı yağın yüzde 52'si ayçiçeği, yüzde 44'ü palm yağıdır. ABD Tarım Bakanlığı'na göre 2019/2020 üretim yılında dünyadaki ayçiçeği ithalatının yüzde 42'si Türkiye tarafından gerçekleştirilmiştir. AB'nin ithalattaki payı ise yüzde 34'dür. Yani ayçiçeği yağ tekelinin en büyük müşterisi Türkiye'dir (Dr. Necdet Oral. Bugün.). Bu gerçekliğe rağmen Toprak Mahsulleri Ofisi, 25 bin ton ayçiçek yağı ithalatı için ihale açmış olmasına karşın dünya piyasasında yeteri kadar mal olmadığından henüz sadece 5 bin tonunu ithal edebilmiştir. 25 bin ton için 250 milyon lira ödenecektir (Tarım uzmanları, ithalata verilecek 250 milyonun 130 milyonuyla Trakya Bölgesi'ndeki Hamzadere Barajı tamamlanmış olsa 400 bin hektarlık bir alanın sulanabileceğini; sulu tarım yapılması halinde Trakya'da verimin en az iki katı artacağı için Türkiye'nin ayçiçeği yağı ithal etmesine de gerek kalmayacağını belirtiyorlar).

Bir ülkenin gıdada kendine yetebilen konumda olabilmesi için, o ülke kaynaklarıyla elde edilen tarım ürünlerinin nüfusun temel besin ihtiyacını karşılıyor olması gerekir. Bunun için de devamlılığı sağlanmış, sürdürülebilir tarımsal üretim faaliyeti gerekmektedir. Yani çiftçilerin

Zamlar sorunun nedeni değil sonucudur. Nedenler değişmedikçe bu sonuçlar değişmeyecektir.

ekim alanını ve üretimi artırması gerekmektedir. Tarımsal üretimin ve köylünün desteklenmesi bu açılardan çok önemlidir. Kendine yeterli olmanın yolu sınırlı kaynakların doğru politika, teknik ve araçlarla doğru kullanılıp maksimum verimin sağlanmasıyla mümkündür. Ancak uygulanan politikalar tersi şekilde olmaktadır; ekim alanları daraltılmakta; maliyetler yükseltilmekte; ürün, kendi değerini bulamamaktadır. Dolayısıyla çiftçi, köylü bu alandan çekilmek zorunda bırakılmaktadır. İthalat, fiyat oluşumlarını baskılamaktan çok üretimi baskılamaktadır, zorlaştırmaktadır. “Türkiye, 1980 öncesi kendine yetebilen az sayıda ülke içinde yer alırken, 24 Ocak ekonomi kararları sonrası temel gıda ürünlerine ulaşmada yeterliliğini kaybetmiştir. Serbest piyasa politikalarına geçişle birlikte uluslar için yeterlilik öncelik olmaktan çıktı. Tarım politikaları üretici köylü ile gıda satın alan halkın aleyhine; küresel tarım gıda ve ecza şirketleri lehine işleyecek şekilde belirlendi. Kapitalizm küreselleşmeden önce devlet kurumları, ülkelerin egemenliklerini, halkın çıkarlarını kısıntı halinde de olsa gözetirdi, korurdu. Kapitalizm küreselleştikten sonra durum tamamen değişti. Küresel şirketlerin politikalarını belirlemede doğrudan etkili olmaya başladı. Ülkeler de yönetim alanları içine dahil etti.” (Abdullah Aysu. Gıda Krizi. Metis Yayıncılık.)

Tarım-gıda ürünlerinde ithalata bağımlılık, iklim krizleri ve pandeminin de etkisiyle fiyatları artırmaya devam edecektir. Türkiye’nin tarım sorununda bir diğer paradoksu, halkın gereksinim duyduğu temel gıda ürünlerinin fiyatı artarken; üreticiler, çiftçiler ve köylüler emeklerinin karşılığını alamıyor, zarar ediyorlar. Markette, pazarda pahalıya satılan ürünler, küçük üreticilerin elinden yok pahasına alınıyor; üreticilerin bankalara, Tarım Kredi Kooperatiflerine ve tefeci tüccara olan borcu arşı aşmış durumdadır. Bu kapsamda sadece zamlara karşı olan tepkileri harekete geçirmek ya da tepkilerin harekete geçmesi sorununa çözüm üretmez. Sorunun çözümü demokratik halk devrimi perspektifiyle işçilerin, köylülerin ve tüm halk katmanlarının somut politik hedefler etrafında birleşmesinden geçmektedir. Çünkü bu noktanın birçok boyutu bulunmaktadır. Zamlar sorunun nedeni değil sonucudur. Nedenler değişmedikçe bu sonuçlar değişmeyecektir. Türkiye tarım ve gıda pazarında ithal ürünlerin egemenliği büyüdükçe yoksulluğun da büyüyeceğinden şüphe etmemek gereklidir. İthalat, zenginliğin değil fakirliğin, yetememenin dolayısıyla yoksullaşmanın göstergesidir.

Kırsal Alandaki Zehirli Sarmaşık : İthalat! (2/2)

Küreselleşmenin getirdiği, yarattığı sorunları salt piyasadaki fiyat oluşumlarına dönük olarak açıklamaya kalkmak aleni bir manipülasyondur. Dolayısıyla gerçeği yansıtmaması değil; gerçeğin üzerini örterek kavranmasını engellemeyi içermektedir.

Türkiye kırsalında köylülüğün, küçük aile işletmeciliğinin tasfiye süreci ve tarımsal dönüşümü, diğer yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerle benzer özellikler taşır. Emperyalist- kapitalist rejime göbekten bağlı ülkelerde tarımsal üretim sürecinin ekonomi politiği emperyalistler tarafından dizayn edilir. 1980 sonrası ortaya konulan Neo-liberal serbest piyasa ekonomi politikaları IMF, DB aracılığıyla uygulanıp yerel desen bazlı üretim yerine ithalata dayalı çok uluslu tarım gıda şirketlerinin belirlediği üretim rejiminin getirilmesi bu sürecin sonucudur.

Tarım ürünlerinde 1970’lere kadar ithalatçı olan emperyalist ülkelerde 1950’ler sonrası hızlı bir dönüşümle beraber bu ülkelerin tarım alanındaki gelişimi, sanayi teknolojisinin kullanımı; Biyokimya alanında yaşanan gelişmeler; endüstriyel tarımın gelişimi; tarımsal destekler vb. ile bu ülkeleri ithalatçı konumdan çıkıp ihracatçı konuma getirmiştir. Bu da küresel çapta emperyalist ülkeler için dünya gıda pazarının yeniden dizaynını doğurmuştur.

Endüstriyel tarım sanayinde teknolojinin, Biyokimyanın gelişim hızı kapitalist ülkelerde tarımsal ürün fazlalığı yaratmış; ihtiyaç fazlası mallar için de yeni pazar alanlarının zorunluluğu

doğmuştur. Yeni pazarlar için de devreye IMF, DB sokulmuştur. 1980’lerde büyük mali finans krizi içinde olan, borç yükü altında ezilen ülkeler dayatılan acele reçeteler, yarı-sömürge ülke pazarlarını sınırsız bir şekilde kapitalist tarım tekellerine açmıştır. Bunun akabinde tarımsal destekler birçok ürün çeşidinden kaldırılmış; tarımsal kamu iktisadi teşebbüsler özelleştirme kapsamına alınmış; belli başlı temel ürün çeşidi dışında kalan ürünlerde yerel desen bazlı üretim terk edilerek yerine şirketlerin belirlediği sanayi tarımı ikame edilmiştir.

İktidarın uygulamış olduğu ithalat politikası zehirli sarmaşık gibi kırsal alanları, köylülüğü ve küçük aile işletmeciliğini sarmıştır. Türkiye’de tarım – gıda, üretim sürecinden başlayarak gıda güvenliğine kadar uluslararası şirketlerin egemenliğine girmiştir. Pamukta, buğdayda, patatesten, kırmızı mercimekte, ayçiçeğinde, bitkisel yağlar vb. bütün çeşitlerde çiftçiye yeterli tarım desteği verilmiş olsaydı bu ve benzeri tarım ürünlerinde ithalata gerek kalınmazdı. Bu ürünlerin ana vatanı, gen yapısı bu coğrafyanın iklim ve toprak yapısına sahiptir. Ülkemizde yetişen çeşitlerin üretim deseninde hiçbir sorun yokken, köylü sübvansiyon edilmediği için

piyasada büyük şirketlere karşı rekabet gücü oluşmadığından toprağını ekip biçmekten vazgeçiyor. Pamukta, buğdayda ekim alanlarının gerilemesi köylünün üretim dışına itildiğinin göstergesidir. Çiftçinin, köylünün üretim faaliyetine devam etmesi için tarım destekleri yeterli oranda ve zamanında yapılmalıdır. Sınırlı miktarda ve bir bir-buçuk yıl gecikmeli yapılan destekler ise köylünün derdine derman olmamaktadır. Küçük aile işletmeciliği düşmanı politikalar devam ettiği takdirde gıda egemenliği emperyalist kapitalist şirketlerin eline geçecektir.

Halk katmanlarının ve emekçilerin, sağlıklı, güvenilir ve ucuz gıdaya ulaşmasının yolu ithalatçı politikadan uzaklaşıp yerel desen bazlı üretim modelini güçlendirmekten geçer. AKP veya bir başka burjuva feodal bir parti bunu yapamaz; bunun yolu toplumsal sosyal mücadelenin ivme kazanmasından, demokratik halk devriminin sınıfsal ve sosyal niteliğinin toplumun tüm katmanlarıyla bütünleşebilmesinden geçer. Kırsal alan, köylülük, tarım sorununu, bir bütünün iç içe geçmiş sarmal parçalarıdır. Bu alanda uygulanan tüm politikaları bu gerçeklik temelinde okumak zorundayız. Bugün uygulanan ithalat politikası, klasik iktisatta bilinen arz açığını kapatma işleminin çok üstünde bir işlemi olan bir politika haline gelmiştir. Bu hâl, kuşkusuz küçük ve orta ölçekli tarımı etkilerken, artı ürün ve artı değer uluslararası dolaşım ve dönüşümü açısından da büyük alan kaplamaktadır. Küreselleşmenin getirdiği, yarattığı sorunları salt piyasadaki fiyat oluşumlarına dönük olarak açıklamaya kalkmak aleni bir manipülasyondur. Dolayısıyla gerçeği yansıtmaması değil; gerçeğin üzerini örterek kavranmasını engellemeyi içermektedir. Bu manipülasyonun küçük ve orta ölçekli tarımı, kırsal nüfusu, tarım proletaryasını hedeflediği ortaya çıkan tüm uygulama ve sonuçlardan da çok nettir. Bu duruma karşı yapılması gereken de nettir: sömürü çarkına karşı işçi ve köylülerin ortak mücadelesini örmektir.

Bitti

Yazının birinci bölümü 233’üncü sayıda yayımlanmıştır.

İzmir Büyükşehir Belediyesi İşçileri İşe Geri Dönmeyi Bekliyor

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nden güvenlik soruşturma gerekçe göstererek işten çıkarılan 16 işçiden 11'i işe alınırken 5 işçi işe geri alınmadı. İşçilerden Serkan İnan ve 8 Mart'ta açlık grevine giren Orhan Yıldız ve direnişte olan Tijda Kılıç ile de kadınların yaşadıkları konuştuk.

Söyleşimizden sonra 25 Mart günü işçiler direnişlerine bir süre ara verdikleri açıkladı. İşçiler, "Sorunun çözümü adına sorumluluk alan DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve İzmir Barosu'nun çabalarını dikkate alarak, eylemliliğimize ara verme kararı almış bulunuyoruz. İşlerimize en kısa sürede iade edileceğimize inanıyoruz." şeklinde açıklama ile son güncel durumu paylaştı. İşçilerle yaşanan süreci konuşurken, CHP ve belediye yetkililerinin "işe geri dönmenizde bir engel yok" vurgusu ile emek örgütlerinin araya girmesi işçilerin işe iadesi için bekleyişe geçti.

İşten çıkarılma ve ardından direnişle devam eden süreci anlatır mısınız?

Serkan İnan: 20 Ekim 2020 tarihinde 16 arkadaşım ile işten çıkarıldık. Ben İzelman A.Ş.'de, 15 arkadaşım ise İzenerji A.Ş.'de çalışmaktaydı. Güvenlik soruşturmaları gerekçe gösterilerek medyaya yansıyan işten atmaların çoğunda olduğu gibi kod 29 gerekçesiyle işten çıkarıldık. Tabi süreç biraz daha geçmişe gidiyor; özellikle AKP Büyükşehir Belediyeleri'ni kaybettikten sonra büyük şehirlerdeki CHP'li belediyeler topal ördek benzetmesinden sonra başladı. O süreçten sonra yandaş medya hakkımızda özellikle o dönem işe alınanlar için terörist ifadesi kullanmaya başladı. Burada yüzlerce kişi terörist damgası yedi. Süreç içerisinde sayılar çok inandırıcı olmayınca, onlara kadar düşmüş oldu. Bu saldırılara belediyeler yanıt vermedi. Belediyeler yanıt vermeyince yandaş medya saldırılarını arttırdı. Özellikle daire başkanlarına yansıyan, belli bir süreden sonra başkanın eşi hakkında manşet atmaya başladılar. Tabi ki kendine dokunmadıkları noktada bir şey yapmayanlar, işçileri kendine kalkan olarak kullanmakta tereddüt etmediler. 16 arkadaşım ile birlikte hakkımızda güvenlik soruşturması gerekçe gösterilerek 20 Ekim 2020 tarihinde hepimiz işten çıkarıldık. Ondan sonraki süreçte özellikle belediye kanadı bize şunu söyledi. Aslında kendilerinin iyi niyetli olduğunu gelen güvenlik soruşturmasının Valilik tarafından işten çıkarılmamızın istenildiği söylendi. Bizlerde kendilerinin iyi niyetli olduğuna inanarak süreci sendika üzerinden yürütmeye devam ettik. Tabi ki bu süreçte İdare Mahkemesi ve İş Mahkemesi dava süreci işlerimiz başladı. İş mahkeme-

mizdeki dava süreci kısa bir süre sonra, 4 ay sonrasında aslında belediyenin iyi niyetli olmadığını gördük.

Çünkü valiliğin yaptığı savunmada şu yazıyordu: "4857 no'lu iş kanuna göre işten atma yetkisi bizde değil" diyor. "İş kanuna göre çalışan işçileri işten çıkartma yetkisi bizde değil" diyor, "kurulan komisyonlar belediyede kuruluyor belediyenin imzasıyla işçiler işten çıkarılır çıkarılma gerekçesi kod 29 da olabilir başka şekilde de olabilir di bizim sorunumuz bu değil" demişti.

Belediye ise mahkeme savunmasında, İzmir depreminde binasının hasar gördüğünü belirterek, her bir savunma için bir aylık süre istemiş. Bununla yetinmeyip belediyeye açılan davaların hukuksuz olduğunu ifade edip, davanın düşürülmesini talep etmişti. Bu 5 aylık sürecin içerisinde aslında bütün okları Valiliğe göstermesinden dolayı 16 Şubat itibarıyla 16 arkadaşımızla direnişimizi de başlattık.

Bazı isimler seçilerek işten çıkarmalar yapılıyor. Belediyenin neye göre sizi seçtiğini düşünüyorsunuz, nasıl bir değerlendirme var?

5 aylık sürede belediye başkanı bizi hiçbir şekilde dikkate almadı. Ama direnişe başladığımızın ikinci gününde 17 Şubat'ta belediye başkanı bizimle doğrudan diyalog sağlamak istedi. Belediye başkanı ile görüşme yaptığımız zaman şöyle bir durum ortaya çıktı. Bir iki arkadaşımız temsilci arkadaşımız ve Avukat arkadaşımız la görüşme sağladık. Hatta biraz daha geçmişe gidersek güvenlik soruşturmalarının Kılıçdaroğlu imzalı olarak CHP genel merkezden 6 Nisan 2018 tarihinde güvenlik soruşturmalarının belediyeler tarafından işçilere uygulanmaması talimatı vardı. Bu süre içerisinde CHP milletvekilleri güvenlik soruşturmalarına ve geçmişe dair arşiv araştırmalarının Anayasa Mahkemesi'nin hak ihlali olduğunu dair iptalleri söz konusu ve kısa bir süre önce de Danıştay 12. Dairesi'nin güvenlik soruşturmalarına tamamen yürürlükten kaldırılması kararı var. Belediye Başkanlığı ile yaptığımız görüşmeden biz bu dosyamızı toparladık ve belediye başkanına teslim edip, önüne serdiğimiz andan itibaren Belediye Başkanı bize şunu söyledi "arkadaşlar hukuksal olarak bende baktım dosyaya hukuk birimi de baktı önümüzde kısa olarak çalışmanızın önünde bir engel yok" O zaman şu soruyu sorduk "neden işimiz de değiliz" Bu soruya bir cevap vermedi. Bundan sonraki süreçte peyderpey bizi işe alacaklarını söylediler 11 arkadaşımız kısa bir süre sonra işlerine geri döndüler kalan 5 arkadaşımız ise ben de dahil olmak üzere 5 kişiye şu söylendi:

"arkadaşlar birbirinizden hiç bir farkınız yok sizi işe alacağız" ne zaman sorusuna hala cevap yok ve arkadaşlarımızın işe alınmasından bir hafta geçmesine rağmen hala işe alınacağımız ya da alınmayacağına dair olumlu-olumsuz bir cevap alamıyoruz kendinden hala.

Siz 8 Mart'ta açlık grevine başlamışsınız ve şöyle demişsiniz; "açlığa mahkum edildik, o yüzden bunu eyleme çevirdik" bu süreci bize anlatır mısınız? Aynı zamanda direnişin süreciniz, nasıl ilerliyor?

Orhan Yıldız: İşten çıkarıldığımız süreden itibaren sonuçta işsiz kaldık ve çalışmak zorundaydık. Sürecimiz böyle başladı, yaptığım bütün iş başvurularında red aldım. Çünkü kod 29'dan çıkarılmıştım, ahlaksızlıkla suçlandım. Yani pratik olarak açlığa mahkum edildik hakikaten. Belediye başkanı da kendi ağzıyla ifade ettiği şekilde burada hukuksuz bir durum var. O zaman hukuksuz bir durum varsa, açlığa da mahkum edildiysem bunu ortadan kaldırmanız gerekiyor. Ama buna karşı herhangi bir iyi niyet adımı ve bir gelişme görmeyince ben de mahkum edildiğim açlığımı eyleme dönüştürmeye karar verdim. Bu sebeple 8 Mart'ta kendi inisiyatifimde açlık grevine başladım. İşe geri dönene kadar sürdürmeyi düşüncüyorum, bununla ilgili bir tereddütüm yok. Çünkü bu eylemi bıraksam da açlığa mahkumum. Çünkü işsizim ve başka gelirim yok, benim tek çarem işe dönmek. Çünkü artık kod 29 diye bir sabıkam var, işe dönmeden bitirmeyi düşünmüyorum.

Sendika size sahip çıkıyor mu, sendikadan ve devrimci-muhalif kamuoyundan beklentileriniz neler?

Serkan İnan: Açıkçası sendika bize biz eyleme başladığımız 16 Şubat itibarıyla bir süre öncesinde sendika ile son görüşmeyi yaptık bir hukuksuzluk olduğundan bahsettik ki ve sendikada bunu kabul etti. DİSK, eyleme geçtiğimiz 16 Şubat'tan 3 gün öncesine yaptığımız görüşmede bize şunu söyledi yetkili kişi, "biz belediyeye karşı yapılan hiçbir eylemi desteklemiyoruz". Biz şu anda üzerimizdeki DİSK Ge-

nel-İş gömleğini sendikanın tutumuna rağmen giyiyoruz.

CHP kısa bir süre önce genel başkan düzeyinde yargıyı millitanaşmakla suçladı, eğer ortada böyle bir süreç varsa neden bizi militanlaştıklarını iddia ettikleri yargının önüne attılar. Kamuoyuna şu çağırımı yapmak istiyorum. Özellikle Adalet yürüyüş yaparak, "adalet" arayan bir parti ortada bir hukuksuzluk yokken neden işçileri hala işe iade etmemek de ısrar ediyor.

Birçok yerde kadın işçiler işten atılıyor. Kadınlar için gerçekten daha farklı bir yansıması olmakta Örneğin kod 29 içerisinde yer alan ahlaksızlık kadınları daha farklı etkilemekte, ev içerisinde yansıması daha kapsamlı olmakta. Kadınlardan doğru bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tijda Kılıç: Biz 16 işçi çıkarıldık. Bu bir tecrit uygulamasıdır yani buradaki işçiler kod 29'la, güvenlik soruşturmasıyla fişlenmekte. Yaşamın hiçbir alanında bulunmama uygulaması, yani bugün fişlenen bir işçi kendim üzerinden örnek verirsem 5 aydır çalışmıyorum iş başvuruları yapıyorum, çağırıyorum ama karşılaştığım uygulama şu: "Sen kod 29'la işten çıkarılmışsın". Yasa şunu işverene söylemiyor, yani kod 29'dan işçiyi çıkardın ama neden çıkardın, işverenin böyle bir evrak böyle bir kanıt sunması bile gerekmiyor. Dolayısıyla ben bunun bir tecrit uygulaması olduğunu düşünüyorum pandemi ile birlikte işverene altın tepside sunulan bir uygulama aslında. Bugün pandemi olmasaydı bizi işten bir kalemde çıkaramazdı, ama şimdi bir kalemde çıkarıyorlar. İşte seni biz kod 29 la çıkarıyoruz, "neden?", çünkü çıkarabileceğim başka bir SGK uygulaması kodu yok. Ama zaten işten çıkarılmamız hukuksuzken farklı bir kılıfla artı bir uygulama yükleyerek bizi işten çıkarttılar. Bugün 36 günümüz ve direniyoruz. Biz bunun insan hakları ihlali olduğunu söylüyoruz. Hukuksuz olduğunu söylüyoruz Dolayısıyla talebimiz net, işe geri dönmek işe geri dönmemizin önünde hiçbir engel yokken, işe geri dönüşümünün sağlanması istiyoruz.

KADINLARIN BİRLİĞİ

İKTİDARIN HİÇBİR GASPINI KABUL ETMİYORUZ! DAHA FAZLASINI ALACAĞIZ!

Kısacası, yaşam hakkımızın erkeklerin vicdanına bırakılmasından ekonomik bağımsızlığımıza göz dikilmesine, üç-beş çocuk ve zorla evlendirilmeye, faşizm yeni hamlelerle yakamızda olmaya devam edecek.

Orta ve Doğu Avrupa tarihi ve Holokost konusunda uzmanlaşmış Amerikalı yazar ve tarihçi Profesör Timothy Synder'ın faşizm koşullarına göre nasıl yaşanması gerektiğini anlattığı öğütlerinin ilk maddesinde "Otoriterliğin gücünün büyük bir kısmı bizim ona kazandırdığımız bir güçtür: Şimdilerde yaşadığımıza benzer zamanlarda, baskıcı bir hükümetin uygulamaları yüzünden zarar görmekten çekinen insanlar o hükümetin kendilerinden daha neler isteyebileceğini düşünürler. Hükümet bunları talep etmeyi henüz aklına getirmemiş olabileceği veya göze alamadığı halde, insanlar kendilerine uygulanacağını hayal ettikleri baskıya göre hareket etmeye başlarlar. Öngörüye bağlı itaat, hükümete halka daha fazla ne yapılabileceğini işaret eder ve özgürlüğün kaybını hızlandırır" diyor.

Synder'ın bahsini ettiği hayatta kalmak üzere geliştirilen "öngörüye bağlı itaat" ile mücadele hattını belirlemek üzere faşizmin hamlelerine yönelik öngörüde-analizlerde bulunmak arasında elbette önemli ve nitel bir fark bulunuyor. Üstelik ikinci seçenekte sadece gelecekteki saldırılara karşı önlem almayı değil, bugünden faşizmin saldırılarına karşı koyma-

larını, bir adım daha giderek daha fazlasını alma mücadelesini içeriyor. Kadın ve LGBTİ+ mücadelesinden bu noktada herkesin öğrenmesi gereken noktalar mevcut.

Bunun en bariz ve somut örneği İstanbul Sözleşmesi'nden (artık Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile iptal edilmiş olsa da) çekilinmesine yönelik ilk tartışmaların açılmasının hemen ardından kadın ve LGBTİ+'lar, İstanbul Sözleşmesi'ni savunan bir hatta kurmadılar barikatlarını, aksine sözleşmenin uygulanması üzerinden önemli bir basınç geliştirdiler. Çünkü mücadele, bulunduğumuz yere ayaklarımızı sınıksız basarak bir milim dahi geri adım atmamak değil, aksine hep ileri doğru attığımız adımlarla yürünebilecek uzun bir yoldur. Direnerek tarihe not düşmek de önemlidir, ama kazanmak için yürümek zorunluluktur.

İşte tam da aynı nedenle bugün İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesini sadece protesto etmiyor, kadın ve LGBTİ+'lara yönelik erkek/devlet şiddetine karşı uygulandığı durumda önemli bir kazanım olan sözleşmenin iptalini KABUL ETMİYORUZ!

İstanbul Sözleşmesi öylesine uygulanmayan bir sözleşmeydi ki, Türkiye'nin çekilmesi tartışması yapılmaya kadar, kadınların önemli bir kısmı bu sözleşmeden haberi dahi yoktu. Her gün sistemli bir şekilde şiddete uğrayan, şiddet tehdidi altında hayatta kalmaya çalışan kadınlar dahi, yaşamlarını koruması gereken, erkek şiddetine karşı elimizde önemli bir araç olması gereken İstanbul Sözleşmesi'nin adını dahi duymamıştı. Ama dün sözleşmenin kaldırılmaması için değil, uygulanması için yüz binlerce kadını içine alan bir hareket ortaya çıkmışken, bugün de aynı şekilde iptali kabul etmeyen, bunu bulunduğu her yerde dile getiren önemli bir kadın kitlesi mevcut. Faşizm bizden sadece

bir şeyler gasp etmiyor, gasp ettiği her şeyin yerine kadın hareketinin gücü ve etkinliği oranında bir bilinç de yaratıyor!

8 Mart'ın polisin kimi alanlardaki saldırılarına, kadınlara İstanbul-Taksim'i kapatma çabasına, gözaltı-tutuklanma-ev hapsi tehdidine karşın binlerce kadının sokaklarda olmasının bir açıklaması da bu değil midir?

Ancak faşizmin bu noktada durmayacağını bizler biliyoruz. Nitekim AKP kongresinde konuşan AKP Genel Başkanı R.T.Erdoğan da yaptığı konuşmada, kadınları bundan sonra daha fazla ekonomik ve sosyal yaşamdan yani kamusal alandan özel alanlara itmeye çalışacaklarının sözünü verdi. Kadınların haklarını kağıtlarda (sözleşme) değil, vicdanlarda koruyacaklarını söyleyen Erdoğan, nefes alıp vermemizin onların insafında olduğunu bir de böyle açıktan ifade etti. Dahası, Erdoğan bir veya iki çocuklu çekirdek aile yapısından ve 30'lu yaşlarında hiç evlenmemiş birey sayısındaki artıştan da memnuniyetsizliğini ifade ederek, önümüzdeki süreçte kadınların daha fazla eve kapatılacağına dair açık açık konuştu: "Ebeveynlerin her ikisinin de çalıştığı ailelerde, şayet yakında ikamet eden bir aile büyüğü yoksa, çocuklar evdeki veya kreşteki bakıcılar tarafından yetiştiriliyor. Sadece ve sadece aile içinde kazanılabilecek değerlerin, ücreti mukabili alınan hizmetler yoluyla ikame edilemeyeceği açıktır" diyerek ücretli bir işte çalışan kadınlardan rahatsız olduğunu dile getirdi.

Yani kısacası, yaşam hakkımızın erkeklerin vicdanına bırakılmasından ekonomik bağımsızlığımıza göz dikilmesine, üç-beş çocuk ve zorla evlendirilmeye, faşizm yeni hamlelerle yakamızda olmaya devam edecek. Buna karşılık hep bir adım ötesini hedefleyerek mücadele etmek de biz kadın ve LGBTİ+'ların omuzlarında olacak.

Mehmet Ağar'ın AKP milletvekili olan oğlu Tolga Ağar'ın evinde şüpheli bir şekilde hayatını kaybeden Kaharman'ın haberlerine erişim engeli getirildi

Yeldana Kaharman'ın Ölümü Neden Gizleniyor!

Elazığ'da 2019 yılında AKP Milletvekili Tolga Ağar'ın evine gittikten bir gün sonra şüpheli bir şekilde ölü bulunan Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi 2'nci sınıf öğrencisi Yeldana Kaharman'ın yer aldığı bazı haber ve içeriklerine erişim engeli getirildi.

Erişim engeli

Kaharman'ın, cinsel saldırıya uğradığı ve intihar ettiği iddiası birçok medya kuruluşunda gündeme getirilirken, bazı haber ve içerikler engellendi. "Yeldana Kaharman" adıyla Ekşi Sözlük'te 11 Şubat 2020'de açılan başlığa İstanbul 5'inci Sulh Ceza Hâkimliği'nce erişim engeli getirilirken, Birgün'ün ise 22 Şubat 2020'de yaptığı Ekşi Sözlük 'Yeldana Kaharman' başlıklı haberine erişim engeli getirildi.

İfade Özgürlüğü Derneği, "Kırgızistanlı Gazeteci Yeldana Kaharman'ın ölümü ile ilgili haberlerin engellenmesine ilişkin açıklama yayınladı. Açıklamada şu ifadeler yer verildi: "Elazığ'da şüpheli şekilde hayatını kaybeden Kırgızistanlı gazeteci Yeldana Kaharman'ın, Mehmet Ağar'ın oğlu AKP Elazığ Milletvekili Tolga Ağar'ın cinsel saldırısına uğradığı ve intihar ettiği iddiasının yer aldığı haber ve içerikler İstanbul 5'inci Sulh Ceza Hakimliği'nin 11 Şubat 2020 tarih ve 2020/823 sayılı kararı ile erişime engellenmişti. Bu erişim engelleme ile ilgili yapılan haberler de kişilik hakları ihlali gerekçesiyle, Elazığ 1'nci Sulh Ceza Hakimliği'nin 24 Mart 2021 tarih ve 2021/2326 sayılı kararı ile erişime engellendi."

Ne olmuştu?

Elazığ'da yerel televizyon kanalında sunuculuk yapan, Kazakistanlı Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi 2'nci sınıf öğrencisi Yeldana Kaharman 28 Mart 2019'da oturduğu evde ölü bulunmuştu. Vücudunda hiçbir ize rastlanmayan 21 yaşındaki Kaharman'ın intihar ettiği iddia edildi. Kaharman'ın ölümünden önce tecavüze uğradığı belirtilirken iddiaların odağında AKP Elazığ Milletvekili Tolga Ağar ve babası eski İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın yer aldığı belirtiliyor.

Kadınlar İstanbul Sözleşmesi İçin Sesini Yükseltiyor: Vazgeçmiyoruz

Birçok kentte alanlara çıkan kadınlar, Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesini protesto etti. Kadınlar eylemleri günlerdir sürdürüyor.

Eylemlerin yayılarak büyüdüğü yerlerden biri de İstanbul oldu. Sözleşmeden çekilmeye dair kararın açıklanması ile birlikte kadınlarda İstanbul'da eylemler dizisine başladı. Kadınlar ilk olarak Kadıköy'de buluştu. Polis kadınların eylem alanında buluşmasını engellemeye çalışsa da, kadınların barikatın karşısındaki ısrarı sonucu eylem gerçekleşti ve Kadıköy'de İstanbul Sözleşmesi bizim, vazgeçmiyoruz sloganı yükseldi.

Eylemde kadınlar adına ortak açıklamayı İrem Kayıkcı ve Esil Bayrakçı okudu. Aylardır yürütülen kadın ve LGBTİ+ düşmanı, dinci ve muhafazakar kampanyalar sonucunda İstanbul Sözleşmesi'nin AKP'li Cumhurbaşkanı kararı ile çıkıldığı andan itibaren sokaklarda olduklarını hatırlatan kadınlar, konuşmalarında şöyle dediler:

“Bu kararı verenler, Türkiye'nin kadına yönelik şiddeti engelleyen uluslararası bir sözleşmeden, adı İstanbul olan, İstanbul'da imzaya açılan sözleşmeden ilk çekilen ülke olmasını istiyorlar. Ama hatırlatıyoruz: İstanbul Sözleşmesi bizim.”

Açıklamada, “İstanbul Sözleşmesi'ni feshetmeye harcanan çaba, uygulamak için harcansaydı bu kadınlar hayatta olabilirlerdi. İstanbul Sözleşmesi'ni uygulamakla yükümlü olduğu halde uygulamayanlar, şiddeti önlemeyenler, cezasız bırakanlar, eşitliği sağlamayanlar bu cinayetlerin suç ortağı. Açıkça söylüyoruz: Ya görevinizi yapın ya da istifa edin, çünkü bizim bir kişi daha eksilmeye tahammülümüz yok. Yaşama hakkımızın güvencesi olan İstanbul Sözleşmesi'nden de, tek bir hakkımızdan da vazgeçmiyoruz. Herkesi toplumsal cinsiyet eşitliği sağlanana kadar mücadelemizi birlikte büyütme çağırıyoruz” denildi.

Kadıköy'de kitlesel buluşmanın ardından kadınlar eylemlerini mahallerine, sokaklarına yaydı ve İstanbul'un birçok semtinde kadınlar “vazgeçmiyoruz” demek için buluştu. Beylikdüzü, Esenyurt, Okmeydanı, Maltepe, Kartal, Bakırköy gibi birçok yere kadınlar eylemlerini taşıdı. Kadınlar bu eylemlerde “Beyler vermez, biz alırız zor ile” ve “Haklarımızdan ve hayatlarımızdan vazgeçmiyoruz” dedi.

Kadınlar Çanakkale'de eylemdeydi
Çanakkale İstanbul Sözleşmesi İnisiyatifi, Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesini Çanakkale İskelesi'nde protesto etti.

Eylemde “İstanbul Sözleşmesi bizim vazgeçmiyoruz” pankartı açıldı. Yapılan açıklamada, “Biz var olduğumuz için, birimizin yanında olduğumuz için, cesaretimizi bugün tek kalemde üstünü çizmeye kalktığınız haklar için yüzyıllardır mücadele etmiş kadınlardan aldığımız için kaybettiniz” denildi.

“Sözleşmeyi nasıl kazandıysak öyle savunacağız”

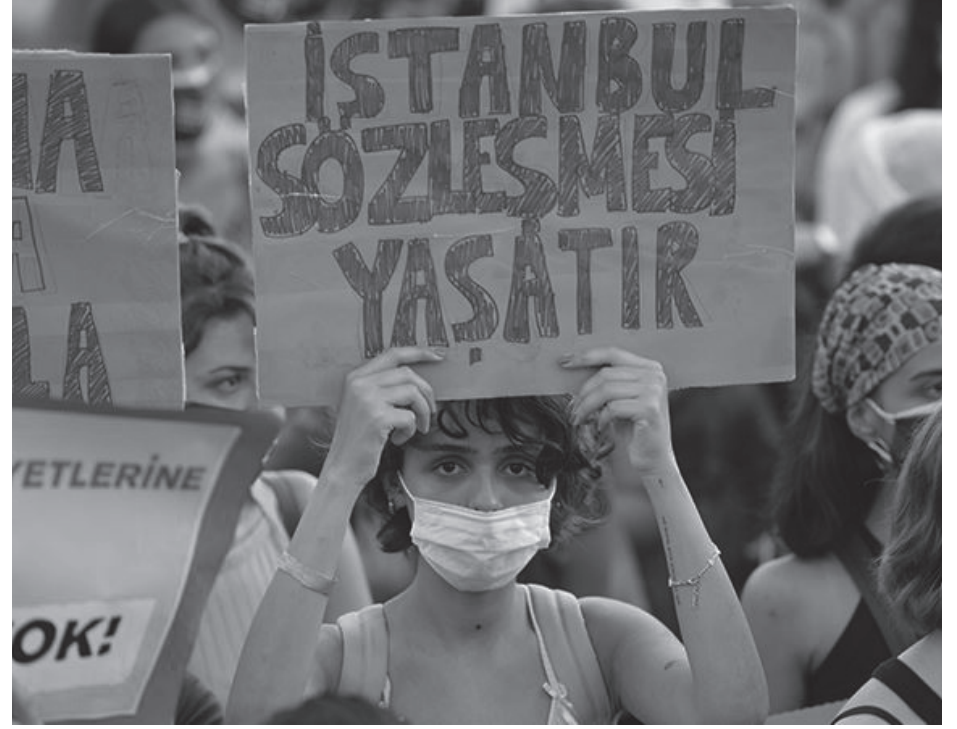
KESK Elazığ Şubeler Platformu, Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden kararname ile çekilmesine ilişkin basın açıklaması düzenledi. İstanbul Sözleşmesi'ne ilişkin açıklama yapan KESK Elazığ Şubeler Platformu, “Sözleşmeden vazgeçmiyoruz!” dedi.

SES Şube Başkanı Fulya Yegin'in yaptığı açıklamada, “Kadına yönelik her türlü şiddetin önlenmesi ve şiddete uğrayanın korunması, şiddet uygulayanın uzaklaştırılması ve cezalandırılması sorumluluklarını devlete yükleyen sözleşmenin iktidarın hedefinde olduğunu biliyorduk. Nicedir ‘Halk istiyorsa sözleşmeden çekiliriz’ diyen iktidara karşı halkın yarısı olan biz kadınlar aslında çok net cevaplar verdik. ‘İstanbul Sözleşmesi Yaşatır’ dedik. ‘İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula’ dedik. ‘Haklarımızdan ve hayatlarımızdan vazgeçmiyoruz’ dedik. Sanki aylardır bu taleplerimizi bulduğumuz her mecradan iletmemiştir gibi, hem de tüm Türkiye’de meydanlar dolusu kadınlar olarak İstanbul Sözleşmesi'nden asla vazgeçmediğimizi haykırdığımız 8 Mart'ın hemen ardından, bir gece yarısı Cumhurbaşkanı Kararnamesi ile İstanbul Sözleşmesinden çıkıldığını Resmi Gazete’den öğrendik” diyerek İstanbul Sözleşmesi'nin kimsenin iki dudağının arasına sıkıştırılamayacağını vurguladı.

Sözleşmeyi savunmak için kadın zinciri: Eril iktidarımızı yıkacağız

İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararına karşı Diyarbakır ve Adana'da eylem gerçekleştiren kadınlar, “Özgür yaşamı örmekten asla vazgeçmeyecek, eril iktidarımızı yıkacağız” dedi.

Dicle Amed Kadın Platformu (DAKP), çekilme kararına karşı Dağkapı

Meydanı'nda kadın zinciri eylemi yaptı. Açıklama öncesi Dağkapı Meydanı polis ablukasına alındı. Katledilen kadınların isimlerinin yer aldığı zincirde kadınlar “Jin jıyan azadî”, “Kararı geri çek, sözleşmeyi uygula” sloganları attı.

Burada DAKP adına açıklamayı okuyan Rosa Kadın Derneği'nden Gülistan Nazlıer, Türkiye'nin dört bir yanından kadın katliamı haberlerinin gelmeye devam ettiğini söyledi. Yakın zamanda yaşanan kadın katliamlarına dikkat çeken Gülistan, “Böyle onlarca örnek sayabiliriz. Ancak artık itirazımız, yaşamını kaybeden kadınların bir sayı, bir çeteleye dönüşmesine. İtirazımız büyük! Kadın cinayetlerinin, kadına karşı şiddetin, kırım boyutuna vardığını belirtirken İstanbul Sözleşmesi feshedildi” dedi.

Zılgıt ve alkışlarla son bulan açıklamanın ardından kadınlar, İstanbul Sözleşmesi'nin içeriğini anlatan bildiriler dağıttı.

Kadınlar kararnameyi yırtıp attı: Tanımıyoruz

İstanbul Sözleşmesi İzmir Kampanya Grubu, sözleşmeden çıkılmaya karşı Konak İskele Meydanı'nda bir araya geldi. Yüzlerce kadının katıldığı eylemde “İstanbul Sözleşmesi bizim vazgeçmiyoruz” pankartı açılarak, “Öfkemizi örgütlersek İstanbul Sözleşmesi'ni mumla ararsınız”, “Şiddete karşı öz savunma örgütlemeleri kuralım” ve “Devlet kadınlardan korksun” dövizleri taşındı.

Cumhurbaşkanlığı imzasıyla yayımlanan

kararnamenin yer aldığı pankartı açan kadınlar, pankarta oje ve rujlarla “Hüküm-süzdür, tanımıyoruz” yazdı. Ardından kadınlar bu kararnameyi yırtıp attı.

Kadınlar Antalya'da nöbet eylemi yaptı

Antalya Kadın Platformu İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararına karşı Attalos Meydanı'nda 3 günlük “Yaşama nöbeti” eylemi yaptı. Platform bileşenlerinin katıldığı nöbet eyleminde “Yaşamak istiyoruz” ve “Haklarımızdan ve hayatlarımızdan vazgeçmiyoruz” pankartı açıldı. “İstanbul Sözleşmesi yaşatır” ve “Kadın cinayetleri politiktir” dövizlerinin taşındığı eylemde, “Jin jıyan azadî” sloganı atıldı. Kadınlar alkışları, zılgıtları ve sloganları ile üç gün boyunca eylemlerini sürdürdü.

Star Kadın Derneği'nde pankartlı eylem

İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararına tepki gösteren Star Kadın Derneği, dernek binasına pankart astı.

Van'da faaliyet yürüten Star Kadın Derneği, Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesine dernek binasına “İstanbul Sözleşmesi yaşatır, İstanbul Sözleşmesi'ni yaşatacağız!” yazılı pankart asarak tepki gösterdi.

Bunların dışında kadınlar Eskişehir, Adana ve Batman'da olduğu gibi birçok şehirde sokağa, meydanlara çıkarak kararı protesto etti ve sözleşmeden vazgeçmeyeceklerini haykırdı.

Gergerlioğlu ve HDP'yi Kapatma Davası

İktidar medyasında “HDP seçmeninin nereye kayacağı” konulu skeçler bol bol sergilenmektedir.

HDP Kocaeli Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun sosyal medya hesabından yaptığı bir paylaşım nedeniyle verilen cezanın ardından kararın TBMM'de okunmasıyla milletvekilliği düşürüldü. Hemen ardından da HDP hakkında kapatılması yönünde bir iddianame hazırlandı. 687 HDP yöneticisi, aktif çalışanı hakkında 5 yıl siyaset yasağı isteniyor. İHD Eş Başkanı avukat Öztürk Türkdogan ve insan hakları savunucuları gözaltına alındılar. Baskı, hukuksuzluk, işsizlik, yoksulluk her geçen gün artıyor.

AKP-MHP faşist iktidarı, artık yönetmiyor. En önemlisi de ekonomik olarak zor durumdadır. Ülke ekonomik olarak adeta iflas durumunda. Dış borcu 435 milyar dolar. Diğer taraftan hazine eksi değerlerde. 128 milyar dolarla “damat” hala kayıp(!) Merkez Bankası, 2021 yılı içerisinde ödemesi gereken 189 milyar dolar borcu olduğunu açıkladı. Bu yıl ödenmesi gereken yaklaşık 189 milyar dış borcun çevrilme ihtiyacının yanında 15 milyar dolarlık cari açığın finansmanı için dış kaynak ihtiyacı da var. Bu da eklendiğinde gereken dış kaynak, 205 milyar dolara çıkıyor.

İktidar sahiplerinin her kuyumcudan 500 gram altını neden istediği şimdi daha iyi anlaşılıyor!

HDP Milletvekili Gergerlioğlu'nun milletvekilliğinin düşürülmesi kararı ve ardından Meclis'te gözaltına alınması akıllara Orhan Doğan'ı getirdi. 1994'te

DEP milletvekillerinin, milletvekillikleri düşürülmüş ve hapse atılmışlardı. Meclis kapısında sivil polis tarafından ensesine bastırılarak, Murat 131 marka araca zorla bindirilen Orhan Doğan yargılandı ve 10 yılı aşkın bir süre hapis yattı. Gergerlioğlu'nun mecliste direnişe başlaması ve ardından yaşananlar, herkesin aklına 30 yıla yakın bir süredir hafızalardan silinmeyen bu görüntüleri getirdi. AKP-MHP faşist iktidarı ise bu görüntülere yenilerini ekledi.

HDP binalarına, HDP yöneticilerinin işyerlerine, devrimci ve komünistlerin ev ve kurumlarına kapıları kırarak, duvarları delerek giren polis, bu kez Meclis'e baskın yaparak Gergerlioğlu'nu gözaltına aldı. Sabah saatlerinde uyuduğu odadan lavaboya gittiği sırada baskın yapan yüzlerce sivil polis tarafından gözaltına alındı. Kıyafetlerini dahi giymesine izin verilmeyen, üzerinde pijaması ve ayağında terlikle zorbalıkla karakola götürüldü. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından “Adalet Nöbeti”nin 5. gününde Meclisi terk etmemesi ve genel kuruldan çıktıkları sırada “Biji Serok Apo” sloganı attığı gibi uydurma bir iddiayla gözaltına alınan Gergerlioğlu, polis karakolunda ifade işlemlerinin ardından serbest bırakıldı. İki gün sonra da Gergerlioğlu'na sosyal medya hesabından yaptığı paylaşım nedeniyle verilen cezanın infazı için “teslim ol” çağrısı yapıldı.

AKP-MHP faşist iktidarının HDP

Milletvekili Gergerlioğlu'nu bu denli hedef almasının nedeni elbette sosyal medyadan üzerinden yaptığı paylaşım değildir. Onun iktidar tarafından cezalandırılması emrinin verilmesinin nedenleri arasında polisin son dönemdeki insan kaçırımları, alıkoymaları ve işkencelerle ilgili yaptığı çalışmalarıdır. Hapishanelerdeki hak ihlalleri ve hasta tutsaklarla ilgili gerçekleri dillendirmesidir. Özellikle de son dönemlerde çok tartışılan ve iktidar temsilcilerine de kadın düşmanlığında zirve yaptıran çıplak aramaları dillendirmesidir. İşin bir diğer yanı da Gergerlioğlu'nun “kendi mahalleleri”nden biri olması ve bu kesim üzerinde yarattığı etkidir. Gergerlioğlu, parlamentoya girmeden önce Mazlum-Der başkanıydı. Muhafazakar kanattan gelen birinin iktidarın İslamcılık adı altında yalan, entrika ve suçlarını ortaya dökmesi egemenleri çileden çıkartmıştır. Gergerlioğlu'na yapılanlarla aslında topluma korku salınmak istenmektedir.

HDP'nin kapatılması hamlesi çaresizliğin ürünüdür!

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, Anayasa Mahkemesi'nde dava açarak HDP'nin yasaklanmasını istedi. Gergerlioğlu'nun dokunulmazlığının kaldırılmasının hemen ardından bu davanın açılması için başvuru yapılması dikkat çekicidir. Faşist Türk devleti, yönetememe krizine girdiği her dönemde Kürt halkının kurumlarını yasaklama/kapatma yolunu seçmiştir. Tarih buna çok kez tanıklık etmiştir.

1990'da Halkın Emek Partisi (HEP) ile başlayan Kürt siyasetinde, 2009 yılına kadar 7 parti mahkeme kararıyla kapatılmıştır. Demokratik Toplum Partisi'nin (DTP) kapatılmasından 12 yıl sonra bu kez de HDP kapatılmayla karşı karşıyadır. 1993 yılında HEP'in kapanması üzerine HEP'li milletvekilleri DEP'e geçmiştir. 3 Mart 1994'te DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlığı kaldırılmış ve 17 Mart 1994'te tutuklanarak hapishaneye konulmuşlardır. Demokrasi Partisi, 16 Haziran 1994 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmış; DEP milletvekilleri Leyla Zana, Hatip Dicle, Mahmut Alınak, Selim Sadak, Sırrı Sakık, Orhan Doğan, Zübeyr Aydar ve Ahmet Türk meclisten zorla çıkartılarak tutuklanmışlardır.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Kobani soruşturması kapsamında Pervin Buldan'ın da aralarında bulunduğu HDP'li 9 milletvekili hakkında fezleke hazırlayıp Adalet Bakanlığı'na göndermiştir. Doku-

nulmazlıkların kaldırılması halinde adı geçen vekiller için adli süreç başlayacaktır. Bugün açısından TBMM'ye gönderilmiş olan 33 fezlekeden 28'i, HDP'li milletvekilleri hakkındadır.

AKP ve MHP ittifakı, iktidarda kalmak, saltanatını sürdürmek için her yolu mubah görmektedir. Kürt halkına ve temsilcilerine saldırarak muhalefeti de bölmek istiyorlar. Baskı, saldırı, tutuklama vb. yeterli görülmemiş olacak ki şimdi de HDP'yi kapatmak için atağa kalktılar. Kayyum atamaları, yönetici ve vekillerin rehin alınması yetmedi; kapatma davası ve 687 HDP'liye 5 yıl süreyle siyaset yasağı istemiyle dava açıldı. Zaten D. Bahçeli de “Bir daha açılmamak üzere kapatılmalıdır” diye buyurmuştu!

HDP'yi kapatma davası bir tasfiye planının parçasıdır. TC faşizminin Kürt halkını “Çöktürme Planı”nın devamıdır. Kaybettikleri büyükşehir belediyelerinin intikamıdır. HDP kapatıldığı durumda, Kürt siyasi hareketi partisiz, örgütsüz kalacak; HDP ve Kürt oylarının değişik partilere dağılacağı beklenmektedir. İktidar medyasında “HDP seçmeninin nereye kayacağı” konulu skeçler bol bol sergilenmektedir. Seçimde uygulayacakları çeşitli hileler, mühürsüz oy pusulalarının geçerli sayılması vb. yöntemler bir kenarda beklerken kimi illerin sınırlarının değiştirilmesi vb. girişimlerle de şimdiden seçimlere yatırım yapılmaktadır.

Burada üzerinde durulması gereken başka bir sorun da; fezlekeler sorunda “muhalefet”in takındığı tavidir. CHP Genel Başkanı K. Kılıçdaroğlu, Gergerlioğlu'nun milletvekilliğinin düşürülmesine ilişkin “Gelişmeler ülkede demokrasi olmadığını bir kez daha göstermiştir” dedi. Yine CHP Grup Başkanvekili Engin Özkoç “HDP Kocaeli milletvekili Gergerlioğlu'nun milletvekilliğinin düşürülmesi hukuksuzdur. Biz bu oyunu daha önce de gördük” sözlerini sarf etti. CHP'nin daha önce milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasıyla ilgili yasa Meclis'e geldiğinde “evet” dediği unutulmamalıdır. Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ'ın ve daha birçok HDP'linin hapiste olmasının nedeni CHP'nin evet oyudur. Ve yine belirtmek gerekir ki; AKP-MHP faşist iktidarının saldırılarına alan açan bizzat CHP'nin tavidir.

İşçi sınıfı, emekçiler ve Türkiye halkı; bu baskı rejimine, açlığa, işsizliğe karşı birleşik mücadeleyi örmelidir.

Rojên “Awarte”ye Karşı Berteka Newrozê, Yani Newroz Reaksiyonu

Olağanüstü yaşamı ifade eden bu kavramın süreklileşmesi, kavramın anlamını yitirmesine neden olmaz mı?

Kürtçe’de rojên “awarte” (istisna ya da olağanüstü) günler olarak tanımlanan bir kelimenin yaşamsal faaliyeti bir toplumunda süreklileşebilir mi? Olağanüstü yaşamı ifade eden bu kavramın süreklileşmesi, kavramın anlamını yitirmesine neden olmaz mı? Ya da bir toplumun politik ve toplumsal atmosferi hangi koşullarda bu kavramı kullanmaya muhtaç olur? Veyahut her “Allah’ın” günü bir toplum bu kavram üzerine Rojbaş yapabilir mi? Bu vb. sorularla çeşitli konular üzerinden bu kavrama dair bir dizi şey söyleyebiliriz. Ya da istediğimiz noktadan herhangi bir toplumun gündemine dair istisnai durumları değerlendirebiliriz.

Soruları istediğimiz konularda genişletmeyi ve o alanlara yoğunlaşmayı çok fazla düşünmeye yer bırakmadan 2021 Newroz sürecine gelelim. Bu sorularla beraber ülkenin en hassas gündemlerinden biri olan ve bütün gündemlerin sağından-solundan bir yanıla temas ettiği Kürtler ve toplumsal reaksiyona değinelim.

Kısaca belirtmek gerekirse Newroz; tarihsel, kültürel, mitolojik anlamıyla ezilen Ortadoğu halkları nezdinde mücadele ve üretimi sembolize etmenin yanında geline aşamada Kürt halkının dört parçada serhıldan ve özgürlük direnişiyle ayrı bir noktada harmanlanmakta ve her geçen gün bu anlamı yenilemektedir. Bu minvalde olağanüstü siyasal, toplumsal ve politik atmosferde her dönem kendi iç özgünlüklerine göre şekillenmekte ve karşımıza daimi istisnai süreçler koymaktadır. Bunlardan biri de her zaman anlam bütünlüğüne paralel gelişen Newroz süreçleri olmuştur.

Yukarıda belirttiğimiz rojên awarte yani olağanüstü günlerin kendisini özelde Kürt halkı üzerinde olmakla beraber bu topraklarda yaşayan bütün halkların ve kimliklerin daimi yaşadığı rutin bir yaşam biçimi olmuştur. Aynı zamanda bu tablo, devlet ve iktidar olgusunun yaşam fonksiyonu halindedir. Ama bu kavram akan zaman perdesinde var olan mücadele dinamizmi ve gerçekleşen saldırı boyutuyla özgünlüğünü sürdürmektedir. Yani en basitinden şöyle Newroz’u rehber alarak 90’lardan 2021’e bakmak yeterlidir. Ya da tarihin tekerrürüne dem vurarak HDP kapatma davasına veyahut bu halkın üzerinde eksik olmayan devletin katliam, gözaltı,

işgal ve tutuklama “sopasına” bakalım. Dışarıdan bakan biri için garip gelen bu hadiseler dizisi bir halkın günlük rutin yaşam biçimi, yani “Rojbaş”ıdır.

Siyasal darbe ve soykırım temelinde gerçekleşen operasyonlar, gözaltılar ve tutuklamaların her gün ısrarla gerçekleşmesine karşı berteka Newrozê yani Kürt halkı ve diğer ezilenlerin Newroz alanlarında gösterdiği reaksiyon; rojên awarte’nin daimi olmasının, kavram içeriğinde bir değişimin ifade etmediğinin altını bir kez daha çizdi. Belli dönemlerde devlet ve iktidarlarının milyonların iradesini gasp etme eğilimiyle şekillendirdiği ve kendi anayasal hukukuna aykırı davranarak bir partiyi kapatmaya çalışmaları ve bunu şimdiye kadar kurulan her Kürt partisinde sınamaları da bir yanıla olağanüstü tabloyu olağanlaştırmamanın çabasıdır. Ama 2021 Newroz’una akan insan seli ve AKP-MHP iktidarına karşı öne çıkan halk mesajları bunu boşa çıkaran önemli bir reaksiyon oldu.

2021 Newroz’unun Öne Çıkan Yönleri

Son beş yıldan fazla bir süredir OHAL ve KHK’lar ile iktidar sarayına ekmek götürmeye çalışan hükümetin aslında temel eğilimlerinden biri de olağanüstü politikaları bir toplumun üzerinde normalleştirmeye çalışmasıdır. Yani toplumsal yaşamın her alanında uyguladıkları baskı ve zorbalığı yaşamın rutini haline getirerek öteki sesleri bertaraf etmeye çalışmaktadırlar. Bunu da istisnai-rojên awarte diyeceğimiz süreçleri daimi kılarak yapmaktadırlar. Bu minvalde Newroz sürecinde gelişen, HDP kapatma davası, Gergerlioğlu’nun milletvekilliğinin düşürülmesi, İstanbul Sözleşmesi, işten çıkarmalar ve hak gasplarının artması başta olmak üzere bir dizi saldırının ortaya çıkması; son 5 yıldan fazla bir süredir gelişen siyasal ve politik olağanüstü tablodan bağımsız değildir. Ve buraya daha bir dizi günlük yaşamın bir parçası olan saldırıları ekleyebiliriz.

2021 Newroz’unu diğerlerinden farklı kılan nedenler vardır elbette. Bunlardan birincisi pandemi sürecidir. Geçtiğimiz sene bu gerekçeyle Newroz kutlamaları yapılmamıştı. Bu ise Ortadoğu’da, dört parça Kürdistan’da, Türkiye’nin batısında ve Batı Avrupa’da kitleler alanlara aktılar.

Gerek pandemi sürecinin getirdiği kısıtlamalar ve yasaklar ve gerekse de rejimlerin baskıcı faşist politikalarına karşı bir kez daha isyana duruldu, tepki gösterildi.

2021 Newroz’unu geçmiş Newrozlardan farklı kılan bir diğer neden ise Garê Zaferi’nin başta Kürt halkı olmak üzere dostlarında yarattığı moral ve motivasyondur. Bunun tam karşısında ise TC rejiminin Garê’de yaşadığı hezimet vardır. Bu hezimetin etkisi Türk hakim sınıf klikleri arasında yaşanan gelişmelerde rahatlıkla görülür. Bu etki nedeniyle hakim sınıflar eskisi gibi çok rahat Kürt düşmanlığında, “Yenikapı” ruhunda buluşamamışlardır. Geçmişte olduğu gibi şovenizm ileriye sürülerek hakim sınıflar yekpare sıraya dizilmemiştir. Bu rejim nezdinde çatlağın ya da daha doğru deyimle alınan darbenin boyutu hakkında yeterli bir fikir verir. Elbette Türk hakim sınıfları yekpare bir biçimde Kürt düşmanlığında aynı düşünmektedirler. Ancak bu kez alınan hezimet nedeniyle bir araya gelmede sorun yaşadılar.

Garê’de uğranılan hezimet rejimin eskisi gibi Newroz’u üstelikte pandemi gerekçesiyle yasaklamamasına da neden olmuştur. “Devlet aklı” savunmada, olası bir yasaklama nedeniyle yaşanacak Serhıldanlardan çekinmiş ve korkmuştur. Cizre Newroz’unda yaşanan kısa bir müdahaleye kitlelerin tepkisi değerlendirildiğinde ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır. Kürt halkı öfke biriktirmiş durumdadır. En ufak bir kıvılcımda patlamaya hazır durumdadır. Tam da bu nedenle devlet Garê hezimetinden sonra yeni bir çatışmayı göze alamamıştır.

2021 Newroz’unun bir diğer farklılığı oldukça genç olmasıdır. Newroz alanlarına akan kitlelerin genç ve kadın ağırlıklı

olduğunu söyleyebiliriz. Bunda sanırsanız pandeminin etkisi vardır. Belli bir yaş üstüne uygulanan yasakların yanında çeşitli sağlık sorunları da bu yaş aralığının katılımını etkilemiş görülmektedir.

2021 Newroz’una hemen her kesimden çevrenin katılım sağladığı söylenebilir. Bir eksiklik olarak ise özellikle Alevi ilerici örgütlenmelerinin Newrozlarda daha görünür olması sağlanabilir. Bir başka ifadeyle Alevi inancına sahip halkımızın Newroz’u kendi taleplerini dillendirdiği alanlar olarak değerlendirmesi için çalışma yürütülmelidir.

Bu tablonun içerisinde 2021 Newroz’u nu açıkça bir gövde gösterisi ve meydan okuma olarak da değerlendirebiliriz. Yani Newroz güçlü bir bertek olmanın yanında kendi anlamıyla bütünleşen ve yenisinden anlamlaşan bir cevap oldu. Toplumda faşist saldırıların sıradanlaşmayacağını bir cevabı olmanın yanında birlikte güçlü durmanın da anlamı oldu diyebiliriz. Birleşik Mücadele Güçlerinin kurulması ve bu minvalde örgütledikleri Newroz süreci, olağanüstü durumu kırmanın önemli bir noktası olarak Newroz reaksiyonunda yer aldı. Bunu güçlendirerek toplumsal alanlara aktarmak güçlü bir umut olmasının ötesinde geline noktada somut bir ihtiyaçtır. Bu somut ihtiyaç birbirinden güç olarak ilerlemeyi ortaya koymaktadır.

Bu birlikteliğin önemine dair Ebru Günay’ın şu sözlerine yer vererek yazıyı sonlandıralım.

‘Bizler Kürt Siyasi Hareketi ile Türkiye Sosyalist hareketinin stratejik birlikteliğinden güç alıyoruz. Bu fikri zenginlik ve gelenek bizim her tür baskı ve zor karşısında direnmemizi, ayakta kalmamızı sağlıyor.’

ERMENİSTAN'DA DURUM (1/2)

Seçimlerden evvel Armenia Times dergisinde editörlük yapan Paşinyan'a verilen destek, "Kadife Devrim"le Ermenistan Başbakanı olduktan sonra geliştirilecektir.

Uluslararası kapitalist sistemin içine girdiği kaos ve çelişkiler yumağı 'çözüm'den gittikçe uzaklaşmaktadır. Oluşan sorunlar silsilesi ve yarattığı tahribatlar müzmin boyutlara tırmanmıştır. Ekonomik, sosyal, siyasal vb. alanlarda oluşan sorunlar her geçen gün giderek katmerli hal almış durumdadır. Öyle ki mevcut yönetimler oluşan sorunlara müdahale etmekte zorlanıyorlar.

Bu durum, en gelişmiş ülkelerde bile giderek uç boyutlara tırmanmış durumda. Amerika, İngiltere, Almanya, Fransa, Japonya vb. ülkelerdeki sorunlar, bu ülkeleri istikrarlı ve düzenli bir süreçten alıkoymuştur. Mevcut durum gelecekte bu ülkelerde durumun daha zorlu süreçlere gireceğini işaret ediyor.

Bağımlı ve geri kalmış ülkelerde daha zorlu ve daha kaotik durum yaşanıyor. Uluslararası kapitalist sistemin içine girdiği durum ve yarattığı sorunlar bu ülkeleri daha sarmal duruma sokmuştur. Hem sınıf çelişkileri, hem siyasi durum, hem iktidar kavgası bu ülkelerde en üst mertebeye çıkmıştır. Buna mukabil sorunlar düzen güdümünde olsa da kontrol altına alınamadığı gibi daha kronik ve daha meşakkatli boyutlara tırmanmaktadır.

Nitekim, geçmişte sosyalizmin yaşadığı Ermenistan, bürokrat devlet kapitalizmi ve bugünkü kapitalizm arasında kısır bir döngü içerisine girmiştir. Öyle ki günümüzde girdiği sorunlar yumağından çıkamıyor. Ermenistan'da ülke zenginli-

ğini gasp ve talan ederek kendi özel mülkiyetlerine geçiren, sömüren ve iktidara yerleşen oligark sınıflara hizmet eden ve yolsuzluklara, dolandırıcılığa, rüşvete meyilli devlete karşı, Ermenistan halkında oluşan tepki ve hoşnutsuzluk had safhaya varmıştır. Sosyalizm maskeli bürokrat kapitalizmin yerine oluşturulan ve alternatif sistem olarak lanse edilen mevcut kapitalizmin sorunları çözmediği gibi, Ermenistan'ı daha zorlu sürece sokması toplumda oluşan güvensizlik, umutsuzluk ve tepkiyi agresif boyutlara tırmandırmıştır.

Tam da bu dönemler 2018 seçimlerini kazanarak "kadife devrim" kisvesiyle yeni hükümet oluşturan Nikol Paşinyan ve hükümeti Ermenistan'ın geleceğine ilişkin epey "olumlu" vaatlerde bulunmuştu. Ancak Ermenistan vadeliden döneme giremedi. Giremediği gibi devralınan kapitalist Ermenistan'ın varlığı devam ettirildi. Ayrıca 2020'de çıkan Karabağ Savaşı Ermenistan'ı daha katmerli döneme sürükledi. Karabağ Savaşı'nın kaybedilmesi Ermenistan'ı daha zorlu ve daha fasit bir daire içine soktu. Bunun sonucu yönetime karşı toplumda oluşan tepki iyice artmıştır. Hatta Paşinyan yönetimi toplumun belli kesimlerinde meşruiyetini kaybetmiş, hükümetin istifası talep edilmiştir. Hem Ermenistan'ın iç sorunları, hem Karabağ sorunu Ermenistan'ın girdiği ekonomik, sosyal ve siyasi bunalımı iyice derinleştirmiştir.

Nitekim Ermenistan toplumu böylesi bir dönemece sürüklenmiştir. Oluşan yö-

netimler, partiler ve devlet kademelerinde yer alan oligark burjuvazinin yaptıkları usulsüzlüklerle, talan ve yağmayla ülkeyi soktukları girdap, Paşinyan döneminde daha müzmin bir hal almış durumdadır.

Bu durumun nedeni salt Ermeni burjuvazisi ve Paşinyan yönetimiyle sınırlandırılmamalıdır. Ermenistan burjuvazisini ve yönetimini kendi güdümlerine çeken emperyalist devletler de görülmelidir. Sorun Ermenistan'ı kendine bağımlı kılan Rusya ile ABD, Fransa gibi devletlerin Kafkasya'daki pazar kavgası, nüfuz dalaşı ve hegemonya mücadelesinden kopuk ele alınmamalıdır. Nitekim Ermenistan ile Azerbaycan'ı hazırladıkları anlaşmayla masaya oturtan Rusya'dır. Rusya son statüsünü çizdiği Karabağ'da askeri üs kurmuş ve bölgede etkinliğini perçinlemiştir. ABD, Fransa gibi devletlere bu mesajı vermiştir.

Dolayısıyla Ermenistan-Azerbaycan savaşı aynı zamanda emperyalistlerin hegemonya mücadelesinin ürünüdür. Ama Ermeni ve Azeri burjuvazisi ulusal, anti-emperyalist karakterde olmadıkları için, anti-emperyalist tavır alamamış ve onların güdümünde hareket etmişlerdir. Böylece sorunun tüm külfeti halklara, özellikle Ermeni halkına çıkarılmıştır.

Ermenistan'da kapitalizmin yeniden inşası

Stalin'in ölümünden sonra 1956'da yapılan 20. SBKP Kongresi ile alınan karışi-devrimci kararlar sonucu sosyalizmden bürokrat devlet kapitalizmine geçen Sov-

yet Cumhuriyetleri; 1989-1991'de "Glasnost" ve "Prestroyka" kisvesiyle açıktan klasik kapitalizme evrildiler.

Ermenistan Cumhuriyeti de bu ülkeler içerisinde yer aldı. Açık kapitalizm ile sınıf çelişkileri ve saflaşmalar daha keskin boyutlara tırmandı. Eski bürokrat burjuvazi ile beraber, yolsuzluk ve dolandırıcılık yapan kesimler, mafya aleminde yer alanlar sosyalizmden tümenden arındırılan kapitalizmle toplumsal mülkiyeti, ülke zenginliklerini, işyerlerini mafyavari tarzda kendi mülkiyetleri altına aldılar. Ülkenin tüm zenginliğinin yapılan usulsüzlüklerle el değiştirilerek, ufak bir azınlığın mülkiyetine geçirilmesi bu ülkelerin oligark burjuvazisini yarattı. Bu burjuvazi günümüzde bu ülkelerin elit tabakasını oluşturup emekçi halkı sömüren, onları geçmişte edindikleri her haktan yoksun tutan, sömüren kesimlerdir. Oluşan bu oligark sınıflar, kendi sınıf karakterlerine tekabül eden otokratik yönetimler ve devletler oluşturdular. Ermenistan'ın burjuvazisi, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla - diğer eski sosyalist ülkelerde olduğu gibi - ülkenin varlıklarını gasp eden ve sonrasında oluşturdıkları devlet üzerinden nizamlarını oluşturan burjuvazidir. Oluşturulan düzen ve devlet ile ellerindeki kara para, mal, mülk "aklanmıştır". Ülkenin tüm zenginliği kendi mülkiyetlerine geçirilmiştir.

İktidarın bu "yeni" burjuvazisi ile ülkenin binlerce fabrikası, işyerleri kapandı, emekçi yığınlar işsiz-güçsüz kaldılar. Geçmişten kalma sosyal haklar da tümenden

gaspçı ve oligark burjuvazinin çıkarları doğrultusunda lağvedildi, gasp edildi.

Bu yolsuz ve talancı burjuvazi gide-rek Rusya ile ilişkiler kurmuştur. Kurulan ekonomik, siyasi, askeri ilişkiler giderek Ermenistan'ı Rusya'nın etkisi altına sokmuştur. Ermenistan Rusya'nın müttefiki olmuştur. Ama bu "müttefik"lik Rusya'dan yana tek yanlı ve bağımlılık içeren ilişkidir. Nitekim bu bağımlılık günümüze değin iyice gelişmiştir.

Bu sürecin başlarında Azerbaycan'la Karabağ Savaşı başlamıştır. Sovyetler Birliği'nin dağılmaya başladığı dönemin arifesinde, Ermenistan ile Azerbaycan arasında 1988 tarihinde başlayan Karabağ sorunu yerini çatışmaya bırakır. Dağlık Karabağ'ın özerkliğini reddedip, Ermeni nüfusundan arındırmak ve tümünden ilhak ederek, kendi yönetimlerine ve kendi sınırları içine dahil etmek isteyen Azerbaycan hükümetine karşı Karabağ halkı tavır alır ve çatışma başlar. Bu çatışma Ermenistan ve Azerbaycan'ın henüz devlet örgütlenmesini tamamlayamadığı dönemdir. Dolayısıyla bu savaş Karabağ halkının kendiliğinden verdiği savaştır. Bu savaşa Ermenistan Ermenilerinden de kendiliğinden katılım olmuştur. Karabağ nüfusunun yüzde 80'ine yakını Ermeniler oluşturur. Azeriler azınlıkta kaldığı için Karabağ'ı terk ederler. Bu savaş 1994 tarihine kadar sürer. 22 Ocak 1992'de yapılan referandum ile alınan bağımsız Dağlık Karabağ (Artsakh) kararı savaş bitiminde uygulamaya konur.

Ve bu karar 27 Eylül 2020 Azerbaycan'ın saldırısına kadar sürer...

Bu süre içerisinde Ermenistan başkanlık sistemiyle yönetilmiştir. İlk başkan 11 Kasım 1991'de seçilen Levon Ter-Petrosyan'dır. Ondan sonra 4 Şubat 1998'de Robert Koçaryan, 9 Nisan 2008'de Serj Sarkisyan seçilir.

Tüm bu dönem boyunca Ermenistan halkı giderek yoksullaşır. Geçmişten kalan hakları tümünden yitirirler. İşsizlik had safhaya varır. Halkın önemli bir bölümü Ermenistan'ı terk eder. Mevcut kapitalizmle halk böylesi bir duruma düşerken, yukarıda değindiğimiz yolsuzluk, rüşvet, vergi kaçakçılığı, mafya vb. sorunlar furyası giderek gelişir. Ermenistan'daki kapitalizm bu sorunların üstesinden gelmediği gibi bizzat neden olmuştur.

Tüm bunlara karşı Ermeni kitlelerde giderek hoşnutsuzluk, öfke, tepki oluşur. Ermenistan'ın içine düştüğü durumdan memnun değildirler. Şikayetlerini ve öfkelerini giderek daha açıktan dile getirirler. Hatta bazı kitlesel eylemlerle tepkilerini ve öfkelerini daha net dışa yansıtırlar. Ancak Ermeni halkında oluşan tepki düzen-

den ve sistemden ziyade daha çok ülkeyi yönetenlerdir. Mevcut durumdan ülkeyi yönetenleri sorumlu görürler. Sorunların kökeninin, nedeninin sistemin mevcut yapısında olduğunu yeterince göremezler.

Bunda, yaşadıkları bir önceki sosyalizm kılıflı bürokrat kapitalist sistemin gerçek yüzünü henüz görememelerinin payı vardır. Dolayısıyla modern revizyonizmin ürünü olan bürokrat devlet kapitalizminin bir dönemler sosyalizm maskesiyle kamufle edilmesi, batının klasik kapitalizmine karşı onlarda ilk başlarda sempati oluşmuştur. Ancak 30 yıl yaşanan süreç, bilinçaltı da olsa giderek Ermeni toplumunda da yaşadıkları düzene duyulan tepki, hoşnutsuzluk ve ayaklanmayı beraberinde getirmiştir. Ancak bu tepki önderlikten yoksun ve kapitalizmi bilinçli olarak hedef almaktan uzak kalmıştır. Her şeye karşın onlar kendi yaşamlarındaki deney ve tecrübelerle gerçeği daha iyi göreceklerdir.

Nitekim Rusya halkı kapitalist bugünle sosyalist dünü kıyaslamaya başlamıştır. Bunun sonucudur ki, nabızı yoklanan Rusya halkı en çok Stalin dönemini aradığını belirtmeye başlamıştır.

Ermenistan halkı da kapitalizmi yaşadıkça, gerçeği daha iyi gördükçe miadını dolduran düzene karşı daha objektif olmaktadır.

Tabi ki, burada kendisini hissettiren diğer eksiklik önderlik sorunudur. Zaten bu eksiklik olduğundan dolayı oluşan haklı tepki ve eylemler düzen içinde kalmakta, hatta Ermenistan'da olduğu gibi bir başka burjuva kliğin manyetik alanına girmektedir...

2018 yönetimi ve "Kadife Devrim" Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra 23 Ağustos 1991'de Ermenistan Cumhuriyeti kurulur. Nisan 2018'e kadar başkanlık sistemiyle yönetilir. 2015'de gidilen anayasa değişikliğiyle yapılacak 2018 seçimiyle başkanlık rejiminden, parlamenter rejime geçiş kararı alınır. Bu kararın alın-

Ermenistan'ı Rusya hegemonyasından çekip Amerika hegemonyasına sokmak kurtuluş değildir. Ama Paşinyan böyle bir girişimde bulunmaya çalışacaktır..

dığı tarih olan 2015'de Serj Sarkizyan'ın cumhurbaşkanı olduğu dönemdir. Cumhurbaşkanlığını ikinci kez yürüten Sarkizyan, mevcut yasalara göre 2018 seçimlerinde cumhurbaşkanı seçilemeyecektir. Bundan dolayı gidilen anayasa değişikliğiyle başkanlık rejiminden parlamenter rejime geçilir. Cumhurbaşkanlığı'nın yürütme görevi başkanlığa devredilir.

Yani ülke yönetiminde esas yetkili kurum başkanlık olmuştur. Cumhurbaşkanını alınan kararları onaylamakla yükümlüdür.

2018 seçimlerini "kazan" ECP (Ermenistan Cumhuriyet Partisi) başkanı Serj Sarkizyan 9 Nisan 2018'de Cumhurbaşkanlığı'nı Armen Sarkisyan'a bırakır ve başkanlığı üstlenir. Böylece ülkeyi bu sefer başkanlık sıfatıyla yine Serj Sarkizyan yönetecektir.

Türkiye'de Tayyip Erdoğan nasıl ki başkanlık süresini doldurduğunda, başkanlığın feshedilip yetkinin Cumhurbaşkanlığı makamına devredildiği yönetim biçimine geçildiyse; Ermenistan'da da Serj Sarkisyan yetkinin Cumhurbaşkanlığı'ndan alınıp Başkanlık'a devredildiği yönetim biçimine geçti. Görüldüğü gibi çıkarlar ve kariyerizm = birbirlerine hasım olan - yönetimlere ükelerinde nasıl da kendi çıkarları doğrultusunda böylesine benzer anti-demokratik adımlar atıyor.

Ancak Serj Sarkizyan'ın üçüncü kez yönetime gelmesi Ermenistan toplumunda tepkiye neden olur. Zaten mevcut yönetime öfke duyan Ermeni toplumu bunu kabullenmez. Bunun üzerine Ermeni halkı sokaklara dökülür. Halkın öfkesi ve ayaklanması bastırılamaz. Önce Gümrü'de başlayan eylemler hızla Erivan'a ve diğer illere yayılır. 14 Nisan 2018'de hareket Ermenistan çapında geniş kitlesel başkaldırıya dönüşür.

Paşinyan önderlikten yoksun hareketin başına geçer. Hareketi peşinden sürükler. Mevcut durum Paşinyan ve çevresinin hareketi denetimlerine geçirmeye uygundur. Öyleki 30 yıllık Ermenistan geçmişinde oluşan yoksulluk, işsizlik, hızla artan sömürü, mafya tarzı yönetimler, yolsuzluk, talan ve yağma ile oluşan bir avuç oligark

sınıfa duyulan tepki kitlelerde doruğa çıkmıştır. Dolayısıyla Ermeniler sokağa dökülmeye yatkındır. Bu durum Paşinyan'ın öne çıkmasına olanak sağlamıştır. 2008 ve 2013 seçimlerine katılan ve aldığı oy oranı yüzde 7'yi geçmeyen Paşinyan, halkın bu ayaklanmasında başı çekmiştir. Kaldı ki, daha sonra başbakan seçildiğinde ABD yanlısı tavır belirtmesi, arkasında ABD'nin olduğunun göstergesidir.

Bu gelişmeler sonucu Serj Sarkisyan istifa eder. O'nun yerini alan Paşinyan başbakanlığı vekaleten yürüttü. Ve 10 Aralık 2018'de yapılan erken seçimleri kazandı. Bu seçimlere 2,6 milyon seçmenden 1,3 milyonu katılır. Yani seçime katılım oranı yüzde 50'dir. "Benim Adımım" bloku olarak katıldığı seçimlerde kullanılan oyların yüzde 70,4'nü alarak kazanan Nikol Paşinyan'ın başbakan seçilmesi ve yönetime gelmesi "Kadife Devrim" olarak adlandırıldı. Daha önce Doğu-Avrupa'da, Balkanlar'da, Gürcistan'da, Ukrayna'da yapılan dışarıdan destekli "renkli devrimler" le ABD yanlısı hükümetler yönetime gelmişti. "Kadife Devrim" yaftasıyla yönetime getirilen Paşinyan'ın da arkasında ABD vardır.

Nitekim seçimlerden sonra ABD ile ilişkileri geliştirmek ister. Amacı onlardan aldığı desteğin daha artırılmasıdır. Ve kendi başkanlığıyla ABD'ye bağımlı Ermenistan oluşturulmasını amaçlar. ABD'nin konsolosluğundan görevli kişilerle temaslarını geliştirir. Hatta ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton'un 2018 Kafkasya ziyaretine çıktığında, onunla Ermenistan'da görüşürler. 11-13 Temmuz 2019'da Brüksel'de NATO zirvesine de katılır. Bu görüşmelerde birçok konuda görüşen Paşinyan, ABD'den silah alma ve ilişkilerin daha ileriye taşınması konusunda anlaşılır. Seçimlerden evel Armenia Times dergisinde editörlük yapan Paşinyan'a verilen destek, "Kadife Devrim"le Ermenistan Başbakanı olduktan sonra geliştirilecektir.

Ancak ABD ile bu ilişkilerin sağlanması ve geliştirilmesi için Ermenistan devletinin kademelerinin ve kurumlarının ele geçirilmesi gerekir. Bunun için de önceden genelde Rusya yanlısı olan Ermenistan'ın resmi kurumlarının ABD meyilli kişiler üzerinden denetim altına alınması gerekir. Bunu pratikte yerine getirmek kolay değildir. Çünkü karşılarında Rusya ilişkileri, Rusya askeri üsleri, ekonomik ilişkiler, siyasi anlaşmalar ile Rusya yanlısı devletin kurumları ve bürokratları vardır. Dolayısıyla Ermenistan'ı Rusya hegemonyasından çekip Amerika hegemonyasına sokmak kolay değildir. Ama Paşinyan böyle bir girişimde bulunmaya çalışacaktır..

“Adamlar Bizi Dinlemiyor”; Merkez Bankasına 20 Ayda Dördüncü Başkan!

‘Gaza basma vakti’, ‘aya çıkıyoruz’ söylemleri gelip dolaşp, milletin yastık altındaki birikimlerini istemeye döndü.

2018 yılından itibaren derinleşen pandemi ile birlikte üst seviyeye çıkan Türkiye de ekonomik kriz artık iktidar sahiplerinin yöneteceği aşamayı geçmiş bulunmaktadır. İktidara geldiği andan itibaren çeşitli sermaye sınıflarının koalisyonu olan AKP, gelinen aşamada bu sermaye sınıflarının her birinin isteğini yönetmekte zorlanmaktadır. Seçim sonuçları ile aldığı toplumsal desteği de kaybeden AKP, ekonomik krizin yanında bir yönetme krizi de yaşamaktadır. Toplumsal desteği azalan, derin bir krizin içinde debelenen iktidar çözümü emeğin tüm kazanımlarına saldırmakta bulunmuştur. Emeğin tüm kazanımlarını gasp etmeye çalışan iktidar, bunu yaparak hem kendi sermaye grubuna (MÜSİAD), hem büyük sermaye grubuna (TÜSİAD), hem de uluslararası sermayeye kendisinin kullanım süresinin dolmadığı mesajını vermektedir.

İktidara geldiği andan itibaren neo-liberal politikaları hızlı bir şekilde uygulayan AKP, sermaye sınıfının tüm kesimlerinin alkışlarını almaktaydı. Bugün geldiğimiz durumda bu alkışların önemli bir kısmını uyarılar oluşturmaktadır.

2020 7 Kasım Cumartesi gece yarısı bir Cumhurbaşkanlığı Kararı ile Merkez Bankası (TCMB) Başkanlığı görevine atanan Naci Ağbal, yine bir gece yarısı kararı ile görevden alındı. Erdoğan, TC-

MB’nin faizi 18 Mart’ta, beklentilerin üzerinde 200 puan artırımının ardından, 20 Mart’ta TCMB Başkanı Naci Ağbal’ı görevden aldı. Sadece 4,5 ay görevde kalabilen Ağbal’ın yerine ise yine eski AKP milletvekili olan Prof. Dr. Şahap Kavcıoğlu atandı. 20 ayda atanan 4. Merkez Bankası Başkanı. Merkez Bankası başkanının bir gecede değişmesinin ardından TL dolar karşısında %10 değer kaybetti. Tartışmalar daha çok görevden alma şekli, kur yükselişi, hukuk, liyakat, yabancı yatırımcı gelmez gibi söylemlerin ve kavramların etrafında sürmektedir. Peki, Naci Ağbal neden göreve getirildi ve neden görevden alındı?

Damat Berat Albayrak şahsında vücut bulan ekonomi politikalarına sermaye sınıfının itirazları, ekonomi politikalarının toplum nezdinde inandırıcılığının kalması bir değişimi zorunlu kıldı. İktidarın yönetme krizi, ekonomik kriz yeni bir uzlaşının kapılarını açtı. Bunun yanında pandemi ile birlikte ağırlaşan çalışma koşulları, işsizlik, yoksulluk ile beraber hareketlenmeye başlayan işçi ve emekçilerin mücadelesine karşı duyulan tedirginlik, uzlaşının kolaylaşmasını sağladı. Naci Ağbal’ın göreve gelir gelmez yaptığı “Para politikasında, şeffaflık, hesap verebilirlik ve öngörülebilirlik ilkeleri çerçevesinde iletişim güçlendirilecektir”

açıklaması, aynı tarihlerde TÜSİAD Başkanı Simone Kaslowski’nin yaptığı “Bu ortamda iş dünyası için en büyük destek daha istikrarlı ve öngörülebilir bir yatırım ortamı olur. Çünkü biz tüm bu zorlukların yanında işimiz gereği her gün kura, faize, enflasyona, yurt dışından gelebilecek yaptırım tehditlerine, ticari boykotlara, aniden değişebilen mevzuata da yetismeye çalışıyoruz.” açıklaması ile birlikte değerlendirilebilir. Sermaye ve onun temsilcisinin yeni dönem uzlaşısı olarak karşımıza çıkan bu göreve getiriliş, görevden alma ile birlikte bu uzlaşının bozulduğu anlamına gelmemektedir.

Naci Ağbal’ın görevden alınmasını, bizzat AKP’nin yarattığı sermaye sınıfının isteklerinin bir yansıması olarak görebiliriz. Ağbal’ın görevden alınmasından hemen önce yapılan 200 bazlık faiz artırımını ile aynı gün açıklama yapan MÜSİAD Başkanı Abdurrahman Kaan: “Elbette 100 baz puan çevresinde yoğunlaşan tahminlerin oldukça üzerindeki bu artış piyasaların beklediği bir gelişme değil” açıklaması ile birlikte okuduğumuzda bunu daha net görmekteyiz. AKP iktidarı sermaye sınıfları arasındaki dengeyi sağlama yeteneğini eskisi kadar iyi yapamamaktadır. TÜSİAD’dan Naci Ağbal’ın göreve getirilmesi ile birlikte anlaşılan konseptin bozulduğuna dair bir açıklama gelmemiştir. Bundan sonraki kısım, açıklanacağı ilan edilen ekonomi ve hukuk reformunda ne yazacağına bağlıdır.

Tüm bunlarla birlikte açıklanan, açıklanacağı söylenen reformların yeni politikaların göstergesi olması açısından önemli bir yerde durmaktadır. Daha önce açıklanan tüm programlarda çeşitli itirazlar olsa da uzlaşılan noktalar, çalışma yaşamının sermayenin lehine yeniden düzenlenmesi noktasında atılan adımlardır. Bundan sonraki dönemde de bu durum hız kazanacaktır.

Bunlarla birlikte iktidarın attığı adımı hukuk yoksa yatırımcı gelmez tartışmalarına boğarak esas yönler tartışma dışı bırakılmaktadır. Hepimizin bildiği gibi sermaye yatırım için hukuka gerek duymaz. Dünya Ekonomi Forumu (WEF), 2017-2018 dönemi Küresel Rekabetçilik Endeksi’nde Türkiye, 137 ülke arasında yargı bağımsızlığında 103. ama yatırımcıların korunmasında 21. sırada. Sermaye

ye bir ülkede hukukun ne olduğuna bakmaz, kendisi için nasıl işlediğine bakar. Örgütlü bir emek hareketinin olmadığı dolayısıyla kendisine sorun çıkarmayacağı her alanda yatırım yapar. Özellikle son dönemde iktidar yabancı sermayeye, emeğin örgütsüzlüğü ve düşük ücret üzerinden çağrılar yapmaktadır. Özetle; biz sizin işinizi daha ucuza problem çıkarımadan yaparız demektedir.

AKP iktidarının yönetemediği ekonomik kriz ile birlikte attığı her adımın sonucunda maliyetler doğmaktadır. Elbette bu maliyetleri sermaye sınıfı değil ezilenler çekmek zorunda bırakılmaktadır. Zenginleşen sermaye, yoksullaşan işçi ve emekçilerdir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi iktidara geldiği ilk günden itibaren neo-liberal politikaları hızla uygulamaya başlayan AKP iktidarı, ilk olarak emeğin örgütlü gücüne ve çalışma yaşamına saldırmıştır. İş yasası esnetilmiş, taşeronluk sistemi yaygınlaştırılmış, iş güvencesi ortadan kaldırılmış, örgütlenme hakkı engellenmiştir. Bu dönemde bütün sermaye kesiminin desteğini ve alkışını alarak yoluna devam eden iktidarın, son döneme gelindiğinde bu uzlaşıların haricinde sermaye sınıfları ile çelişkileri derinleşmektedir.

Merkez Bankası Başkanı Murat Çetinkaya’nın görevden alınmasının ardından, Erdoğan’ın, “Ülkemize döviz kuru, faiz ve enflasyon üçgeninde kurulan oyunu bozduk. Merkez Bankası’nı görevden aldık, çünkü laf dinlemiyor adam. Yeni arkadaşımıza “faizi düşürecek” dedik.” açıklamasını hatırlarız. Sonra faizi düşüren adam görevden alındı, sonra tekrar yükselten şimdi tekrar düşürecek olan geldi. İktidar ciddi bir yönetememe ile karşı karşıyadır.

Artan kriz ve yönetememe hali, iktidarın her alanda daha da agresifleşeceğini göstermektedir. Bir gecede Merkez Bankası Başkanı’nın görevden alınıp değiştirilmesi, İstanbul Sözleşmesi’nden çıkılması, HDP’ye kapatma davası açılması iktidarın her cephede yoğun bir saldırı politikasına girdiğinin göstergesidir. Elbette çatışmanın sermaye ile olan kısmı daha farklı olacaktır.

‘Gaza basma vakti’, ‘aya çıkıyoruz’ söylemleri gelip dolaşp, milletin yastık altındaki birikimlerini istemeye döndü.

Yeni Demokrat Gençlik Olarak Merkezi Eğitim Çalışmamızı Gerçekleştirdik

Egemenler pandemiyle birlikte her geçen gün derinleşen ekonomik krizin faturasını işçilere, köylülere, küçük esnafa, kadınlara, LGBTİ+’lara ödetmeye çalışıyor. Pandemi fırsata çevrilerek halk daha fazla sömürü, yoksulluk ve işsizliğe sürükleniyor, gençliğin gelecek kaygısı her geçen gün artarak büyüyor. Faşizmin her türlü hak arama-alma mücadelesini zorla bastırmaya yöneldiği, yasalarını buna uygun bir şekilde biçimlendirmeye devam ettiği süreçte saldırılara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. İşçi sınıfına ücretsiz izin dayatması, Kod 29 kıyımı, Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle İstanbul Sözleşmesi’nden çekilmek, üniversitelere-belediyelere kayyumlar atanması, HDP’nin kapatılması davası, Lebaleb kongreler gerçekleştirilirken, güvencesiz kapanma önlemleri sonucunda iflas eden küçük işletmeler, esnek çalışma saatleri sonucunda emeğin değersizleştirilmesi, genç işsizliğin resmi rakamlarla %30’lara dayanması, geleceksizlik kaygısını derinleştirmeye devam ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin gençliğe yönelik saldırıları her geçen gün büyürken bu saldırıların niteliğini, biçimini anlama ve buna karşı mücadeleyi yükseltme sorumluluğunu her geçen gün daha fazla hissediyoruz. Geçtiğimiz süreç içerisinde Boğaziçi Üniversitesi’ne atanan kayyum ile gelişen öğrenci hareketinin politik-pratik hareketliliğinin içerisinde özne olarak konumlanırken bugün gençliğin içerisinde bulunduğu koşulları, gelişecek kitle hareketlerinin dinamiklerini incelemeyi, politik ve örgütsel yapımızı bu çerçevede geliştirmeyi önemli bir görev olarak görüyoruz.

Yukarıda ekonomik krizin her geçen gün daha fazla derinleştiğini ve buna paralel Türk hakim sınıflarının saldırılarıyla sömürüyü katmerlendirdiğini, gençliğin işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik kısıncında yaşadığını ifade etmiştik. Bu anlamda bir süredir **ekonomi politik** okumalarımızı yoğunlaştırarak, emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının ekonomik saldırılarını daha açıktan görebilme ve buna karşı yürüttüğümüz mücadelede ideolojik ve politik olarak niteliğimizi yükseltme sorumluluğuyla hareket ediyoruz.

Eğitim Çalışmamızın Yöntemi

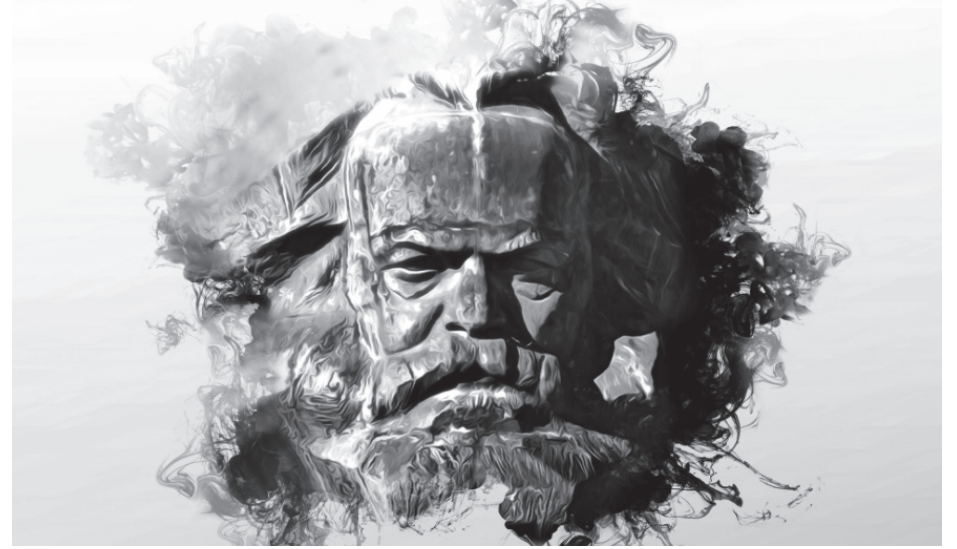
Pandemi sürecinde gerçekleştirdiğimiz divan toplantıları ve online buluşmalarla yürüttüğümüz kolektif tartışmalar

sonucunda belli bir kaynak havuzu oluşturup, bu kaynakları inceleyerek üzerinde yoğunlaşacağımız materyalleri belirlemeye yoğunlaştık. Bu kaynak havuzu içerisinde bugün güncelde yaşadığımız sorunların öne çıkan biçimlerini dikkate alırken aynı zamanda Marksist-Leninist-Maoist ekonomi-politiğe giriş açısından yol gösterici olacak materyalleri belirlemiştik. Bu çerçevede Karl Marks’ın Felsefenin Sefaleti, Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı ve Nikitin’in Ekonomi Politik eserlerini belirleyerek esas olarak üç kaynak üzerinden hazırlandık. Bu süreçte güncel makaleler ve belirlediğimiz kitaplar dışındaki ekonomi-politik yazınlardan katkılarla okumalarımızı beslemeye, hazırlık sürecini sıkı tutmaya çalıştık. Eserlerin tüm yoldaşlarımız tarafından okunmasını hedeflediğimiz bu çalışma, her alanın bir materyalin sunumunu gerçekleştirmesi ve tartışmaları yönlendirmesi noktasında sorumluluk alması çalışmanın bütünlüklü gerçekleşmesi açısından olumlu oldu. Gelişen öğrenci hareketi içerisindeki görev ve sorumluluklarımızın, pratik hareketliliğin artması ve iç disiplinimizde eksiklikler açığa çıkarması, materyallerin okunması açısından belli eksiklikler yarattı. Ancak alanların kendi sunumunu gerçekleştireceği kaynağa iyi hazırlanması bu eksikliği büyük oranda giderdi. Yuvarlak masa şeklinde tartışmaların yürütülmesi kavramların anlamına, yaşamda karşılık bulan biçimlerine yönelik örneklerin birlikte tartışılması, olumlu bir tablo ortaya çıkardı.

İçerik

Tartışmalar üç bölüm şeklinde yürütüldü.

Öncelikle Karl Marks’ın düşüncelerini ortaya koyduğu sürecin başlangıç dönemi olarak ifade edebileceğimiz, 1846’da Proudhon’un Sefaletin Felsefesi kitabında ortaya koyduğu değerlendirmelere yönelik eleştirilerini kaleme aldığı ve 1847 yılında yayımlanan Felsefenin Sefaleti üzerinden Marks’ın iktisadi yaklaşımına ve Proudhon tarafından ortaya koyulan yaklaşımlara yönelik tartışmalar yürütüldü. Bu bölümde kullanım değeri, değişim değeri, arz-talep, para gibi kavramların anlamları, Marks’ın, Proudhon’un, Ricardo’nun ve dönemin burjuva iktisatçılarının yaklaşımı noktasında bir tartışma yürütüldü. Ardından Marks’ın ortaya koyduğu yedi gözlem ve bu gözlemlerin öne çıkan yanlarına dair konuşuldu. Eserin başlıklarının

tartışılmasının ardından Marks’ın ortaya koyduğu yaklaşımların beslendiği düşünsel yaklaşıma dair bir tartışma yürütüldü. Marks’ın kuramcılara yönelik

“Fakat tarih ileri gittiği ölçüde ve bununla birlikte proletaryanın mücadelesi daha açık çizgiler kazandığı ölçüde, bu nazariyeciler artık, bilimi kendi zihinlerinde aramak ihtiyacında değillerdir. Gözlerinin önünde olup bitenleri tespit etmeleri ve bunların sözcüsü olmaları yeter.”

sözleri üzerine de konuşuldu.

İkinci bölümde ise Nikitin’in Ekonomi Politik eserinin ilk iki bölümü ele alındı. Kapitalizm ve öncesi üretim biçimleri bölümü ve Tekel-Öncesi Kapitalizm bölümü başlıklar halinde tartışıldı. İlkel topluluk üretim tarzı, kölecilik üretim tarzı, feodal üretim tarzı, kapitalist üretim ilişkilerinin gelişimi, öğretici tartışma başlıkları oldu diyebiliriz. Tekel-Öncesi Kapitalizm bölümü büyük oranda kavramlar üzerinden tartışıldı. Bu tartışmanın ardından öne çıkan konular, emeğin değersizleşmesi, işsizler ordusu, enflasyon, ekonomik bunalımlar oldu ve bu konu başlıklarının güncelle bağı kurulmaya çalışıldı.

Üçüncü bölümde de Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı kitabının sonunda yer alan Ekonomi Politiğin Eleştirisine Giriş bölümünü özel olarak tartıştık. Kitabın bu bölümde yer alan üretim, tüketim, değişim, mülkiyet, bölüşüm kavramları üzerine konuşuldu, kavramların eserde ele alınışı ve bugün yaşadığımız biçimleri üzerine tartışıldı.

Ayrıca bugün teknolojik her gelişmenin gençlik açısından işsizlikle sonuçlanmasının, emperyalist-kapitalist sistemin her gelişmeyi, sömürüyü daha

fazla derinleştirmek için kullanmasının, güncelde açığa çıkan biçimlerini görmeyi, konferans sürecinde yürüttüğümüz endüstri 4.0 tartışmalarıyla paralelliğine odaklanmanın, bugün ön açıcı olacağına dair değerlendirmeler açığa çıktı.

Eğitim Çalışmasının Politik Çalışmaya Katkısı

Sonuç olarak dikkat çekilen noktalar çerçevesinde eğitim çalışmasının içinde bulunduğumuz ekonomik-sosyal sorunların kaynağını daha açık görebilme noktasında ön açıcı olduğuna vurgu yapmak yerinde olacaktır.

Yukarıda genelde halk kitlelerinin özelde gençliğin yaşadığı bir dizi sorunu ifade etmiştik. İşsizliğin her geçen gün daha fazla artması, taşeronlaşma, TL’nin her geçen gün yaşadığı değer kaybı, enflasyonun artması, tarım alanında yaşanan teknolojik gelişmelerin emperyalist bağımlılığı daha fazla arttırması, işçi sınıfının örgütlenme hakkına yönelik gerçekleşen saldırıların egemenler açısından her geçen gün daha fazla derinleştirilmesi... Böylesi bir süreçte tarihsel deneyimler çerçevesinde güncel sorunlara yoğunlaşmanın politik mücadeleyi besleyeceğini düşünüyoruz. Bu çerçeve, genel olarak geleceksizlik olarak ifade edebileceğimiz ekonomik-sosyal saldırılara karşı somut, pratik bir mücadele hattını inşa etmeyi önümüze görev olarak koyuyor.

Bu anlamda gerçeğin sözcüsü olmanın kolektif sorumluluğunu hissederken Karl Marks’ın Alman İdeolojisi eserinde ifade ettiği 11. Tezin “Filozoflar şimdiye kadar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumladılar, oysa aslolan dünyayı değiştirmektir” pratiğimiz açısından yön gösterici olduğunu düşünüyoruz.

Devrimin Emektarı ve Değeri Olmak; Dursun Çaktı'ya...

Sınıf mücadelesi içerisinde yitirdiklerimizi anlatabilmek önemlidir. Deneyimlerini, hayat ve mücadele birikimlerini, değerleri sahiplenme, zor ve fırtınalı süreçlerdeki duruşları; alçak gönüllü oluşları, mütevazı kişilikleri, kitle inisiyatifleri gibi bir çok konuda ortaya koyduklarını anlatmak gerekir.

İşte Dursun yoldaşı anlatmak, tam da bu mütevazı değerlerin karşılığına denk gelmektedir.

68 kuşağının etkileriyle devrimci mücadele ile tanışan bir neslin emektarlarını yavaş yavaş uğurlamaya başlıyoruz. Bu kuşağın çok değerli katkılarını, öğretilerini ve mücadele felsefelerini beraberinde götürmeleri haksızlık olur. Bu anlamıyla yaşamları içerisinde elde ettikleri bu birikim ve değeri, onlar adına devir alacak yoldaşları ve siper yoldaşları devam ettirmekle mükelleftir. Siyasi görüşlerimiz farklılık içerse de ayrı siyasetlerde yer almış olsak da bu gerçekliği yok sayma inkarcılığına düşemeyiz.

Türkiye sınıf mücadelesi, yeni nesle aktaracağı çok büyük deney ve birikimlere sahip nice değerli emektarı çevresinde barındırmaktadır. Şu veya bu şekilde örgütlü mücadelenin sürdürücüsü olamamış, yürüttüğü sorumlulukları kaldıramamış, yorgun düşmüş ancak kirlenmeden, karşı devrime tavizsiz yanaşmış, hala devrimci mücadelenin çevresinde yer alarak katkı sunan ve devrimci değerlere zeval getirmeyen emektarların hem yaşarken hem de uğurlanıp gittiklerinde hak ettikleri değeri görmeleri, devrimci bir yaklaşımı ve sorumluluğu gerektirmektedir.

Kullanılan üslup, yaklaşım ve söylem, devrimci hareketler ve temsilcileri açısından toplum karşısındaki sorumluluğu hatırlatır. Emek saflarında yer alışıdaki duruş, emektara verilecek değerle karşılık bulur. Dursun yoldaşı işte bu çerçevede içerisinde ele alarak değer biçiyoruz. Dursun yoldaşı sıradan bir yaşamın son bulan parçası olarak görmüyoruz. Duruşuyla, devrimcilerin ve partisinin dostu, emekçi savunucusu, kısacası birikimi ve olaylara felsefi yaklaşımındaki samimiyet ile devrimin dostu ve emekçisi olarak ele alıyoruz.

Dursun yoldaş, 68 ve 70 kuşağının o özlenen devrimci özelliklerini yaşatmış ve aynı zamanda günümüze taşımış emektar yoldaşlarımızdan biriydi. Kay-

pakkaya yoldaşı ve siyasi çizgisindeki halk kavramını, bu kavramın önemini, devrimdeki rolünü iyi kavrayan biriydi. Parti çizgisindeki ısrarlı duruşu, 45 yıllık Kaypakkaya çizgisindeki duyarlılığı çok şey ifade ediyordu. Politikadaki fırtınalı dönem ve durağanlık dönemi dahil kesintisiz bir şekilde yarım asrı bulan kitle derneklerindeki emeği ve üyeliği, örgütlü insan ve mücadelesi açısından onunla ilgili önemli bir veri sunmaktadır.

Henüz on sekizinde, gençliğinin baharında Almanya'ya gelmesine rağmen, birkaç yıl içerisinde siyasetle tanışması, gençliğinin baharında, 68 gençlik önder ve militanlarının, genç ama politik donanımlı ve devrim sevdalıları heyecanını kapmış, örnek bir gelişim göstermiştir.

Tüm ayrılık ve kopuşlara tavır alarak, kurumunun yanında kalabilmiş nadide kişiliklerden biridir. Savunduğu Kaypakkaya çizgisinde uyanık ve aynı zamanda tutuculuğu ret eden yaklaşımı önemliydi. İnsanların acı ve güzel günlerinde yanında olma duyarlılığıyla, toplum içerisindeki sevgi ve saygınlığı ile kabul görmüştü. Bu kabulleniş onun siyasetteki birikimi ile bütünleşince ortaya bu 'Doğal önderlik' gerçeği çıkıyordu.

Dost ve düşman kavramını ve ayrımını yerinde ortaya koyabilme siyasi farklılığını gösteriyordu. Ayrıca halk kavramı ve bu statüde olan kesimler için ve kitle derneklerinin misyonu noktasında bugünkü gelişimimize önemli katkıları olmuştur. Yaşadığı süreçte de bir kolektifin emektarlarına nasıl yaklaşması gerektiği üzerinde defalarca sohbet konuları açılmış ve her seferinde sektör, ben bilirim, ben merkezci yaklaşımları eleştirmiştir. Kısacası Dursun Çaktı yoldaşımız, altmış yedi yıllık yaşamı içerisinde sığdırdığı, yaşamının her anına yedirdiği Kaypakkaya çizgisinin, sahiplenilmesi ve yaşatılması gereken önemli bir emek savunucusuydu. Bu emek, söylem düzeyinde değil, bizzat yaşamın pratik sonuçlarıyla kanıtlanmıştı. Yarım asırlık bir mücadele içerisinde son bulan bir yaşama, kitlelerin sahip çıkışı ve sahiplenişindeki içtenlik,

devrimci kadro ve faaliyet açısından titizlikle ele alınması gereken önemli bir noktadır.

Pandemi koşullarına rağmen üç gün içerisinde binleri bulan sahiplenme ve

mezar anmasındaki yüzlerce kişilik katılım ve tüm siyasi ve demokratik kurumların sahiplenmedeki pratik yaklaşımı önemli bir veridir. Kitle ve halk kavramının Mao ve Kaypakkaya geleneği açısından mücadelenin temel ögesi olduğu açıktır. Devrimi yapacak olanın kitleler olduğu gerçeğinden yola çıktığımızda; bu sahiplenişe neden olan yaklaşımın ne kadar anlamlı olduğunu görebiliriz. Toplumsal mücadeleden kopmadan, yanı başında gelişen her türlü haksızlığa karşı örgütlü tavrını ortaya koyan değerli bir kişiliktir. Ölüm oruçlarına ve açlık grevlerine özellikle bu süreçte eleştirel bakmasına rağmen çarşı merkezinde açılan çadırın en aktif destekleyicisi olmuştur. Eleştirileriyle birlikte HDP'nin sokak etkinliklerine en aktif katılanlardan biri olmuştur. Dernekte yapılan seminer ve panellerde devrimci çizginin dışında savunulan anti-Marksist tezlerle karşı sesli ve açıktan düşünce belirlemiştir. Öyle ki Muzaffer Oruçoğlu ile yapılan bir söyleşide Oruçoğlu'nun "proletarya diktatörlüğü" anlayışındaki değişime hararetle karşı çıkışında Oruçoğlu'nun deyişiyle 'Dursun eski hararetinden ve çizginden bir şey kaybetmemişsin' söylemi bir geleneğin savunulması açısından önemliydi.

Bu anlamıyla devrimin emektarı olmak, yürüdüğü yolda iz bırakmak bir erdemdir ve Dursun Çaktı bu erdemle hep mücadelemizde yaşayacaktır.

Şairin dediği gibi 'her ölüm erken ölümdür'. Evet bu ölümden erken bir ölümdü!

FC Bir Umut Spor Kulübü Dursun Çaktı'yı Mezarı Başında Andı

25 Şubat günü yaşamını yitiren ATİK Konseyi Eski Üyesi ve Partizan emektarı Dursun Çaktı, Bir Umut Spor Kulübü tarafından 21 Mart günü mezarı başında anıldı. Mezarı başında saygı duruşuyla başlayan anma, Bir Umut Spor Kulübü başkanının yaptığı konuşmayla devam etti. Konuşmada Dursun Çaktı'dan çok şey öğrendiklerini dile getirerek, güler yüzlü ve pozitif yaklaşımı en zor süreçte umut olduğunu söyleyerek hep özlemle anacaklarını dile getirdi.

Aile adına oğlu Binali Çaktı, babası ve yoldaşı Dursun Çaktı'ya bu denli sahip çıkılmasının haklı gururunu yaşadıklarını ve acılarını bir nebze dindirdiğini dile getirdi.

Tohum Kültür Merkezi (TKM) Başkanı ise Dursun yoldaşın yeri ve katkılarının sonucu olarak hak ettiği bir sahiplenme ile karşılaştığını dile getirdi. Son olarak Dursun Çaktı'nın sevdiği türkü okunarak anma bitirildi. Anmaya FC Bir Umut taraftarları, Tohum Kültür Merkezi Üyeleri ve demokratlar katılım sağladı.

ADGB, "Faşizmi BİRLİKTE Yeneceğiz" şiarı ile bir kampanya kararı da aldı

ADGB: "Faşizmi Birlikte Yeneceğiz" Kampanyası

Avrupa'da Türkiye ve Kürdistan'lı 22 örgütün birlikte mücadele ettikleri ADGB genişletilmiş genel koordinasyon toplantısını Mart ayının sonunda gerçekleştirdi.

Mevcut pandemi nedeni ile konferansını geniş katılım hedefinden kaynaklı gerçekleştirmeyen ADGB birleşenleri yaptıkları bu toplantıda perspektif ve çalışma ilkelerini netleştirirken önümüzde ki altı ayı kapsayan "Faşizmi BİRLİKTE Yeneceğiz" şiarı ile bir kampanya kararı da aldı.

ADGB, "Egemenlerin dünya genelindeki bu gericisi, baskıcı, faşizan saldırılarına karşı her coğrafyadan, tüm halklardan ezilenler, emekçiler olarak BİRLİKTE yanıt olacağız. Barış, demokrasi, eşitlik, adalet ve özgürlük için Faşizme karşı BİRLİKTE mücadele edip BİRLİKTE kazanacağız!" belirlemesinin yer aldığı kampanya Avrupa genelinde işlenecek.

2021 Newroz’unda Direniş ve Mücadele Kararlılığı!

Bu yıl “*Newroz ateşiyle direnelim, özgürleşelim*” şiarıyla batıda dört parça Kürdistan ve Avrupanın pek çok kentinde kutlanan Newroz’da AKP-MHP faşist ittifakına yönelik direniş ve mücadele vurgusu öne çıktı.

AMED

Amed’de kutlama, yüzbinlerin doldurduğu alanda çekilen halaylarla kutlandı. Newroz meydanındaki ateş, yüzbinlerce kişi tarafından “Biji serok Apo” sloganlarıyla yakıldı. Newroz alanını dolduran yüzbinleri selamlayan HDP Diyarbakır Milletvekili Semra Güzel, “Amed bugün Demirci Kawa’nın çekici, Çağdaş Kawa’nın direnişi, Zekiyelerin, Rahşanların yoldaşları oldu. Newroz direnişi getiriyor, direniş yaşamı getiriyor. Mart ayı Kürdistan için direniş ayıdır. Newroz meydanları direniş meydanlarıdır. Kürtleri yok sayanlar bu meydana baksınlar. Kürtler bu direniş meydanında. Hangi iktidar bu gerçekliği yok edebilir” dedi.

Kürdistan Komünist Partisi (KKP) Genel Başkanı Sinan Çiftiyürek’de, Kürt halkının Newroz’unu kutlayarak, Kürtçenin resmi dil ve eğitim dili olması için başlatılan imza kampanyasına destek vermeye çağırıldı.

HDP Eşgenel Başkanı Mithat Sancar DA konuştu. Sancar, “Bütün Kürtler her şartta ve her yerde ulusal birliği sahiplenmelidir. Bize baskıları uygulayanlar, HDP çoğalarak geliyor. HDP yürüyüşüne büyüterek devam ediyor.” şeklinde konuştu. Amed 2017 Newroz’unda polis kurşunuyla öldürülen İnönü Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Müzik Bölümü 2’nci sınıf öğrencisi Kemal Kurkut, ölümünün 4’üncü yılında vurulduğu yerde anıldı.

CİZRE

Şırnak’ın Cizre ilçesinde halk Newroz’a erken başladı. Seslendirilen şarkılarla halaya durulan alandaki coşku geçen her dakika büyürken, alana gaz bombası atıldı. Kitlenin yeniden alana yönelmesiyle kutlamalar devam etti.

HDP Kadın Meclisi Sözcüsü ve Batman Milletvekili Ayşe Acar Başaran, “‘Biz katledersek, yok edersek bitirirler ve direnmekten vazgeçerler’ dediler. Ama Cizre direnmekten, mücadele etmekten vazgeçmedi ve bu saldırılar mücadeleyi daha çok güçlendirdi. Bugün de HDP’yi kapatacağız diyorlar. Ama biz buradayız, alanlardayız. Kimsenin gücü HDP’yi kapatmaya yetmez” dedi.

ANKARA

Partizan, HDP, Devrimci Parti, Alinte-

ri, Halkevleri, ESP, Kaldıraç gibi bir çok devrimci, demokrat, yurtsever kurumun katılımıyla bu yıl Anıt Park’ta düzenlendi. kutlamaya bazı pankartların alınması engellendi. Birleşik Mücadele Güçleri’nin (BMG) hazırladığı pankart Iğdır Savcılığının jet hızıyla hazırladığı ve emniyete bu sabah gönderdiği “Yasak” ibareli yazı gerekçesiyle alınmazken, Devrimci Parti’nin de bazı flama ve pankartları keyfi bir şekilde içeri alınmadı. Ömer Faruk Gergerlioğlu’nun alana gelerek konuşma yapması polisler tarafından engellendi. Buna karşılık Hüda Kaya sahneye çıkarak kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Gergerlioğlu telefon ile alana bağlanarak kitleyi selamlayarak Newroz’u kutladı.

İZMİR

Olumsuz hava koşullarına rağmen önceki yıla oranla daha yüksek bir katılımı gerçekleştirdi. Alinteri, Birleşik Devrimci Parti, DBP,ESP, Mücadele Birliği, Partizan ve SMF’den oluşan Birleşik Mücadele Güçleri pek çok yerde olduğu gibi İzmirde de ortak pankart ve sloganlarla Newroz’u kutladı.

“*Newroz ruhuyla birliğe, mücadeleye, zafere*” yazılı pankart yazılı ortak pankart arkasında biraraya gelen BMG, “Yaşasın Birleşik Mücadele”, “Newroz Piroz Be” sloganlarıyla alana giriş yaptı.

ADANA

Adana’da onbinleri buluşturan Newroz kutlamasında, mücadele kararlılığı vurgulandı. Alana “Newroz Piroz be, Newroz Kutlu Olsun” yazılı pankart ve “Biji Newroz, Biji sosyalizm” sloganlarıyla gir-

mek isteyen Birleşik Mücadele Güçleri’ne polis engeli ve saldırısı gerçekleşti.

Adana’da Birleşik Mücadele Güçleri’nin bileşenlerinden sekiz kişi alana girişte ve alanda polis tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı.

Avrupa’da Newroz coşkusuyla kutlandı

Avrupa’nın birçok noktasında gerçekleştirilen Newroz kutlamalarında binlerce insan bir araya geldi.

Partizan, YDG, ATİK, Demokratik Kürt Toplum Merkezi, SYKP, gibi birçok kurumun katıldığı kutlamalarda HDP’ye yönelik saldırılara karşı direniş mesajı verilirken, Türkiye’nin sözleşmeden çekilmesine yönelik de eylemler gerçekleştirildi.

STUTTGART

Demokratik Kürt Toplum Merkezi’nin çağrısı ile Partizan, ATİF, Alinteri, ADHK, MLKP, ADGB ve HBDH gibi

Türkiyeli ve Kürdistanlı kurum ve birliklerinde çağrı yaptığı kutlamada, konuşmadan sonra yerel sanatçılar sahne aldı. Müzik dinletilerinden sonra HBDH adına bir bildiri okunarak Garê zaferinin ruhuyla mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

HOLLANDA

Newroz Hollanda sokaklarında da büyük bir coşkuyla 20 Mart’ta kutlandı.

Den Haag ve Amsterdam şehirlerinde düzenlenen etkinliklerde yüzlerce insan bir araya geldi. Den Haag şehrinde gerçekleşen Newroz kutlamasında direniş ateşi yakıldı ve etrafında saatlerce halaylar çekildi. ADBG’nin açıklaması dahil, birçok kurumun mesajı okundu. Polisin korona tedbirlerinden kaynaklı uyarıları nedeniyle ara ara bölünmesine karşın etkinlik coşkuyla devam etti.

HANNOVER

Newroz Tertip Komitesi NAV-DEM (Almanya Demokratik Kürt Toplum Merkezi) ve YJK-E (Yektiya Jinen Kürdistane li Elmanyaya) öncülüğünde Hannover’de düzenlenen Newroz, Kürt ve ADGB kurumları tarafından örgütlendi.

Newroz programına çeşitli parti ve kurum temsilcilerince konuşmalar yapıldı. Bu kurumlar KON-MED, TJK-E, Tevera Ciwan, ADGB Hannover, MLPD, DIE LINKE, PARTİZAN, ATİK-YDG, KOMÜN vb. müzik programında sahne alan sanatçıların seslendirdiği ezgilerle halaylar çekildi ve sloganlar atıldı.

Niedersachsen eyaletindeki başkentinde gerçekleştirilen Newroz kutlaması, “Garê Ruhuyla Faşizmi Yenelim, Kürdistan’ı Özgürleştirirelim” şiarıyla düzenlendi.

NÜRNBERG

Kürt kurumlarının ortak örgütlediği etkinliğe, Nürnberg Demokratik Güçbirliği’de katılım çağrısı yaparak etkinlikte yerini aldı.

Kürdistanlı ve Alman kurumlarının dışında Partizan, ATİF, Yeni Kadın, ve birçok örgüt etkinliğe katılarak Newroz’u kutladılar.

DÜSSELDORF

Almanya’nın Düsseldorf şehrinde binlerce insan Newroz kutlaması için 20 Mart’ta bir araya geldi. Birçok kurum temsilcisinin konuşma yaptığı eylemde ATİK Eşbaşkanı Süleyman Gürcan’da bir konuşma yaptı.

Eyleme Yeni Kadın, Partizan, ATİK, YDG ve birçok kurum katılım sağladı.

PUSULA

AYNAYA BAKMAK...

Bazen ya da belki de çoğunlukla her yoldaş *-hepimiz-* genel anlamda kolektifimize, dar anlamda üyesi olduğumuz bileşene, en dar anlamıyla da kendimize **“körleşebiliriz.”** Körleşmeden kastımız gerçek anlamda bir “görememe hali”dir. Özellikle hatalar söz konusu olduğunda **“içerisinde olunan şey”**e dışarıdan bakamama durumudur bu. Ve tek çözüm yolu dışarıdan bakan bir göz ya da gözler (dışımızdaki yoldaşlar), bir anlamda *“bizi bize gösterecek bir ayna”*dır. Kişinin kendisi ile hesaplaşması, hesaplaşmaların en zoru olmasının yanında sonu olmayan bir süreçtir de. Hata, eksik, zaaf vb. sonsuz bir sarmal ise ve devrimci olduğumuzda tüm bunlardan sıyrıldığımızı iddia etmiyorsak kendimizle mücadelemiz son nefesimizi verene dek sürmek zorundadır. İşte bu mücadelede “dışarıdan bir göz” olan yoldaşlarımıza, aynalarımıza bakabilmek yüzleşmenin ilk adımıdır... Ancak bir yandan da bu yüzleşmenin kendisi ya da sonuçları bizi sarsacağı, rahatsız edeceği, değişmek zorunda bırakacağı için bu içsel mücadeleden kaçmanın değişik yollarını buluruz. Savunma mekanizmalarımız çalışmaya başlar, iç sesimiz konuştuğu konuşur ve güya kendimize doğru yol alırken başkalarına kıvrırırız dümeni. İç sesimiz *“sen de haklısın”*dan *“sen haklısın”*a evrilir; sürekli “hafifletici sebepleri” alt alta sıralar; kimsenin koşulları anlamadığından hatta bilmediğinden dem vurur vb...

Bu iç ses bizi rahatlatırsa da rüzgarına kapıldığımız durumda yüzleşme ve değişim şansımızı ortadan kaldırır; hataların, eksikliklerin, zaafaların üzerini mazeretler üreterek örter, onları kalıcılaştırır ve hatta yaygınlaştırmalarına neden olur. Oysa ki, kolektifimize, bileşenimize, birey olarak bize ayna tutanların olması benzersiz bir şanstır.

Bu şans kimi zaman uzun yılların devrimcisi bir erkek yoldaş karşısında kadın bir yoldaş olur ve onu erkekliğiyle yüzleştirir. Kimi zaman bir söylem, slogan ya da eylemleri

ile kadınlar olur. Hücrelerimize kadar işlemiş erkek egemenliğimizle yüzleşmek için kaçırılmaz bir fırsattır bu. Bazen deneyim ve birikimiyle “yaşlı” bir yoldaş karşısında genç bir yoldaş olur. “Eskiyen”, “rutinleşen ve sıradanlaşan” yanlarımızı görmek ve yenilenmek için bir şanstır bu.

Zaten bunları hepimiz aşağı yukarı biliriz. Ve ancak şunu da biliriz ki, sadece söylemek ya da genel geçer olarak kabul etmek hiçbir şeyi değiştirmez. Yoldaşlarımız karşısında, onların eleştiri ve önerileri karşısındaki duruşumuz, yani ayna karşısındaki duruşumuzdur asıl olan. Aynadaki suretimize gerçekten bakabilmek, onu cesaretle tanımlayabilmek ve gördüklerimizle yüzleşebilmek gerekir. Gerçekten anlamaya çalışarak dinlemek, kendimizi haklı çıkarmak için uğraşmadan-mazeret üretmeden çözümlemeye çalışmak, dışımızdaki yoldaşlara yaklaşırken ki somutluk ve “acımasızlık”la yaklaşmak... İşte bunlardır gerçek anlamda yüzleşme. Örneğin kadın yoldaşların eleştiri-önerileri karşısında envai çeşit erkeklik silahlarına sarılmadan, daha beter-en beter örnekler vererek kendimizi temize çekmeye çalışmadan, kadınların-kadın faaliyetinin eksiklerine yaslanmadan; genç yoldaşlar karşısında hiyerarşi-konum ve statüyü kullanmadan yol alabiliriz, daha doğrusu ancak böyle yol alabiliriz.

Aynaya bakmak ve gördüğümüz gerçekle yüzleşmeye cesaret edebilmek... Bu, tek başına bireyin yüzleşme ve değişme pratiği de değildir. Toplamda bir değişim, dönüşüm ve eğitim zincirinin birbirine kenetli halkalarıdır. Kişi aynaya bakmayı bildiğinde, kişi yüzleştğinde, kişi değiştiğinde kolektif de yüzleşir ve değişir. Gerçek, değişime yol açar ise eğer insan da kendi gerçeğini anladığında değişir ancak. Öyleyse “içsel devrimimizi” her gün, her dakika aktif kılarak geliştirmek, hata ve eksiklerimizi aşma yolunda olmazsa olmazımızdır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Doğan Kolçak

Bayrampaşa Hapishanesinden firar eden Doğan Kolçak, Üsküdar’da Nisan 1980 tarihinde bir ihbar sonucu polis tarafından kuşatılır. Son mermisine kadar direnen Doğan Kolçak, bu çatışmada yaralanır. Direnişi karşısında acze düşen düşman ancak son mermisi de tükenince yanına yaklaşabilir ve Doğan Kolçak’ı orada katleder.

Celal Ferhat

Dersim-Çemişgezek Hadişar köyü doğumlu olan Celal Ferhat, Nisan 1980 tarihinde Dersim Hozat’ta Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü. Çevresi tarafından sevilen Celal Ferhat’ın cenazesi köyünde toprağa verildi.

Yahya Kara

1954 Çanakkale doğumlu olan Yahya Kara, Almanya’da Proletarya Partisi taraftarı olarak mücadele yürütürken 10 Nisan 1981’de bir iş cinayeti sonucu yaşamını yitirdi.

Ali Uçar

Dersim Ovacık Güney Konak (Çakperi) köyünde 1959 yılında doğan Ali Uçar, Proletarya Partisi saflarında 1976 yılında örgütlenmiştir. 1977-78 yıllarında İstanbul Askeri Komitesi’nde yer almış; 1978 yılında 1. Konferans’ın ardından Parti Üyesi olmuştur. Birçok başarılı eylemde bulunan Uçar, İstanbul Bakırköy-İncirli’de bir evi boşaltmaya giden Ali Uçar, polisin kurduğu pusuya düştü. Bu çatışma sırasında 6 Nisan 1983’te ölümsüzleşti

Halil Çakıroğlu

1968 Elbistan doğumlu Halil Çakıroğlu Proletarya Partisi KÖK üyesi olan önder bir kadroydu. Birçok başarılı eylemde bulunan Çakıroğlu düşmana yaralı haldeyken esir düşüp “ser verip sır vermeme” geleneğinin temsilciliğini devam ettirdi. 15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah’a bağlı Tımıği Köyü’nde yaşanan çatışmada Süheyla Dağdeviren ve Munzur Keskin ile birlikte ölümsüzleşti.

Süheyla Dağdeviren (Dr. Meral)

1965 Dersim Nazımiye doğumlu Süheyla Dağdeviren (Dr. Meral) hemşireydi. Komso-mol içerisinde faaliyet yürüten Dr. Meral 1990 yılında yönünü dağlara çevirdi. 5 yıl boyunca Halk Ordusu savaşçısı olarak faaliyet yürüten Dr. Meral 15 Nisan 1995 günü TC ordusunun pususunda şehit düştü.

Munzur Keskin

1969 Dersim Pertek doğumlu Munzur Keskin Halk Ordusu komutanıydı. 15 Nisan 1995’te Tımıği Köyü’ndeki çatışmada yaralı yoldaşlarını alandan çıkarmak isterken şehit düştü.

Elif Külekçi

1996 yılı Ölüm Orucu direnişçilerinden olan ve Nisan 1999’da Tokat’ta ölümsüzleşen Seyit Külekçi’nin annesi Elif Külekçi, 12 Nisan 1998’de Elbistan’da yaşamını yitirdi.

Arhoğ Şehitleri

14 Nisan 1999’da Tokat Merkeze bağlı Arhoğ (Yeşilalan) Köyü’nde TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Proletarya Partisi üyesi Seyit Külekçi ve gerilla birliği komutanı Doğan Altun ölümsüzleşti.

Kemal Şahin

Almanya’da 1997 yılında yakalandığı kanser hastalığı sonucu 11 Nisan 1998’de yaşamını yitiren Kemal Şahin (Tufan), partisine olan güveniyle öne çıkıyordu. Kan kanseri tespiti konduktan sonra da yaşamla olan bağlarını hiç kesmiyor, çalışmalarına devam ediyordu. Ölmeden kısa bir süre önce bir yoldaşına söylediği “Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm” sözleri onun son ana kadarki inancını göstermeye yetiyor. Mezarının başına bir İbrahim’in resmini bir de şiir isteyen Kemal Şahin, hep parti iradesinden yana tavır aldı.

Nergiz Gülmez

Nergiz Gülmez 1970 yılında İstanbul’da doğdu. Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle tanışması da çok geç olmadı. Yaşamı boyunca partinin ve partili yaşamın her aşamasında görev alan Gülmez, pek çok kez de tutsak düştü. 19-22 Aralık 2000 hapishaneler direnişinde ölüm orucunda olanlar arasındadır. 123 gün süren direnişinde durumunun kötüleşmesi üzerine hastaneye kaldırıldı. Burada da tedaviyi reddeden Nergiz Gülmez Proletarya Partisi’nin ilk ölüm orucu şehidi olarak 21 Nisan 2001 tarihinde ölümsüzleşti.

Dersim Rabat Şehitleri

13 Nisan 2004 tarihinde görev için gittikleri Dersim Merkez’e bağlı Rabat Köyü’nde TC ordusu uğradıkları evin çevresine pusu attı. Hareketliliği fark eden Halk Ordusu militanları Ahmet Laço (Rıza) ve Sevda Yıldız (Kinem/Barbara), fazla zaman kaybetmeden evden çıktılar ancak evden henüz çıktıkları anda düşman kapı önünü yoğun bir şekilde vurmaya başladı. Saldırının ilk anlarında Sevda Yıldız ölümsüzleşti. Yaralanan Ahmet Laço ise yaralı bir vaziyette bir süre daha çatışmaya devam etti, ancak çemberi aşamadı ve ölümsüzleşti.

Dilek Polat

Dilek Polat 1973 yılında Dersim ili Hozat ilçesinin Xaçeli (Dikenli) köyünde yoksul bir Kürt ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Devrimci düşüncelerle aile çevresinde henüz çocukluk yıllarında tanışmıştır. Örgütlü mücadeleye ise Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi’nde okurken Komsomol saflarında başlamıştır. Partinin çağrısına yanıt olarak 1999 Eylül’ünde Karadeniz gerilla faaliyetine dahil olmuştur. 7 Nisan 2006 tarihinde Ordu’da askeri bir eylem hazırlığı sırasında üzerindeki bombanın kaza ile patlaması sonucu şehit düştü. Proletarya Partisi’nin 1. Kongresinde Parti Üyesi olarak kabul edildi.

“Kızıldere’nin Direniş Mirası, Tek Paydaş Olmamakla Beraber Ruhunu BMG ve Birleşik Devrim Pratiğinde Bulmuştur”

Türkiye ve T. Kürdistanı mücadele tarihinde önemli yer kaplayan Kızıldere direnişi, 49. yılında sınıf mücadelesine ilham kaynağı olmaya devam ediyor.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak 4 Şubat’ta kuruluşunu ilan eden Birleşik Mücadele Güçleri bileşeni Devrimci Parti MYK üyesi Murat Pircan Yaratın’la Kızıldere’yi, 71 çıkışını, o dönem açığa çıkan devrimci dayanışma ve bunun günümüzde birleşik mücadele ile bağını ele alan bir söyleşi gerçekleştirdik.

Yaratın sorularımıza yanıt verirken, **“Birleşik Mücadele Güçleri, Kızıldere birliğidir”, “Kızıldere’nin direniş mirası tek paydaş olmamakla beraber ruhunu BMG ve birleşik devrim pratiğinde bulmuştur. Kızıldere birliği bugün Birleşik Mücadele Güçleridir!”** sözleriyle Kızıldere direnişinin BMG’nin güncel bağına dair önemli vurgularda bulundu.

Türkiye’de bugünkü devrimci hareketin kökleri 68 dönemi ve 71 çıkışına dayanıyor esas olarak. 71 cuntasıyla birlikte ortaya çıkan sıkıyönetim ve baskı ortamına karşı direnişi geliştiren güçler 71 çıkışına imza attılar. Kısaca döneme ilişkin neler söylersiniz, nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sadece Türkiye’de değil uluslararası devrimci hareket için birçok kopuşun yaşandığı bir sürece ışık tutmaya çalışıyoruz. Çin, Vietnam ve Küba devrimlerinin, devrimciler üzerinde yarattığı etki aynı zamanda Sovyetlerin bir güç olarak ortada durduğu bir dönemde emperyalizmin bu denklem içerisinde bunalım sürecini yaşadığını söyleyebiliriz. ...

Kopuşun kendisini sıkıyönetimle eşlemeden değerlendirmek gerektiğini düşünüyorum. Sıkıyönetim dönemine giderken tek düze bir denklem kurmak doğru değil elbette. Bunalım dönemine uygun burjuvazinin re-organizasyonu, ordu içindeki gelişen anti-Amerikancı kanadı tasfiye etmek ve gelişen sınıf mücadelesini boğmak temelinden değerlendirebiliriz.

Devrimciler için sıkıyönetime dair şöyle bir ek yapabiliriz; demokratik mücadele araçlarının engellenmesi devrimcilerin kopuşunu hızlandırmıştır denenebilir lakin ona endekslenemez. Kopuşun altından ciddi bir külliyat, irade beyanı ve devrim stratejisi olduğunu görmezden gelemeyiz. 68 dönemi ve 71 Atılımı arasında doğrusal bir ilişki olduğunu söylemek doğru olmaz. Doğrusal bir gidişattan ziyade sıçrama ve kopuşlar ile gelişen, değişen ve büyüyen

bir hareket olduğunu söylersek daha doğru olur. Çünkü bir anlamda 71 atılımı dönemin egemen söylemlerine karşı bir itirazı yeni bir mecraya işaret eden ve yeni iddiaları ortaya koyan bir yerde durmaktadır.

Devlet-Devrim tartışmaları bağlamında iktidar hedefini ve buna uygun bir hazırlık ve konumlanmayı birincil düzeyde önem vermiştir.

71 devrimci çıkışında dönemin öne çıkan devrimciler olarak Deniz, Mahir ve İbrahim Kaypakkaya’nın sisteme radikal bir çıkışı söz konusu. Aynı zamanda da güçlü bir birleşik mücadele, devrimci dayanışma söz konusu... Bunu nasıl okuyorsunuz?

Sistemden tamamen koparak ilerleyen ve gelişen bir süreçten Türkiye’li sosyalistlerin etkilenmemesi mümkün değildir.

Filistin direnişi ve Vietnam devrimi gözler önündeyken 68’in “çiçek çocukları” salt bir gençlik hareketi olarak kendini var edemezdi. 68 gençlik hareketi bizim için Türkiye devrimci hareketinin tarihinin en kritik süreçlerini yaratmış, bugün sosyalist hareketler konumlarını 71 kopuşunu göreyerek sürdürmektedir. Birbirinden farklı yol haritaları ve teorik açıklamalar yapsa da Dev-Genç içinden çıkan üç siyasal hareketin birbirine değmemesi mümkün olamazdı. Üniversite kampüslerinde başlayan ilişkiler, gençlik kurultaylarından, kongrelerine sürdü birbirini etkileyerek ve belki de ittirerek sistemden tam kopuşlarını gerçekleştirdiler.

Üç hareketin kadroları köylerde, kırlarda, metropollerde hücrelerde yan yana geldiler. Mahkemelerde yan yana geldiler, hapishanede beraber voltaya çıkıp beraber tünel kazdılar. Yani Kızıldere’ye giden süreç bir anda gelişmedi bu maya devrimci hareketimizin tarihinde an be an mayalanmış ve tutmuştur. **Günümüz koşullarının devrimci demokratik ve yurtsever güçlere baskı ve şiddet bağlamında belli yanlarıyla 71 sıkıyönetim koşullarına benzediğini söyleyebilir miyiz? Siz bu dönemi nasıl okuyorsunuz?** Elbette sıkıyönetim ve verili durumdaki faşist ittifakın zor ve baskıyla kurduğu ilişki benzeyebilir fakat temel ayrışma noktaları mevcuttur.

Askeri sıkıyönetim koşulları ve faşizmi birbirinden ayrı değerlendirmek zorundayız. Sıkıyönetim döneminden ziyade 68 gençliğini 71 kopuşuna götüren süreçle bugünkü süreçte benzerlikleri açığa çıkartmak

SÖYLEŞİ MURAT PİRCAN YARATAN

gerekir. Emperyalizmin küresel krizi ve bir direniş dalgasının benzerliklerini görebiliriz. Aynı zamanda uluslararası devrimci hareketin moral değer ürettikleri devrimler çağının içinde serpilmiştir 68 hareketi.

Küba ve Vietnam gibi muazzam bir moral, Filistin gibi direniş öğretmeni gözler önündedir. Bunalım dönemine karşın halk ülkede gençlik ve sınıf hareketlerinin hareketli olduğunu görebiliriz. İşte burada benzerlikler gözümüze çarpmaktadır. Bunalım dönemlerine çözüm olarak ortaya çıkan neo-liberalizmin içine girdiği krizin içerisinde yaşıyoruz. Pandemi ile birlikte sistem yaralarını onarması için gerekli ortam yaratabilir diye düşünürken her ülkede insanlar maskesini takıp sokakta militan mücadelenin ateşine atlıyorlar.

Sokaklar dinamik bir güç olarak kendini var ederken, bu dönemde moral değerlerimiz açısından Rojava ehemmiyetli bir yerde durmaktadır. Sadece moral değer olarak değil sınırlarımızın yanı başından enternasyonalizmin Türkiye sosyalist hareketi için bir turnusolu olarak, Rojava’yı görmekteyiz. İşgalciliğe ve sömürgeciliğe karşı direnişin, uluslararası devrimci hareketin yüzünü döndüğü, elini uzattığı ve direnişi can siperane savunduğunu söyleyebiliriz.

Yani yeni Kızılderelerin yaratılacağı ve hatta yaratıldığı yaşandığı bir dönemden geçiyoruz.

BMG olarak devrimci-sosyalist güçler ile Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi olarak birleşik mücadele temelinde bir mücadele yürütüyorsunuz. 30 Mart’ta Mahir Çayan ve yoldaşlarının devrimci dayanışmaya dair duruşu ve pratiğini BMG nasıl görüyor? Önümüzdeki dönemde ne tür çalışmalarınız olacak?

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG)’nin ne olduğuna dair birçok soru alıyoruz ama ne olduğumuza dair en berrak cevaplardan biri şudur; Birleşik Mücadele Güçleri, Kızıldere birliğidir.

BMG, sosyalist hareketimizin kutup yıldızları olan Mahir’i, Deniz’i, İbo’yu, Mazlum’u herkes gibi sahiplendiği gibi solun bir kısmından daha hakiki bir sahiplenme içerisinde. İkonlaşmış, masumlaştırılmış öncüllerimizin direnişlerini, sistemden kopuş pratiklerini ve sistemi tüm kurumları ile karşısına alan tavırlarının arkasında duruyoruz.

Bizleri yan yana getiren en önemli etken önderlerimizin fikirleri ve pratiklerinin içini boşaltarak sahiplenmekten öte onların bayraktarlığını yapma irademizdir. Kızıldere’nin direniş mirası tek paydaş olmamakla beraber ruhunu BMG ve birleşik devrim pratiğinde bulmuştur.

Kızıldere birliği bugün Birleşik Mücadele Güçleridir! Bugün idam sehпасına korkusuzca yürüyen Denizlerin devamlıları, Denizleri kurtarmak için Kızıldere direnişini yaratan Mahirlerin, ser verip sır vermeyen Kaypakkaya’nın devamlıları, Newroz’da direnişin ateşi olan Mazlumların yoldaşlarını yan yana getirmeye başarmamız Birleşik Mücadele Güçleri’nin mayasının ne kadar kuvvetli olduğunu göstermektedir.

BMG bu tarihsel deneyim ve tecrübe ışığında stratejik hedeflerine uygun bir konumla içerisinde Türki işçi sınıfı ve ezilen halkların zulüm hakimiyetinden kopuşu için üzerine düşen sorumlulukları yerine getirecek, iddiaları ile pratiği arasında tutarlı bir hat çizerek hedeflerine ulaşacağını düşünüyoruz.

Salgın Bahanesiyle Sermayeye Kıyak Emekçiye Sömürü; Emeliğimiz ve Haklarımız İçin 1 Mayıs'a

Mart ayıyla birlikte bir yılı geride bırakan pandemi tedbirlerinin gölgesinde giriyoruz bir Mayıs'a bir kez daha.

2020 1 Mayıs'ı hatırlanacağı üzere salgın için alındığı iddia edilen tedbirler kapsamındaki sokağa çıkma yasağına denk gelmişti. Ortaya çıktığı ilk anda sınıf ve statü ayırt etmediği iddia edilen salgının, kısa sürede bir işçi hastalığına dönüştüğüne tanık olduk. Bir halk sağlığı sorunu olarak pandemi, egemenlerin aldıkları sözde önlemlerle hızla yayılmaya, hasta etmeye, can almaya devam ediyor. Covid-19 pandemisi, işçi ve emekçiler, geniş halk kesimleri için hala öncelikli bir sağlık sorunu olarak önemini koruyor.

Geniş kitleler, dünyanın her yerinde, salgına yakalanmak ile işsizlik ve sefaletle sürüklenmek arasında bir seçim yapmak zorunda bırakılıyor. Salgınla birlikte dünya ölçeğinde ekonomik alanda ortaya çıkan yeni durum, pek çok sektörde yaşanan büyük daralma, büyük bir işçi kitlesinin işten çıkarılmasına bahane edildi. Başka bir deyişle kapitalistler ve onların işbirlikçi, uşakları, krizlerini derinleştiren pandemiye yine krizden çıkmak adına bir kaldıraç haline getirmiş bulunuyor.

Emperyalist kapitalizm, işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış mevzilerini hedef alan, daha fazla sömürü ve güvencesizliği getiren politikalarını pandeminin arkasına sığınarak bir bir yaşama geçirmeye çalışıyor. Uluslararası finans kapital, salgının gölgesinde dünya işçi sınıfı ve emekçilerine yönelik topyekun bir saldırı furiasını uygulamaya sokmuş bulunuyor. Sanayi 4.0 tartışma ve uygulamaları; evden-uzaktan çalışma, üretim ve bilişim sektöründe teknolojinin daha fazla kullanılması, otomasyona daha fazla ağırlık verilmesi vb. adımlar

larla uluslararası sermaye, işçi sınıfının 150 yıllık kazanılmış haklarını gasp etmeye, her türlü örgütlülüğünün önüne set çekmeye soyunmuş durumda.

Başka bir açıdan salgının sermaye açısından, geniş kitlelerin can güvenliği kaygısı ve korkusuna oynayarak, onun üzerinden yükselerek; emperyalist-kapitalizmin içinde debelendiği yapısal krizden çıkmak için adeta Allah'ın bir lutfuna dönüştüğünü söylemek mümkün.

Fabrikalarda, işyerlerinde, üretim havzalarında balık istifi çalıştırılan işçi ve emekçilerin her türlü hak arama girişimi ve örgütlenme çabası salgın önlemleri adı altında, azgın bir polis şiddetiyle bastırılmak isteniyor. Bu sürecin, bahsini ettiğimiz çerçevede uzunca bir süre genel karakterini koruyarak devam edeceğine de şüphe yok.

Salgın bahanesiyle Kod-29'la işten çıkarma

Coğrafyamızda ise AKP-MHP faşist ittifakının pandemi politikasını; sermayeye kıyak, halka şiddet, baskı ve yasak olarak özetlemek mümkün. Türk Komprador Burjuvazi'nin başını çektiği sermaye, coğrafyamızda devletin tüm kaynaklarını salgının arkasına saklanarak daha fazla yağmalama ve geniş kitleleri daha fazla sömürme yoluna gitti. Salgının tetiklediği ekonomik krizi tıpkı efendilerinin yaptığı gibi sendikalaşmayı dağıtmak ve yeni sendikalaşmanın önüne geçmek, işçi ve emekçileri daha uzun saatler boyunca daha ucuza çalıştırmak için kullandı.

Esnek ve güvencesiz çalışma; iş sağlığı ve güvenliği adına hiçbir önlemin alınmadığı adeta kölelik koşullarında çalışmayı işçi sınıfı ve emekçilere dayattı.

Krizin iyice derinleştiği bu konjektür-

de, işçi sınıfı ve emekçilerin alım gücü düştü, esnaf borç ve vergi yükü altında yaşam mücadelesi veriyor.

Milyonlarca insanın işsizlikle boğuştuğu coğrafyamızda deyim yerindeyse geniş kitleler açlıkla boğuşuyor. TC devleti ise bu tablo karşısında göstermelik önlemlerle esas olarak büyük sermayenin çıkarlarına hizmet eden politikaları yaşama geçiriyor. Kısmi çalışma ödeneği ve işten çıkarma yasakları sermayenin ücretsiz izin uygulaması için adeta bahaneye dönüşmüş durumda.

Sermaye, ağır ve güvencesiz çalışma koşullarına tepki göseteren buna karşı örgütlenen işçileri ücretsiz izne çıkarıyor. Bunların işe yaramadığı yerde yüz kızartıcı suç adı altında Kod-29 ile işten çıkarak tüm haklarını gasp ederek onları sefaletle başa bırakıyor.

Salgınla birlikte coğrafyamızın dört bir yanından kamuoyuna yansıyan ücretsiz izin ve Kod-29 ile işten çıkarma uygulamaları; Türk sermayesinin bugünkü durumda sendikalaşan ve direnen, sınıfın en diri dinamiklerine yönelik genel bir saldırı politikasına dönüşmüş durumda. Sermaye, salgınla birlikte çığ gibi büyüyen işsizliği, sınıfın kazanılmış haklarını gasp etmek, onu daha ucuza ve örgütsüz, hiçbir güvencesi olmadan çalıştırmak için kullanıyor.

Ancak Türk sermayesinin saldırılarına karşın sınıfın daha devrimci kesimi direnmekten vazgeçmiyor. Migros Depo işçileri, Sinbo işçileri; grev haklarını kullanan Baldur ve Ekmekçiöğulları işçileri; Schneider Elektrik Fabrikası işçileri, Adin Oto Donanım (Adient) işçileri, Yasin Kaplan Halı işçileri, CPS otomotiv işçileri, KESK öncülüğünde KHK'lara güvencesiz çalışmaya ve hak gasplarına karşı mücadeleyi büyüten kamu emekçileri bu saldırılara karşı ses yükseltiyor.

2021 1 Mayıs'ı gerek emperyalist-kapitalistlerin gerekse de Türk hakim sınıflarının salgınla birlikte derinleşen krizlerinden çıkmak için yine salgını emekçilerin her türlü hak arama girişiminin önüne devlet şiddeti, terörü ve zorbalığı ile çıkardığı bir siyasal iklimde kutlanacak.

İşçi sınıfı ve emekçilerin değişik katmanları, sendikal hareketin son derece zayıf ve cılız duruşu ve tutumuna rağmen sermayenin bu saldırılarına karşı farklı bölgelerde ve alanlarda direnişi yükseltiyor. Bugün acil olan ihtiyaç sınıfın değişik katmanları ve bölükleri arasındaki dayanış-

ma ve birliği güçlendirmek ve birleşik bir mücadele hattı örmektir.

Emeliğimiz ve geleceğimiz için birleşik, güçlü bir 1 Mayıs!

Salgının hemen her alanda işsizlik ve yoksulluğu derinleştirdiği buna paralel işçi ve emekçilerin yüzünü sokağa, eylem ve direnişe daha fazla döndüğü bir süreci yaşıyoruz. Pek çok alanda sınıfın sendikal hakkını ve haklarını sokakta direnişle aradığı, bu anlamda da sokağı terk etmediğine tanık oluyoruz. Devam eden direnişler ve parça parça yaşanan ve farklı nedenlerle sönümlenen direnişlerin biriktirdiği sinerjinin 2021 1 Mayıs'ına damgasını vuracağı bir döneme doğru yürüyoruz.

2021 1 Mayıs'ı bizim açımızdan Şubat-Mart ayları boyunca gerek halk kitlelerinin somut talepleri-sorunları gerekse de devam eden direnişlerle ilişkilenme ve birleşik mücadeleyi örme anlamında yakaladığımız hareketli, dinamik ivmenin ileri taşınacağı bir sürece ev sahipliği yapmalıdır.

Şimdi işçi sınıfı ve emekçilerin faşist düzene karşı gelişen tepki ve öfkeleriyle buluşmak için yakına ama ileriye doğru attığımız adımları hızlandırmanın ve güçlendirmenin zamanıdır!

Süreci, işçi direnişiyle daha fazla ilişkilenmek ve sınıfla daha fazla buluşmak adına; fabrika, direniş çadırı ziyaretleri ve işçi havzaları ve emekçi mahallelerde yaygın bir kitle faaliyeti ve buna paralel daha güçlü bir örgütlenme yaratmak hedefi ile ele almalıyız.

Birleşik mücadeleyi daha geniş kesimlere taşımaya, faşist düzenin karşısında sınıfın birliği ve dayanışmasını sağlamak adına daha güçlü çıkışlara ihtiyacımız olduğu bir gerçektir.

Partizan olarak birleşik mücadelenin örgütlenmesine yönelik adımlarla kitlelerin direnişiyle buluştukça yakaladığımız motivasyonu şimdi kendi tabanımız da dahil olmak üzere geniş emekçi kitlelere gitme ve örgütlenme hedefi ile daha ileri taşımamızın zamanıdır!

Sakin ancak canlı ve dinamik; yoğun ama planlı ve hedefli bir kitle çalışması ve örgütlenme perspektifiyle; 2021 1 Mayıs'ına kadar ki bir aylık zaman diliminde daha etkili çıkışlar, AKP-MHP faşist ittifakının saldırganlığına karşı daha güçlü barikatlar örmek için harekete geçmeliyiz!

Emeliğimiz ve geleceğimize sahip çıkmak için 1 Mayıs'a!

Zamanın En Görünmez ve Duyulmazları; Mülteciler...

Uluslararası kamuoyunda mülteci sorunu-na dair birçok yazı, veri ve açıklama yayımlandı, yayımlanmaya da devam ediyor.

Bunun yanı sıra kendilerine dönük saldırılar ya da kaza sonucu yaşamlarını yitiren mültecilerin haberleri de her gün basında karşımıza çıkmaya devam ediyor. Kimisi *-en son Antalya'da Suriyeli kağıt toplayıcısı bir mültecinin öldüresiye dövülerek motosikletinin parçalanması örneğinde olduğu gibi-* hızlıca gündem olup hızlıca unutulurken kimisi de sınır ülkeler arasındaki polemiklerde koz olarak kullanılıyor. Bu ülkelerin başında Türkiye ile Yunanistan geliyor. Her iki ülkenin de uluslararası anlaşmalara uymaması, geri itimler, faşist saldırılar, gözaltılar vb. sonucunda sınırda tanık olunan insanlık dışı uygulamalar basına sıkça yansıyor. Savaş ve yoksulluktan kaçmak zorunda kalan mülteciler, halen denizleri akın akın aşmaya çalışırken ilgili devletler ise uluslararası anlaşmaları uygulamadıkları gibi insan hakları ve mültecilerle ilgilenen kurumların çalışmalarını da engelliyorlar. Üstüne üstlük, özellikle pandemi sürecinde “salgınla mücadele” adı altında toplumu “denetim altına” almayı amaçlayan adımlarla mültecilerin yaşamını çekilmez hale getiriyor; daha sert yasaları yürürlüğe sokuyor ve hem kamp koşullarını hem de iltica süreçlerini zorlaştırıyorlar.

Pandemiden en çok etkilenenler de mülteciler oldu

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (UNHCR) araştırmalarına göre 2019 yılının sonunda resmi olarak toplam 79.5 milyon kişi zorunlu olarak göç etmek zorunda kalmış. UNHCR, kuruluş tarihinden beri mülteci sayısının hiç bu kadar yüksek olmadığını belirtiyor. UNHCR'in açıklamalarına göre göç edenlerin % 40'ı çocuklardan oluşurken çok büyük bir çoğunluğu da Suriye'den geliyor. Bu veriler yeni değil, ancak unutulmaması gereken korkunç rakamlar.

Pandemi süreciyle birlikte ise mülteciler için yaşamın daha da çekilmez hale geldiğini söylemek abartı olmayacaktır. “Salgınla mücadele” adına sınırlar kapatıldı, sınırları kendi çabaları ile geçebilen insanlar aylarca kamp benzeri alanlarda hapsedildi, kamplarda kalanların kamp alanı dışına çıkması yasaklandı ve aslında böylece tıka basa dolu olan kamplar virüsün yayılmasına en uygun yerler haline geldi. Kamp sürecini atlatmış mülteciler açısından bu süreç yalnızca sağlık açısından değil, sosyal ve ekonomik olarak

da yıpratıcı sonuçlar doğurdu. Pandemi-den en çok etkilenenler yoksul kesimken, bunlar arasında en fazla zarar görenler ise mülteciler oldu. Çalışabilenler işten atıldı, kalacak yeri olanlar evlerinden çıkarıldı, eğitim alan çocukların ise eğitim süreçleri durduruldu.

Mayıs 2019 tarihinde pandemi gerekçesiyle onlarca ülke, mültecilere sınırlarını tamamen kapattı. Bir insan hakkı olan iltica başvuru hakkı, tamamen ortadan kaldırıldı. İnsan Hakları Evrensel Beyanname'si'nin 25. maddesinde geçen “Herkesin kendisinin ve ailesinin sağlık ve refahı için beslenme, giyim, konut ve tıbbi bakım hakkı vardır” belirlemesi yerel halkların tamamı için bile uygulanmazken pandemi sürecinde mültecileri hiçbir şekilde kapsamadığı ortaya çıktı. Özellikle kadın, çocuk ve yaşlılar süreçten en çok etkilenenler oldu. Kağıt üzerinde hakları olan ancak pratikte hiçbir güvencesi olmayan, “görünmeyenlerin görünmeyen” mülteci kadınlar ve çocuklar daha fazla şiddete maruz kaldılar.

Örneğin Yunanistan'da en fazla binlerin kalabileceği alanlarda, on binlerce mültecinin yaşam mücadelesi verdiği kamplarda vahşet hala gündemdeki yerini koruyor. Avrupa Birliği devletleri aylardır Moria Kampı'nda kalan çocukları, ülkelere alıp almamayı tartışıyorlar. Bir yanda bu tartışma sürerken, diğer yanda ise Avrupa'da mülteci trafiğini tamamen durdurma hedefiyle Türkiye ile yeni anlaşmalar yapmak için görüşmeler sürdürülüyor. Avrupa Meclisi üyeleri yaptıkları toplantıda Türkiye ile 2016 yılında yapılan beş yıllık sözleşmeyi yenilemek istediklerini ve bunun için yine milyarlarca Euro bütçe sağlayabileceklerini ifade ettiler.

Mülteci kampları bir çeşit hapisanedir!

Avrupa Birliği'nin insan haklarına dair hiçbir önceliği, gündemi ve hedefi olmadığı elbette biliniyor. Ancak bu gerçekliğin bu denli teşhir olması ve imajının bozulmasından dahi rahatsızlık duymadan kirli anlaşmalarını sürdürebilmeleri mülteci sorununa dair mevcut tepkinin yetersizliği hakkında bir şeyler ifade ediyor.

Avrupa Birliği devletleri, yalnızca uluslararası anlaşmalarla değil aynı zamanda kendi yasaları ve uygulamalarıyla da mültecilere hayatı daha fazla zehir etmenin adımlarını atmaktan çekinmiyor. Mültecilerin kaldıkları kampları “hapisane” olarak adlandırdığı Avrupa ülkelerinde kamuoyuna yansımaya veya

oldukça yetersiz yansıyan faşizan olarak değerlendirilebilecek uygulamalar söz konusu. Örneğin 2020 yılında Hollanda'da “Time-Out” (Ara Vermek) adında yeni bir cezalandırma yöntemi uygulanmaya başlandı. “Rahatsızlık veren” veya polislik duruma düşen bir mülteci, time-out cezası aldığında kamp yetkilileri tarafından belirlenen süre içinde “yaşama parası” denilen mülteci ödeneğini alamıyor, yemek yapması yasaklanıyor ve “özel hücre” benzeri alanlara gönderiliyor. Resmi açıklamalarda bu cezanın sadece hırsızlık veya şiddet durumunda hayata geçirildiği ifade edilse de kamp koşullarını protesto etmek için düzenlenen eylemlere katılan mültecilere de uygulanıyor. Eylem düzenleyen veya katılım sağlayanlara yalnızca ceza değil, tehditler de yağdırılıyor. Eylemlere katılımın iltica süreçlerine etkisi olacağını belirten kamp yetkilileri, mülteciler üzerinde bu şekilde baskı kuruyorlar.

İltica süreçlerinde sadece bir dosya sayısından ibaret olduklarını hisseden mültecilerin buraları “hapisane” olarak ifade etmesi her devletin kendi baskı ve yıldırma politikasının olduğunu da açıkça göstermektedir. Mesela Fransa'da daha iltica başvurusunun yapıldığı ilk gün mülteci doldurulan formlar dışında kişiye haklarına dair neredeyse hiçbir şey anlatılmıyor ve barınacak bir yer tesis edilmiyor. Haklarını bilmeyen ve kalacak yeri dahi olmayan mülteci ilk günden itibaren “istenmeyen kişi” olarak hiç bilmediği bir ülkede başının çaresine bakmak zorunda bırakılıyor. Barınacak yeri olmadığı için yardım talebinde bulunduğu uzun, bazen haftalarca bekleyebiliyor.

Benzer uygulamalar Yunanistan'da da yaşanıyor. Pandeminin hemen öncesinde mültecileri koz olarak kullanarak sınıra yığan Türkiye'nin tavrı karşısında Yunan

devleti sınırlarını kapatmış, silah kullanımı dahil her “önlemi” devreye sokarak insan haklarını hiçe saydığını göstermişti. Kolluk güçleri sınırı geçebilen mültecilerin giysilerine varana kadar el koyup geri onları geri iterken sivil faşistlerden oluşan güçler de devreye girerek terör estirmişti. Pandemi sürecinin başından itibaren alınan önlemlere rağmen geçiş yapabilen mülteciler ise gözaltı merkezi adı verilen alanlarda hiçbir açıklama yapılmadan ve resmi işlem başlatılmadan tutuluyor.

Avrupa'da mültecilere yönelik hiçleştirme politikaları eskisine göre daha yoğun ve açık bir şekilde sürüyor. En temel insan haklarının dahi tanınmadığı koşullar normalleştiriliyor, uluslararası anlaşmalar sümen altı ediliyor ve iltica etmek zorlaştırılıyor. 2015 yılında, toplam 2 yıl içinde 160.000 mültecinin ülkeler arasında “paylaşılabileceği” kararını alan Avrupa Birliği, bu kararını uygulamadı. Alınan kararın uygulanmaması ne bir yaptırım ne bir uyarı ne de herhangi başka bir sonuca yol açtı. Aksine bazı ülkeler açıktan daha fazla mülteci almayacaklarını ifade ettiler.

AB devletlerinin mültecilere yaşattığı travmatik süreçlerine dair her dilde sayısız yazı çıktı, programlar yapıldı, sayısız uzman konuştu. Yunanistan'daki Moria Kampı'ndan gelen görüntüleri görmeyen kalmadı. Avrupa'da sokakta yaşamak zorunda kalan mültecileri görmemek mümkün değil. Ancak çelişki daha fazla görünür hale gelse de, mülteciler halen toplumun en görünmezleri olmaya devam ediyor. Bu can alıcı ve sarsıcı sorunun derinleşeceği de aşıkarken, konuyla ilgili kurum ve örgütlerin daha geniş kesimlere ulaşarak, yerel sorunlarla bağını kurarak, daha görünür olmaya odaklanan ve daha fazla yankı getiren çalışmalara yönelmelidir.

Berke Gök: “Bu Direnişin İnsanları Değiştirip Dönüştürdüğünü Düşünüyorum”

SÖYLEŞİ
BERKE GÖK

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından AKP’li Melih Bulu’nun Boğaziçi Üniversitesi’ne kayyum rektör olarak atanmasına karşı öğrenci ve akademisyenlerin protestoları, direnişi devam ediyor. Direnişin üzerinden 90 gün geçti fakat geçen süre ne Boğaziçi öğrencilerini ve akademisyenlerini ne de direnişe destek olanları geri adım attırdı. Süreç içerisinde yaşanan polis saldırıları ve işkencesi ise sürüyor. Direnişin başladığı günden bu yana en az 800 kişi direnişe destek verdiği için gözaltına alındı, 10’dan fazla kişi ise tutuklandı. Halen 3 öğrencinin tutsaklık durumu devam ediyor.

Özgür Gelecek gazetesi olarak biz de direnişin ilk gününden itibaren eylemleri takip edip orada yaşananları okuyucularımıza ulaştırdık. Gazetemizin bu sayısında da direnişe dair Boğaziçi Üniversitesi fizik bölümü öğrencisi Berke Gök ile direnişe dair söyleşi gerçekleştirdik.

Okulunuza atanan kayyum rektör Melih Bulu’ya karşı 4 Ocak’tan itibaren bir direnişe başladınız. Bir Boğaziçi öğrencisi olarak kayyum rektör senin için ne demek? Kayyum, üniversitenin bilimsel akademik çalışmasını nasıl etkiliyor? Bu kayyum zihniyetini inceleyecek olursan kayyum üniversitenin bilimsel akademik çalışmasını nasıl etkiliyor?

Aslında kayyum atamak bir yerde bir okulun, oranın iradesini yok saymak demektir ve o iradeyi gasp etmektir. Okulumuzda ise kayyum, hem akademik olarak etkiliyor hem kulüp faaliyetlerini etkiliyor. Yani bir Boğaziçi Üniversitesi öğrencisinin sosyal ve akademik yaşantısını engelliyor. Aynı zamanda atadıkları kayyumun onları atayanların ideolojisi ile hareket etmesi, üniversitemizin etik ilkelerine ve dünya çapındaki üniversitelerin genel durumuna aykırı bir şey çünkü akademi

özgür olmak zorunda, bilim özgür bir ortamda yapılmak zorunda. Bizim fizik bölümündeki hocalarımız her zaman ‘bilim değer gördüğü yerde, destek gördüğü yerde gelişir’ demişti. O yüzden kayyum atanması üniversite için olabilecek en kötü şeylerden biri. Bir de bunun rektör olması ve bütün kararların alınacağı mevkide olması sadece biz öğrencileri değil hocalarımızı, personeli, kampüs hayvanları da dahil bütün okul bileşenlerini etkiliyor. Bu yüzden okulumuza kayyum atanmasının olabilecek en kötü şeylerden biri olduğunu düşünüyorum.

Evet sizde buna karşı bir eylemlilik sürecine girdiniz ve 90 günü aşan bir süredir direniş sürüyor bu süreçte yedi yüzden fazla gözaltı tutuklama ve saldırılarına maruz kaldınız. Devam eden bu direnişe dair, direnişin ilk gününden bu yana direnişin içinde olan biri olarak direniş hakkında ne söylemek istersin?

Ben direnişin başladığı ilk günlerden beri bilfiil içindeyim ve süreci hala gözlemleyip içinde olmaya devam ediyorum, süreci ve yol haritasını takip ediyorum. Benim gördüğüm, bu kadar süre geçmesine rağmen direnmeye devam etmeliyiz, sürece devam etmeliyiz hatta bunu sadece öğrenciler değil hocalarımız da istiyor bu genel bir kanıdır aslında. Ancak şunu da görmek gerekir ki fiziksel eylemlere veya sanat faaliyetlerine, açık derslere vesaire insanlar çok katılım göstermiyor. Çünkü aynı zamanda dersler devam ediyor başka gündemler oluyor. Ki başka gündemler olduğu zaman biz bunları direnişimize dahil ediyoruz. Çünkü direnişimizde LGBTİ+’lar, kadın+lar gibi birçok özne var. Üniversitenin bu özneleri için de mücadele devam ediyor. Tabii ki bu öznelere dokundukları zaman da bu tepkileri gösteriyoruz. Ya şunu da görmek

gerekir ki Boğaziçi üniversitesi tüm bu özneleri ile birlikte kayyum zihniyetini kabul etmiyor ama eylemlilik konusunda ortak bir karar yok gibi herkes bir şeyler yapmak istiyor bunların peşinden gidiyor ama bu kararlar çok ortaklaştırılmıyor.

Bahsettiğin özneler üzerinden devam edelim. Bugün LGBTİ+’lar Boğaziçi Üniversitesi direnişinin asıl öznesi ve kayyum rektör de gelir gelmez yaptığı ilk iş LGBTİ+ Çalışmaları kulübünü kapatmak oldu. Yine iktidarda Boğaziçi direnişine en çok buradan saldırıyor ama yine de siz savunmaya devam ediyorsunuz. Bu saldırılara veya buna karşı örgütlenen birleşik mücadeleye dair ne söylemek istersin?

Herhalde Türkiye’nin pek az yerinde LGBTİ+’ların rahat yaşayabileceği yerlerden birisi Boğaziçi Üniversitesi ve çevresidir. İnsanlar burada fobi ve şiddetten biraz daha azade bir alanda yaşayabiliyor, burada kendilerini rahat hissedebiliyorlar ve ülkede nefret söylemi bu kadar artmışken insanlar doğal olarak korkuyorlar. Fakat polisler burada direnişte kadın ve LGBTİ+’lara karşı saldırılar oluyor, zorbalık yapıyorlar insanları takip ediyorlar. Bahsettiğimiz bu polis şiddeti ve tacizden dolayı Boğaziçi ve çevresi kadın+ ve LGBTİ+’lar için bir cehenneme dönmüş durumda. Ama biz yine de okulun bütün öğrencileri, hocaları ve tüm bileşenleri olarak herkesin eşit olabileceği, insan haklarından tartışmasız faydalanabileceği bir ortam yaratmak istiyoruz. Onun dışında üniversitemizde hak arayan Bimeks işçileri de var, biz onların direnişine de destek verdik. Çünkü Bimeks’in sahiplerinden biri olan Vedat Akgiray bu okulda hoca ve orada işçilerin maaşlarını gasp etti biz onların da yanında oluyoruz. Yani biz Boğaziçi öğrencileri olarak nerede hak gaspı varsa onların yanında oluyoruz. Ve tüm bu hak gasplarına karşı da birlikte direniyoruz diyebilirim.

Tabi bir de Kürt halkının yaşadıklarını ve onların iradesine atanan kayyumlara da değinmek istiyorum. Yani okulumuz bir devlet okulu ve her yerden öğrencinin her bölgeden insanın geldiği bir okul ve şunu görüyoruz ki Türkiye’nin siyasi geçmişi ve atmosferi belli. Ulusalçı milliyetçi insanlar kayyum atanmasını pekala kanıksamış görünüyor, çok karşı çıkmıyor. Boğaziçi’nden bir kısmını da bu sirayet etmiş durumda ama bu mikro milliyetçiliği/faşizmi aşacağımızı düşünüyorum. Çünkü burada direniş sürdükçe insanlar farkına varıyor.

İnsanlar diyor ki bizim bu yaşadıklarımızı Kürt halkı da yaşıyor başkaları da yaşıyor hak gasplarının farkına varıyorlar, empati kuruyorlar, empati kurdukça hak gasplarının daha çok farkına varıyorlar. Ben bu yüzden bu direnişinde insanları değiştirip dönüştürdüğünü düşünüyorum

Son olarak direnişin devamına dair neler söylemek istersin?

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri olarak bir değişim istiyoruz aslında. Bu sadece Boğaziçi için değil tüm gençliği ilgilendiren bir durum, belli bir düşünce değişimi istiyoruz. Bugün kadın+ların ve LGBTİ+’ların en acil sorunlarının çözülmesi, İstanbul sözleşmesinin tartışmaya bile açılmayacağı, düşüncelerin özgürce savunulduğu, önünün kapatılmayıp geliştirildiği bir demokrasiyi aslında hayal ediyoruz. Belki radikal bir demokrasi, belki çoğulcu bir demokrasidir bu. İsteklerimiz taleplerimiz bunlar, herkesin kendi fikrini eşitçe sunabileceği bir demokrasi hayalidir.

Orsetti Ölümsüzleşmesinin Yıl dönümünde Rojava ve İtalya’da Anıldı

2019 yılının 18 Mart’ında Baxoz Hamlesi sırasında ölümsüzleşen Lorenzo Orsetti (Tekoşer Pilîng) memleketi İtalya ile şehit düştüğü Rojavada anıldı.

Rojava

Orsetti, Tekoşına Anarşist ve TİKKO Rojava Komutanlığı’nın ortak düzenlediği bir etkinlikle anıldı. Enternasyonallerin de katılımıyla gerçekleşen anmada Tekoşına Anarşist ve TİKKO Rojava Komutanlığı’nın ortak açıklaması okundu. Tekoşer’le savaştan bir enternasyonal savaşçının sesli mesajı dinlendi. Sinevizyon gösterimlerinin ardından ise bir TİKKO savaşçısının ona yazdığı “Güle Güle Mister Keyfxweş!” isimli mektup okundu.

Floransa

Floransa kentindeki anma mezarı

Pınar Saip: “Sağlığın Ticarileşmesi Birçok Ülkenin Pandemi Sürecini Kötü Yönetmesine Sebep Oldu”

İlk olarak 2020 başında Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıkan ve devamında tüm dünyayı etkisi altına alan Koronavirüs (Covis-19) pandemisi Türkiye'de ise ilk olarak 11 Mart 2020 tarihinde görüldü. İlk vakanın görüldüğü günden bu yana bir yıl geçmişken Türkiye'de en az 3 milyon 188 bin vaka görülürken, koronavirüsten en az 31 bin kişi hayatını kaybetti. Geçen bir yıl sürecinde pandemiye yönetmeye çalışan Sağlık Bakanlığı ve AKP iktidarı iyi bir tablo sergileyememiş, pandemiye iyi yönetmek yerine algı yönetmeyi tercih etmiştir. Süreçte de pandeminin yükü yine işçi sınıfı ve emekçiler ile sağlık çalışanlarının üzerine yıkıldı.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak pandeminin üzerinden geçen bir yılı İstanbul Tabip Odası Başkanı Pınar Saip ile konuştuk.

Geçtiğimiz günlerde Pandeminin birinci yılını geride bıraktık ve siz de buna dair bir basın açıklaması gerçekleştirerek, gerek Sağlık Bakanlığı gerek iktidarın

başında gerçekleşti. Orsetti'nin anne ve babası başta olmak üzere, İtalyanların da katıldığı anma saygı duruşu ile başladı. Orsetti'nin anne ve babası ile arkadaşlarının konuşma yaptığı anma ardından Floransa Belediyesi'nin bir parkta yaptırdığı anıta da Lorenzo Orsetti'nin ismi verildi. Anma “Şehit namirin” sloganları ile sona erdi.

Roma

İtalya'nın başkenti Roma'daki anma ise Basilica San Poalo Metro İstasyon meydanında yapıldı. Roma'da enteransyonist savaşımlar Lorenzo Orsetti ile Anna Cambelle anıldı.

Her iki şehidin fotoğrafları burada bir duvara çizildi ve açılışı yapıldı.

Çok sayıda pankart ve bayrağın taşındığı anmada silah arkadaşları ve Kürt komitesi adına konuşmalar yapıldı.

Konuşmalarda Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a yönelik uygulanan tecridin kırılması ve aile, avukat görüşmelerinin bir an önce olması gerektiği belirtildi.

Bari

Bari kentindeki anma da yine İtalyanlar ve Kürdistanlılar tarafından ortaklaşa yapıldı. İtalyanlar ve Rete Kurdistan üyelerinin konuşmaları ile enternasyonalist savaşı Orsetti anıldı.

pandemiye ilişkin eksikliklerini gözler önüne serdiniz. Peki bu bir yıla göz atacak olursak eksikliklere ve ihmallere ilişkin ne söylemek istersiniz?

Sağlık Bakanlığı'nın birinci önceliği salgını yönetmek yerine ‘başarılıyız’ algısı yaratmaktı. Bu nedenle verileri ve sahada yaşanan sıkıntıları kamuoyu ile paylaşmadı. Salgının ülkemizde 2 ay gecikmeyle görülmesinin avantajını maalesef kullanamadık. Bu dönemde yaygın test yapılma koşullarının sağlanması, gerekli koruyucu ekipmanların sağlanması, iş yerlerinde Covid-19 için güvenli çalışma koşullarının sağlanması için gerekli hazırlıkların yapılmış olması gerekirdi. Ayrıca koruyucu birinci basamak sağlık hizmetleri için gerekli koşullar yaratılmamıştı. Hastaların tespit edilmesi, izolasyonu, temaslıların takibi ile ilgili ekiplerin oluşturulması ve eğitimlerinin yapılması sağlanmamıştı. Hastaneler çalışanların ve hastaların güvenliği için pandemiye uygun hale getirilmemişti. Kısaca 2 aylık gecikme süresi değerlendirilmemiş ve salgına hazırlıksız yakalanılmıştır.

Salgıyla mücadele toplumsal dayanışma ve katılımı sağlanabilir ancak bunun için gerekli ortam sağlanmadı. Toplum ilk andan itibaren gerekli refleksi gösterdi ve dayanışma sağlamaya çalıştı. Ancak gerek belediyelerin desteği gerek hastanelerin eksikliklerini gidermek için yapılan toplumsal desteklere kibirli yöneticiler tarafından izin verilmedi. Hatta eksikleri dile getiren sağlık çalışanlarına soruşturmalar açıldı. Bunun dışında verilerin şeffaf paylaşılması, Covid-19 araştırmalarının Sağlık Bakanlığı denetimine alınması, Bilim Kurulu'nun sadece bir danışma kurulu olarak görülmesi, toplantılardaki önerilerin toplumla paylaşılması gibi önemli sorunlar yaşanmaktadır.

Salgına karşı yapılacakların epidemiyoloji bilimi uzmanları tarafından yönlendirilmesi, tüm ilgili meslek odalarının, sendikaların, uzmanlık derneklerinin katılımının sağlanması ve bağımsız yetkili bir kurum tarafından yönetilmesi gerekir. Ancak Türkiye'de daha çok İçişleri Bakanlığı ve Cumhurbaşkanlığı kararları ile yönetilen bir pandemi gerçekliği gördük. Gerek hasta verilerinin açıklanmasında, gerek ölüm sayılarının açıklanmasında şeffaf olunmadı. Özellikle birinci basamak sağlık hizmetlerinin birbirinden kopuk ikili yapısı sürecin yönetilmesini zorlaştırdı. Filyasyon Aile Sağlığı Merkezleri (ASM)'nin deneti-

minde yapılması ve bunun için ASM'lerin ekipman ve eleman açısından güçlendirilmesi gerekirdi. Filyasyon ekiplerinin eğitim ve altyapı yetersizliklerinden ötürü detaylı hastalık kaynağı araştırmaları ve hane halkı bilgilendirmeleri yapmaları maalesef mümkün olmadı.

Yıllardır koruyucu sağlık hizmetlerine gerekli önemin verilmemiş olması, sağlığın ticarileşmesi bu pandemi sürecini birçok ülkenin kötü yönetmesine sebep oldu. 1980'lerden itibaren Dünya Bankası projesi olarak uygulamaya sokulan “sağlıkta dönüşüm programları” tedavi edici hekimliği önceledi. Koruyucu hekimlik ikinci planda bırakıldı. Bu salgınla birlikte sağlık sistemlerinin ne kadar aciz olduğu görülmüş oldu. Salgınlar hastanelerle yönetebilecek bir süreç değil, mühim olan insanların hastalanmadan korunmasının sağlanması.

Covid-19'un süreç içerisinde bir işçi sınıfı hastalığına dönmüş olduğunu gördük. Çünkü pandemide ‘çarklar dönmeye’ ve işçiler çalışmaya devam etti. Elinizde Covid-19'un işçi sınıfına yönelik etkisine dair bir rapor var mı veya sınıfsal duruma göre?

Evet bunun etkisini zaman zaman illere yönelik yayınlanan renklendirilmiş haritalarda görüyoruz. Ne yazık ki hangi iş kollarında salgının daha fazla görüldüğüne dair veriler şeffaf bir şekilde açıklanmıyor. Özellikle işçi sınıfının ve çalışan kesimin yaşadığı mahallelerde Covid-19 hastalığı daha fazla ve yaygın. Toplu taşıma ve toplu çalışma ortamlarında yeterli önlem sağlanmadığı için çalışmak zorunda kalan emekçiler yaşadıkları evlerde de hastalığı yaymak durumunda kaldılar. Tabii ki pandemi çalışmak zorunda kalan işçi sınıfını diğer sınıfsal katmanlara nazaran daha çok etkiledi. Kalabalık, küçük, yeterli ha-

valandırma imkanı olmayan evlerde yaşayanlarda hastalık daha kolay yayılıyor. Tüm dünya verilerinde toplumun alt gelir gruplarında hastalığın ve ölümlerin daha yaygın olduğunu görüyoruz. DİSK Birleşik Metal-İş sendikası “Fabrikalarda COVID-19 Gerçeği Raporu”nu İstanbul Tabip Odası'nda Kasım ayında yapılan bir basın toplantısı ile açıkladı. Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu işyerlerinden toplanan verilere dayanarak yapılan açıklamada metal sektöründe salgının ciddi boyutlara ulaştığına dikkat çekilerek sendikanın örgütlü olduğu işyerlerinin dörtte üçünde aktif vaka görüldüğü, kimi işyerlerinde COVID-19 tanısı konulmuş işçi oranının % 30'a ulaştığı, imalat sanayinde aktif vaka sayısının en az 112 bin olduğu, imalat sanayinde 3 milyon 280 bin işçinin çalışma ortamından kaynaklı yakın salgın riski altında çalıştığı belirtildi.

Son olarak özellikle sağlık emekçilerinin yaşadığına dair soruları sormak istiyorum birçok sağlık emekçisi hayatını kaybetti bu süreçte buna dair ne söylemek istersiniz?

Bu durum çok üzücü ve sağlık sisteminin pandemiye hazırlıksız yakalanmasının bir sonucu. Salgın yayılmadan önlemler alınmamasının bedelini sağlık çalışanları ödedi. Ülke çapında 391, İstanbul'da 50'si hekim 75 sağlık çalışanını Covid-19 nedeniyle kaybettik. Özellikle salgının ilk aylarında gerekli ekipman sağlanmadığı ve sağlık kurumları hazırlıklı olmadığı için, ikinci pik döneminde kontrolsüz açılmalar ve vaka sayılarının gizlenmesi nedeniyle çok fazla sayıda sağlık çalışanı hayatını kaybetti. Ve hala meslek hastalığı olarak kabul edilmemesi ve illiyet bağı için ölenlerin yakınlarının bürokrasi ile uğraşması çok üzücü.

İSTANBUL SÖZLEŞMESİ'NDEN DE ÖFKEMİZİ ÖRGÜTLEMekten DE VAZGEÇMEYECEĞİZ!

Türkiye'nin ilk imzacısı olduğu "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadele Hakkındaki Avrupa Konseyi Sözleşme" diğer adıyla İstanbul Sözleşmesi'nden Erdoğan'ın bir gece "ansızın" kararname ile çıktı. Bir gece yarısı çıktı "ansızın" değil tabi. Erdoğan, uygulanması için kadınların mücadele ettiği, 2016'dan bu yana çıkılması planlanmakta olan sözleşme ancak her seferinde kadınların mücadele duvarına çarpmakta ve bugüne kadar geri adım artırmaktaydı. Ancak bu kez kadınlara bir meydan okumadır, mesaj aldı kadınlar cevabı verecektir.

Sözleşmenin kısa bir hikayesine bakalım; Mayıs 2011'de İstanbul'da imzaya açıldı sözleşme, 2014 yılında yürürlüğe girdi. Sözleşmenin ilk imzaya açıldığı sene, Türkiye sözleşmeyi çekincesiz imzaladı ve onayladı. Şu ana kadar 46 ülke ve Avrupa Birliği tarafından imzalanan sözleşmeyi onaylayan ülke sayısı ise 34. Kadına yönelik her türlü şiddetin ve ev içi şiddetin önlenmesi, şiddet mağdurlarının korunması, suçların kovuşturulması, suçluların cezalandırılması ve son olarak, kadına karşı şiddet ile mücadele alanında bütüncül, eş güdümlü ve "etkili" işbirliği içeren politikaların hayata geçirilmesi sözleşmenin dayandığı dört temel ilkeyi oluşturuyor. Kadına yönelik şiddete karşı insan hakları temelli bir sözleşme olan İstanbul Sözleşmesi, yalnızca cezalandırma ya da cezasızlığı ortadan kaldırma ile değil, kadınların korkmadan, güven içerisinde, şiddetten uzak ve ayrımcılığa uğramadan yaşamasına ve maruz bırakıldıkları şiddet için tazmin edilmelerine de önemli ilk adımı oluşturuyor. Sözleşmenin imzalanması süreci aslında kadınların mücadelesi ile gerçekleştiğini, o imzanın aslında katledilen kadınların kanı var. Sözleşme aslında ev içi şiddetin önlenmesinde kadınların verdiği hukuk mücadelesi açısından önemli bir noktada durmaktadır.

Ülkeler içinde geçerli kadınların mücadelesinin sonuç vermesi; 2005 yılından itibaren Avrupa'da kadına şiddetin önlenmesi için kadınların yoğun kampan-

yaları vardı ve ilk kamuoyuna duyurulduğu toplantı, Madrid'de yapıldı, çünkü İspanya o dönemde Avrupa'da kadın cinayetlerinde rekora sahip ülkelerden biriydi. Türkiye'de de esasta o dönem kadınların mücadelesi de hukuki anlamda Uluslararası bir sözleşmenin imzalanması ile sonuçlanmış, kadınlar devleti sıkıştıracağı bir adımın hayata geçmesini sağlamış oluyordu. Mevcut siyasi iktidar o dönem sözleşmeyi kadınların mücadelesinin yarattığı basınla imzalarken, bunu kendi başarısı veya kadın cinayetlerini çözmenin "iyi niyeti" şeklinde lanse ederek kendini göstermenin derindeydi. O denemin mevcut iktidarın Sözleşmenin imzalanmasından sonra yaptığı konuşmalara bakarsa, ondan "duyarlı", kadın meselesini çözücü tek bir hükümet yoktur" şeklindeki şahıhalı konuşmaları görecektir. Şimdi ise çekilerek siyasi iktidarının kurtuluş anahtarı olarak kullanmakta. Elbette esas olarak kadınlara topyekün saldırının bir aracı haline getirmekte, olası erken seçimlerde İnternet sitelerinde kendilerini "Ümmetin buluşma noktası" sloganıyla tanıtan Türkiye Düşünce Platformunu memnun ederek sırtını erkeklere dayamış olacak.

Ancak başta da söylediğimiz gibi sözleşme aslında etkin bir şekilde uygulanmadı ve kadınlar bunun uygulanması için mücadele ederken, devlete görevini hatırlattı ve teşhir etti. Özellikle 2019 yılında çok yoğun bir şekilde kaldırılması tartışmasına karşı kadın örgütleri başta olmak üzere

kadınlar mücadele etti. İktidar olduğundan bu yana kadınlar için değil sözleşme, bugün bir kadın düşmanı politika üreten, kadının ev ve aile dışında tanımlamayan AKP evi şiddetinin (Sözleşmedeki ev şiddeti aile içi şiddeti şeklinde çevirdi, "resmi evli olmayanların şiddetini meşruluğu daha bashedından görmek) üreticisi oldu. Siyasi iktidar kadınların haklarına saldırırken sürekli bunu ailenin parçalanması üzerinden yaptı, Nafaka gaspı tartışması bu şekilde başladı ve bu saldırı İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılması öncesi tartışmasına tekabül ediyor. Patriarkal sistemin kadınlara yönelik saldırılarının sistematik olduğu işte bu nedenle sık sık vurgulamak gerekiyor.

Siyasi iktidar son dönemde infial yaratan Boğaziçi direnişinde hem de İstanbul Sözleşmesi için aile dağıtılıyor ve eşcinsel evlilikler özendiriliyor argümanını kullandı. AKP iktidarı kürtaj meselesinde olduğu gibi kadın düşmanı politikasını hayata geçirirken başka bir saldırıyı görünmez kılma çabası içerisinde oldu. O dönemde Kürdistan'da Uludere'deki katliamı örtmek isterken kadınların önemli bir hakkını gasp etmek için kadın düşmanı politika için düğmeye basmıştı. Şu an İstanbul Sözleşmesinin kaldırılması tartışmasında "bir taşla birkaç kuş vurma hesabı ile" HDP'nin kapatılması saldırısını da İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma girişimi de kendi ekonomik, yönetim ve siyasi krizini saklamanın telaşının bir parçasıdır. Ve elbetteki kadın düş-

manlığı ve yine Kürt düşmanlığı ile bunu yapmak kitlesini konsolide etmek için kullanışlı bir araç olarak görmektedir. LG-BTİ+'lara dönük saldırısında eşcinselliğin yaygınlaştırılması iddiası ile aile parçanıyor iaddiasını birleştirmek, bu şekilde hem kamuoyunda krizini unutturma telaşına düşmekte hem de kendi tabanı ekonomik krizi, pandemiye yönetememe ve sürü bağıışıklığı ile bir halk sağlığı sorununu tartışma dışı bırakırken, kendine dinamik en muhalif kesim olan ve LG-BTİ+'lara düşmanlık ile şeytanlaştırmaktadır. İşte hesap yapılan bu, ancak bu hesap tutmamakta, iktidarının sonunu bu şekilde uzatmak yerine kısaltmaktadır.

Kadın ve LG-BTİ+'lar İstanbul Sözleşmesi'nden kolay kolay vazgeçmeyecek, iktidarın kadın düşmanlığını sokakta çok daha güçlü teşhir edecek. AKP iktidarı kadınları karşısına alarak yalnız hesabının sonuçlarına katlanmak durumunda kalacak.

Kadınların tek mücadelesi İstanbul Sözleşmesi'nden ibaret değildir ancak Türkiye'de Kadın Hareketi Güçlü bir durumda, Erdoğan ne kadar sözleşmeden çekildiğini, "iş bitmiştir" diyerek "yapılacak bir şey kalmadı" algısını güçlendirme çabasında olsa da, kadınların sokakta olmasını engelleyemedi, engelleyemeyecek. Kadınların Sözleşme için verdiği birlikte mücadele bugün sokakta daha fazla büyümekte, siyasi iktidarın kadın düşmanlığı daha fazla teşhir olmakta, LG-BTİ+'lara dönük saldırısı LG-BTİ+ hareketinin kararlı mücadelesine çarpa çarpa büyümektedir. O nedenle bugün kadınların ve LG-BTİ+'ların sokak mücadelesi başta olmak üzere her mücadelenin biçimin aktif bir parçası olmak önemlidir, anın görevi, ihtiyacıdır. Sokaktaki öfkemizi örgütlemekten, İstanbul Sözleşmesi'nden de vazgeçmeyeceğiz. Kadınlar olarak kadın dayanışması ile dün olduğu gibi bugün de yan yana durmaktan, haklarımıza ve hayatlarımıza dönük her türlü saldırıya karşı mücadele etmekten geri durmayacağız, mevcut siyasi iktidarında, patriarkal kapitalist sisteminde sonucu er ya da geç getireceğiz.